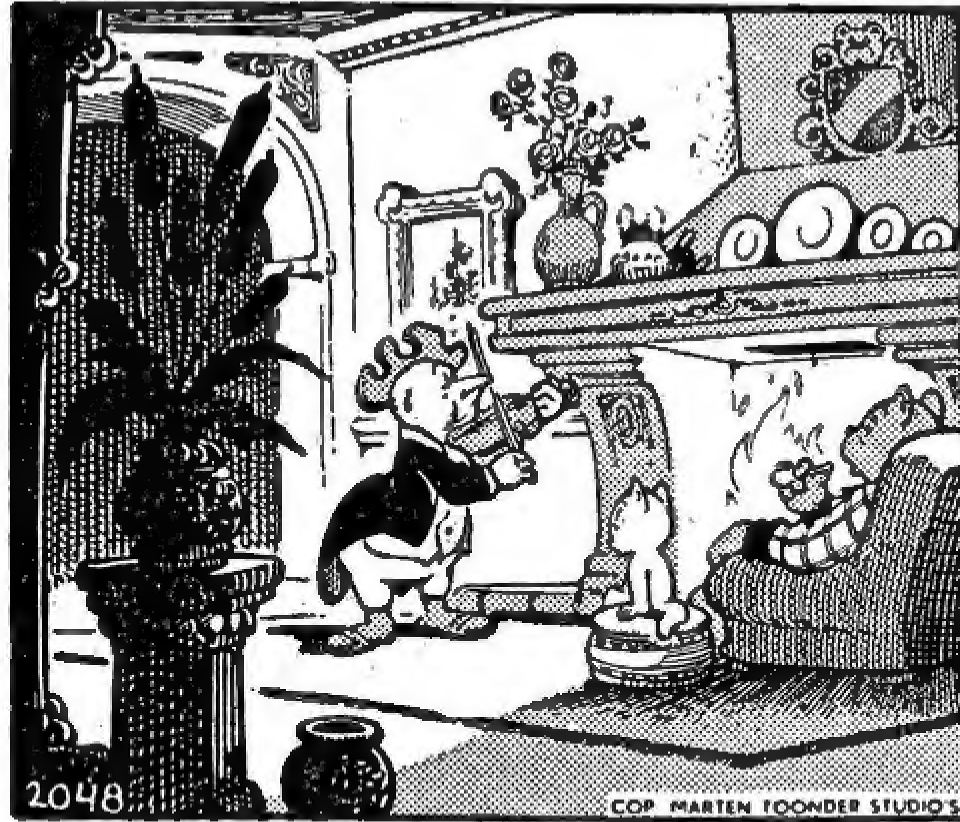
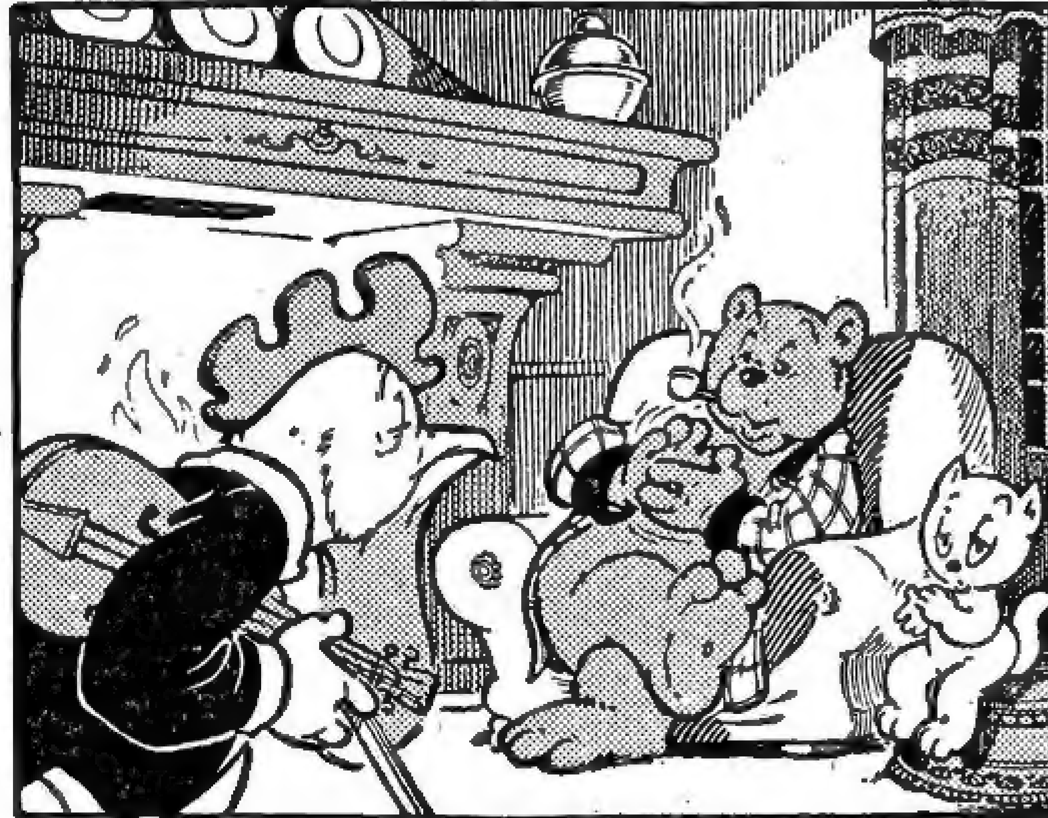

Tom Poes En De Pruikenmaker

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

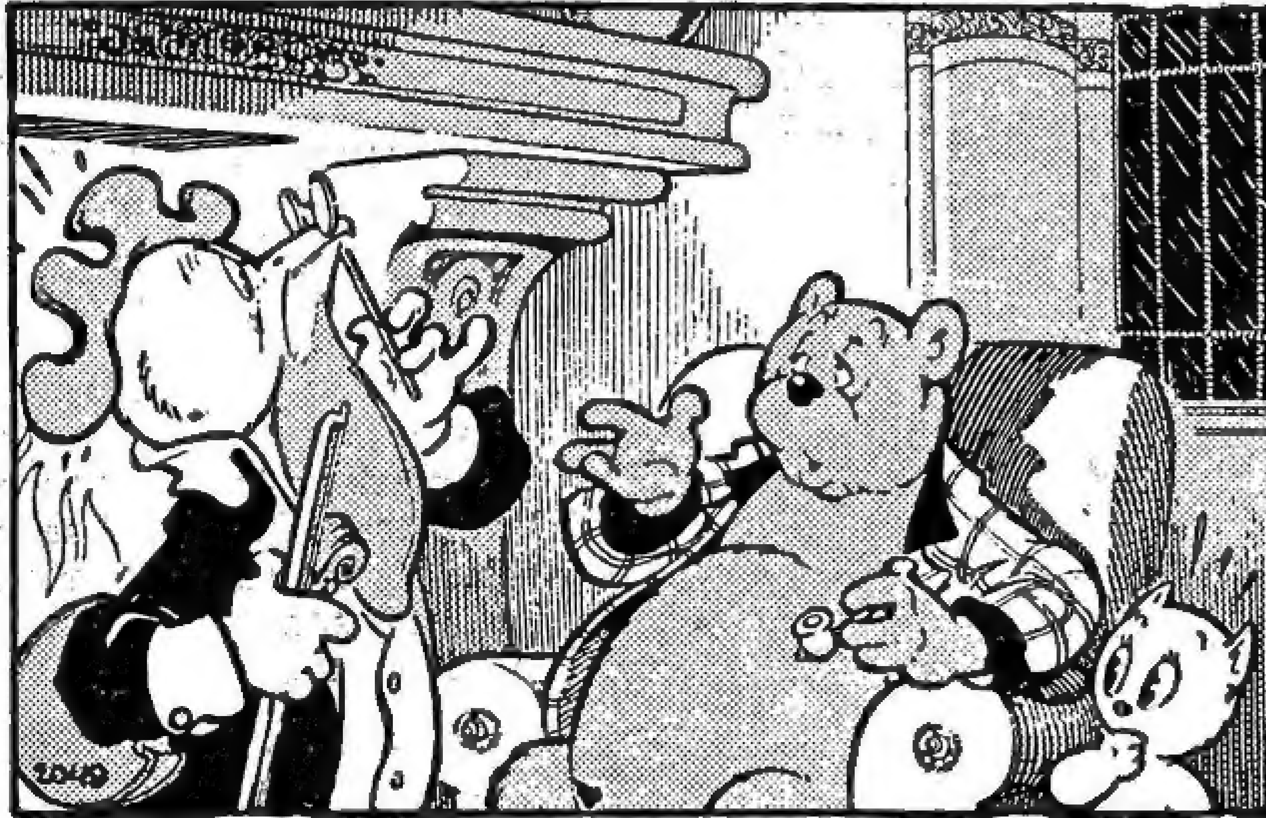

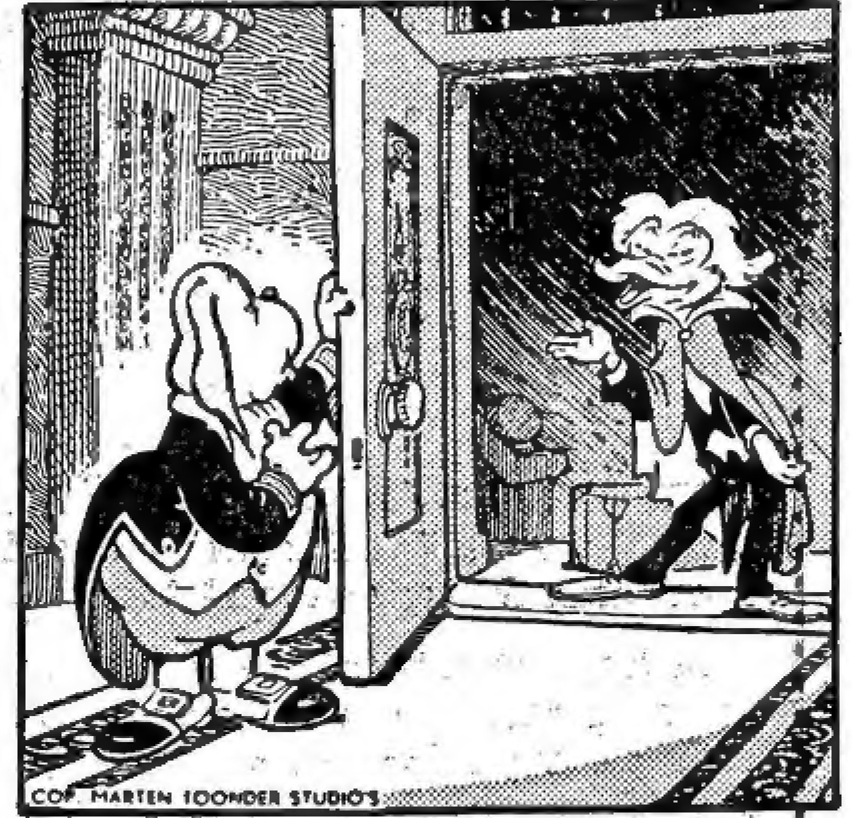

2048. Op een avond, héél lang geleden, had heer Bommel de markies De Cantecler uitgenodigd voor een eenvoudige maaltijd, en tot zijn verrassing ging de edelman daar vlot op in. De reden daarvan was, dat hij sinds kort het vioolspel beoefende en dat gaarne horen liet. Na afloop van het eten was hij dan ook bereid om iets te spelen, zonder dat erom gevraagd werd en hij stelde zich voor de haard op. Tom Poes was ook uitgenodigd, omdat heer Ollie kunst goed vond voor jongelieden, maar hij houdt niet erg van muziek en hij bereidde zich voor op een vervelend avondje. Nu, gezellig werd het niet. Het is mogelijk, dat de markies erg mooi speelde, maar het eenzame, dunne geluid van zijn viool klonk zo droevig bij het klagen van de wind in de schoorsteen en het regengekletter tegen de ramen, dat hij blij was toen de edelman zijn strijkstok liet zakken en een buiging maakte. „Bravo!", zei heer Ollie, beleefd in de handen klappend. „Erg mooi. Maar een beetje saai en zo, als u begrijpt wat ik bedoel. Kunt u de kanariepolka ook spelen? Daar zit pit in!" De markies verkoelde. „Parbleu", sprak hij, „waarom gaat ge niet naar uw stamcafé, amice? De tingeltangel daar zal zeker iets in uw stijl laten horen." Nu werd heer Bommel natuurlijk boos. Hij begon te roepen en het geluid daarvan drong zelfs naar buiten door. Daar trok het de aandacht van een passerende vreemdeling die luisterend bleef staan. Hij begaf zich naar het venster en legde zijn oor tegen het glas om beter te kunnen horen. Er verscheen een dunne glimlach om zijn dunne lippen toen hij daar zo stond en ik ben bang, dat we van deze voorbijganger niet veel goeds te verwachten hebben.

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

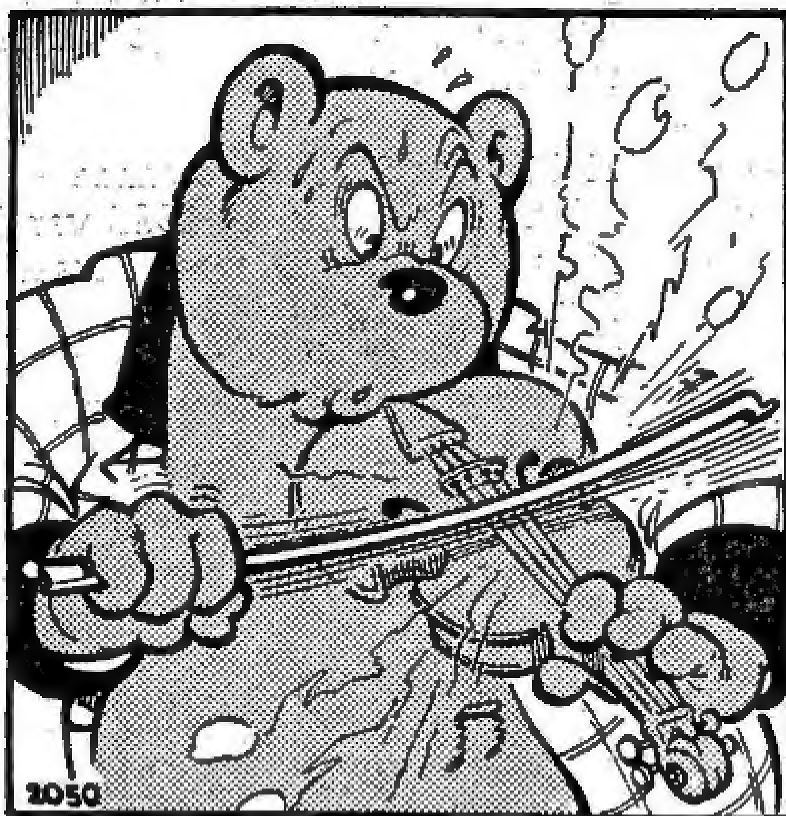

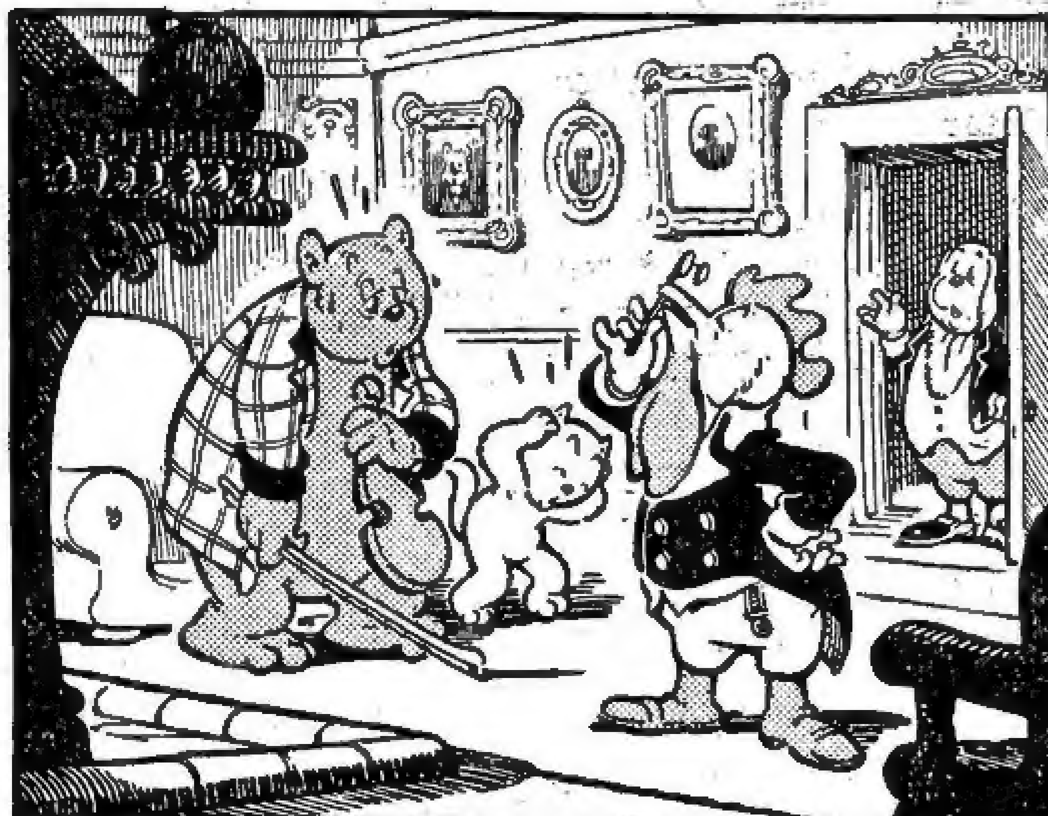

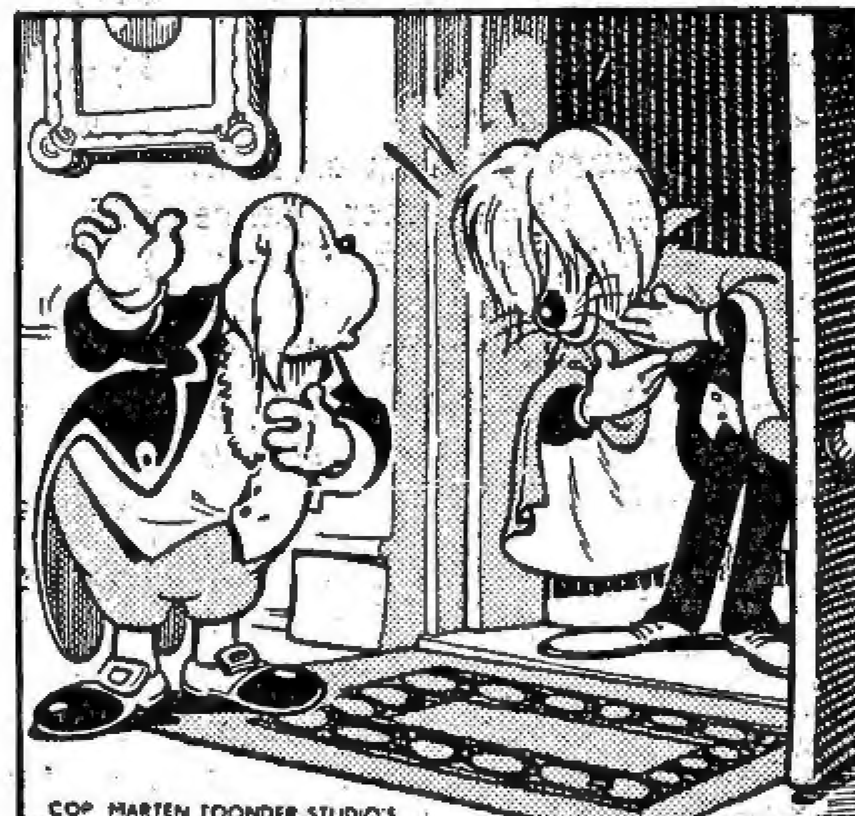

2049. De stemming in slot Bommelstein werd natuurlijk niet prettiger toen heer Ollie zijn geduld verloor. „Geef mij maar een stukje muziek waar je gezellig bij kunt zingen", riep hij uit, „of iets waar je bloed vlugger van gaat stromen, daar word je warm van, van binnen bedoel ik." „Juist ja!", zei de markies honend. „Het is maar goed, dat er lieden van uw smaak bestaan, want waar zouden we anders met de hoempa heen moeten? En dat zou jammer zijn, nietwaar? Parbleu, de kanariepolka!" „Wilt u soms beweren, dat ik niet muzikaal ben?", riep heer Ollie. „Geef die viool maar eens, markies, dan zal ik iets laten horen. Mijn goede vader heeft mij in mijn jeugd enige lessen laten geven. Dat hoorde bij de opvoeding van een heer, zei hij, en daar houd ik mij aan!" Op datzelfde moment werd er aan de buitendeur gebeld en de bediende Joost, die in de gang ongerust naar het onvriendelijke gesprek had staan luisteren, ging opendoen. Een kille wind woei een vlaag regen naar binnen, terwijl uit de duisternis een dunne, vale gedaante naar voren stapte. Het was de vreemdeling, die we gisteren aan het raam zagen luisteren. Doch, nu had hij een pruik op, met lange kunstenaarsharen die in de tocht langs zijn gelaat zwierden...

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

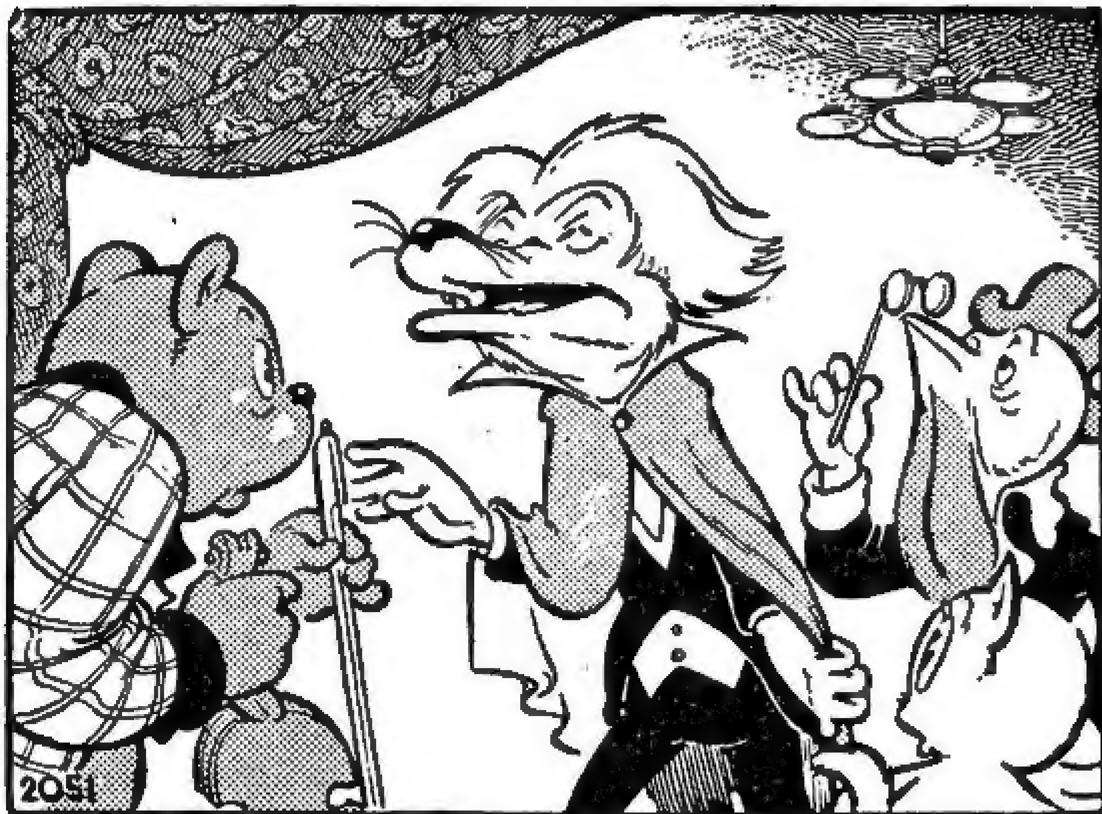

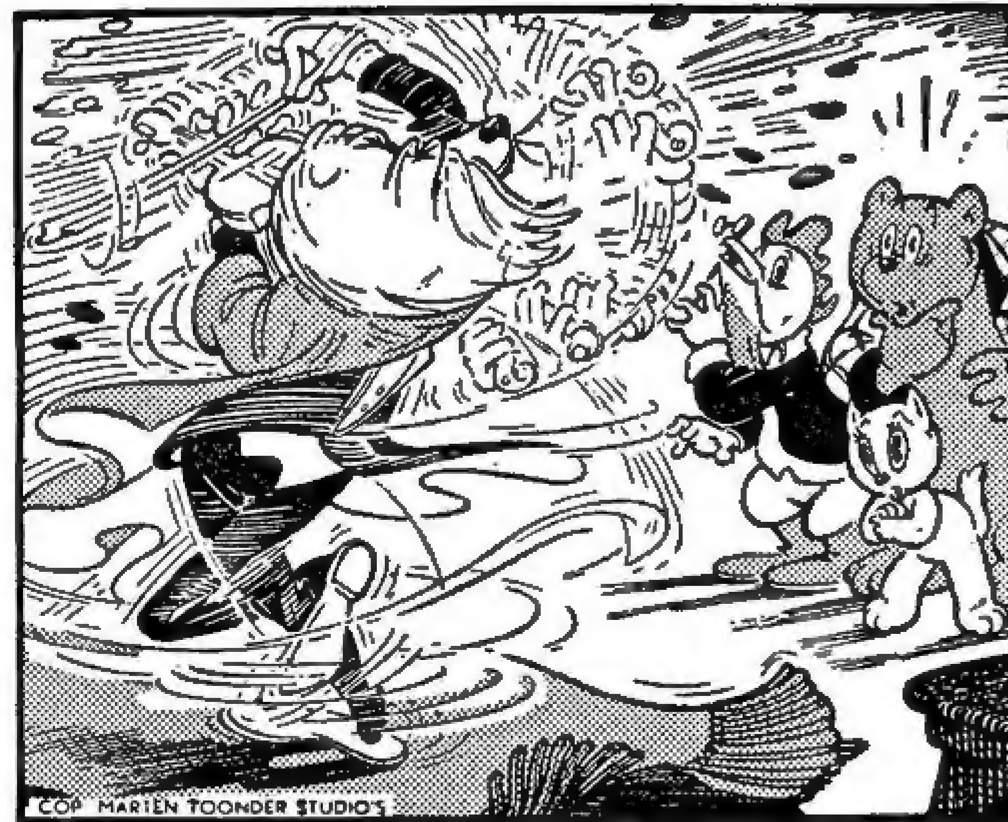

2050. Heer Bommel pakte de viool voorzichtig beet, wrong hem onder zijn kin en liet toen de strijkstok krachtig over de snaren glijden. Een schrille jammerkreet steeg uit het instrument op, gevolgd door een akelig gekrijs – en de violist begreep, dat hij de goede toon niet te pakken had. Verslagen liet hij zijn gereedschap zakken. „Hm!", mompelde hij. „Misschien zijn die muzieklessen een beetje te lang geleden. Ik geloof, dat ik het fijne ervan vergeten ben. Hoe was het ook weer? Hoempa-pa-tierelier... of zoiets. Trouwens, dit merk viool is ook niet wat ik gewend ben, als u begrijpt wat ik bedoel!" „Ha!", riep de markies met een fijne lach. „Ik begrijp, wat ge bedoelt, Bommel! U bedoelt waarschijnlijk een mondorgel, nietwaar?" „Excuseer!", sprak de bediende Joost in de deuropening, „als ik zo vrij mag zijn even te storen? Er is een reizend musicus aan de deur, die onderdak vraagt voor de nacht." „Aha! Een rondtrekkende muzikant", zei de edelman. „Hij ziet uw huis door uw spel natuurlijk voor een herberg met tingeltangel aan, hahaha!" Heer Ollie zocht koortsachtig naar een heel scherp antwoord, maar toen verscheen er plotseling een vreemde gedaante achter Joost op de drempel. „Sta mij toe binnen te komen!", sprak deze. „Ik hoorde zulke verrukkelijke vioolklanken uit dit huis komen, dat ik het niet laten kon aan te bellen!" „Verrukkelijke klanken?", stamelde heer Bommel. „Oh... eh... natuurlijk! Kom binnen heer musicus!"

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

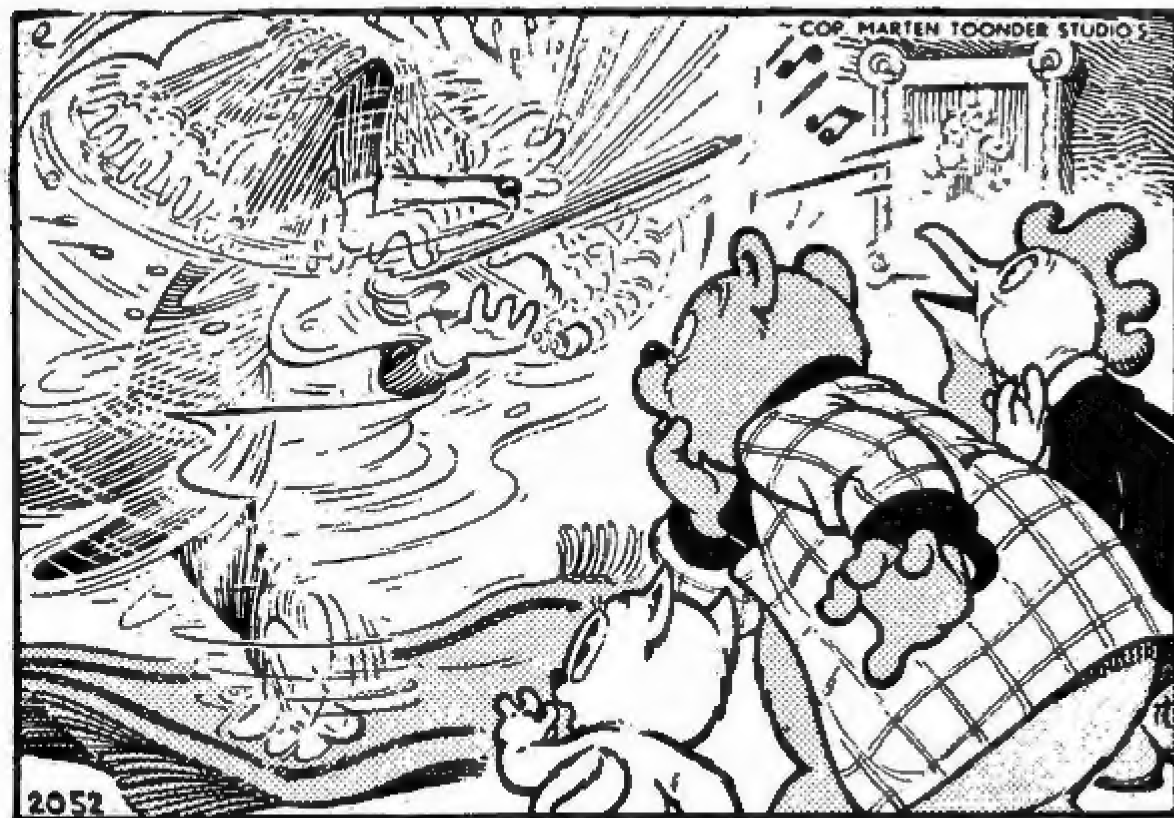

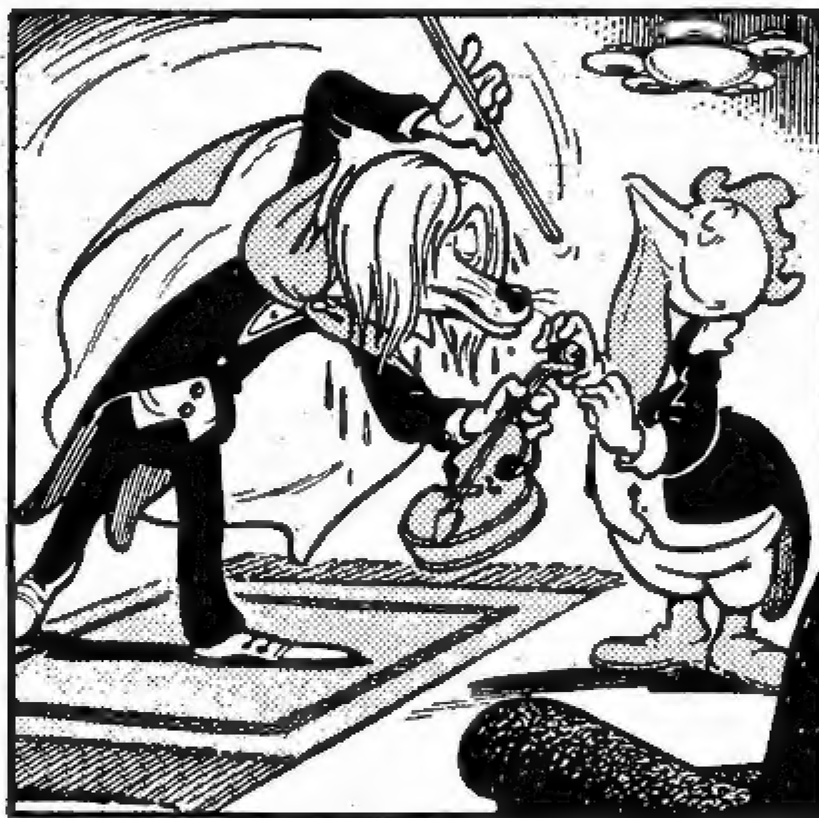

2051. „Mijn naam is Harewar!", sprak de vreemde muzikant. „Ik zie, dat ik in goed gezelschap ben. Allemaal muziekliefhebbers. Ik ben dankbaar, dat ik mag binnenkomen – sta mij toe als dank een eenvoudige sonate voor u te spelen. Geef mij die viool maar eens." Heer Bommel keek wat weifelend naar de markies, maar die knikte verveeld. „Toe maar!", mompelde hij. „Nadat u mijn instrument hebt mishandeld, kan er niets ergers meer mee gebeuren. Laat hem maar eens tonen wat hij kan. Soms strijken die zigeuners wel handig!" „Dank u!", zei de musicus. Er blonk een vreemd lichtje in zijn ogen toen hij de viool aannam. „Goed hout!", prevelde hij. „Goed gesneden. Oud werk, daar houd ik van. Kom, ik zal u een oud liedje voorspelen; de Duivelstriller-sonate, u kent het wel. Een eigen bewerking, waarin ik de eenvoudigste passages een weinig heb bijgeslepen." Zo pratende legde hij het instrument onder de kin, hief de strijkstok en begon te spelen. Maar het was geen gewoon spelen dat deze vreemde gast deed. De tonen wervelden als een orkaan door de kamer en sloegen zijn toehoorders met stomheid. Zelfs de markies, die met een minachtend lachje had staan kijken, volgde de klankenstroom met uitpuilende ogen. Het was duidelijk, dat hij niet op zoiets gerekend had. De musicus Harewar scheen echter alles om zich heen vergeten te zijn. Zijn gelaat ging geheel schuil onder de wapperende haren en zijn gestalte vervormde zich tot een soort kurketrekker.

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

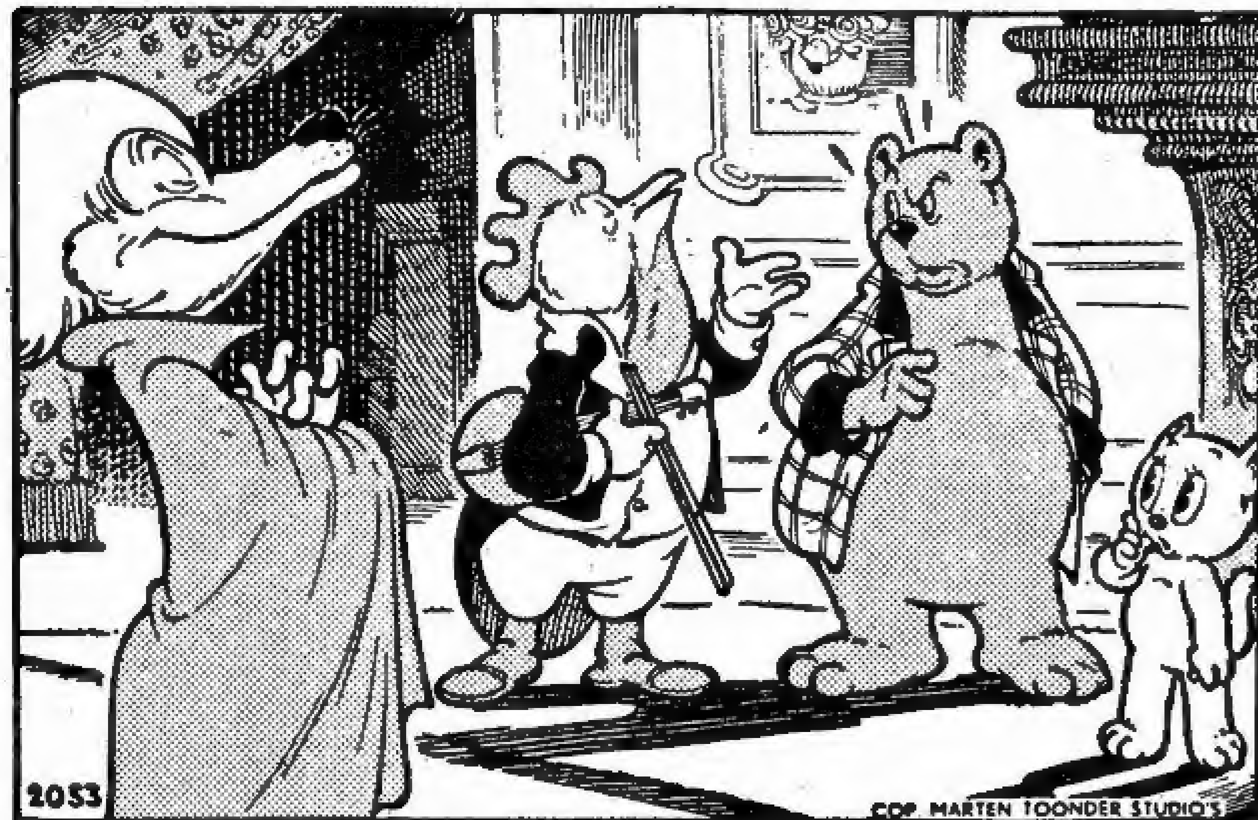

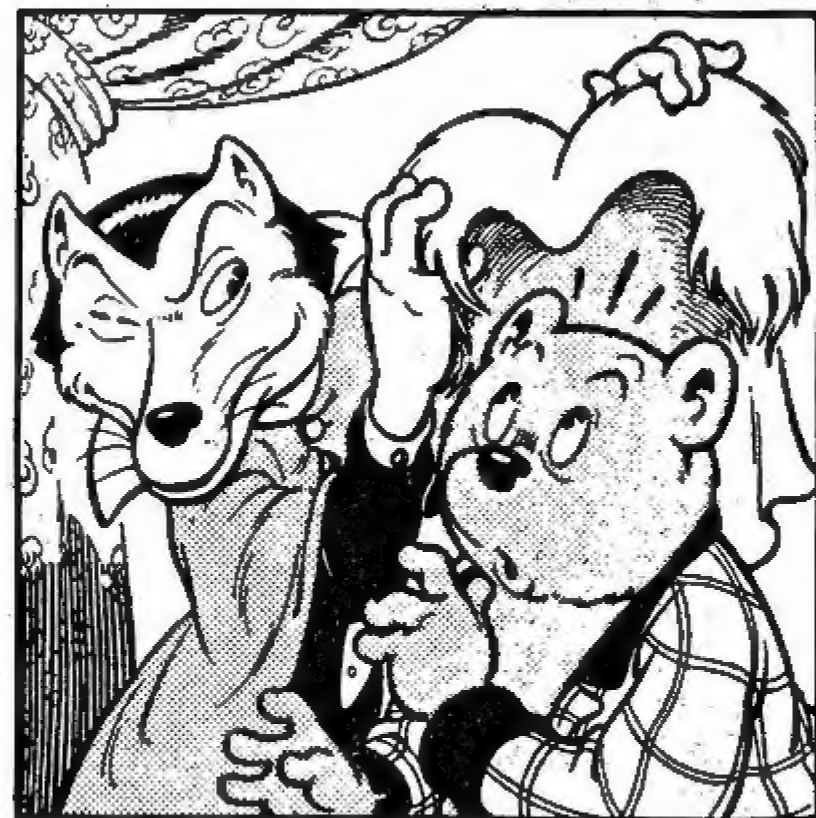

2052. De violist Harewar speelde voort. Een waterval van tonen spoot onder zijn strijkstok uit en zijn toehoorders staarden met stokkende adem naar de flitsende figuur. De markies wiegde zelfs met het hoofd en gaf met zenuwgebaren de maat aan, terwijl heer Ollie zich nerveus op de vingers beet. Waartoe dit had kunnen leiden weet ik niet. Maar precies op het moment, dat de spanning ondragelijk scheen te worden, beëindigde de kunstenaar zijn spel. Met een laatste forse streek hief hij zijn strijkstok op, nam een fraaie houding aan en liet de viool zakken. „Ziedaar!", sprak hij. „Gelukkig!", stamelde heer Bommel. „Ik ben blij, dat het goed is afgelopen. Ik begon last van bloedopstijgingen te krijgen. Maar dit is even prachtig als tien kanariepolka's, als u begrijpt wat ik bedoel!" „Parbleu!", zei de markies uit de hoogte. „Ge zijt onsmakelijk met uw kanaries, amice. Dit stuk muziek is op sublieme wijze gebracht. Zéér bijzonder! Bravo!" Heer Bommel keek inzakkend naar de verwilderde musicus Harewar en plotseling kreeg hij een idee. „Allemaal onzin!", riep hij uit. „Zo'n kunst is het niet. Het zit 'm in het haar, net als mijn goede vader altijd zei."

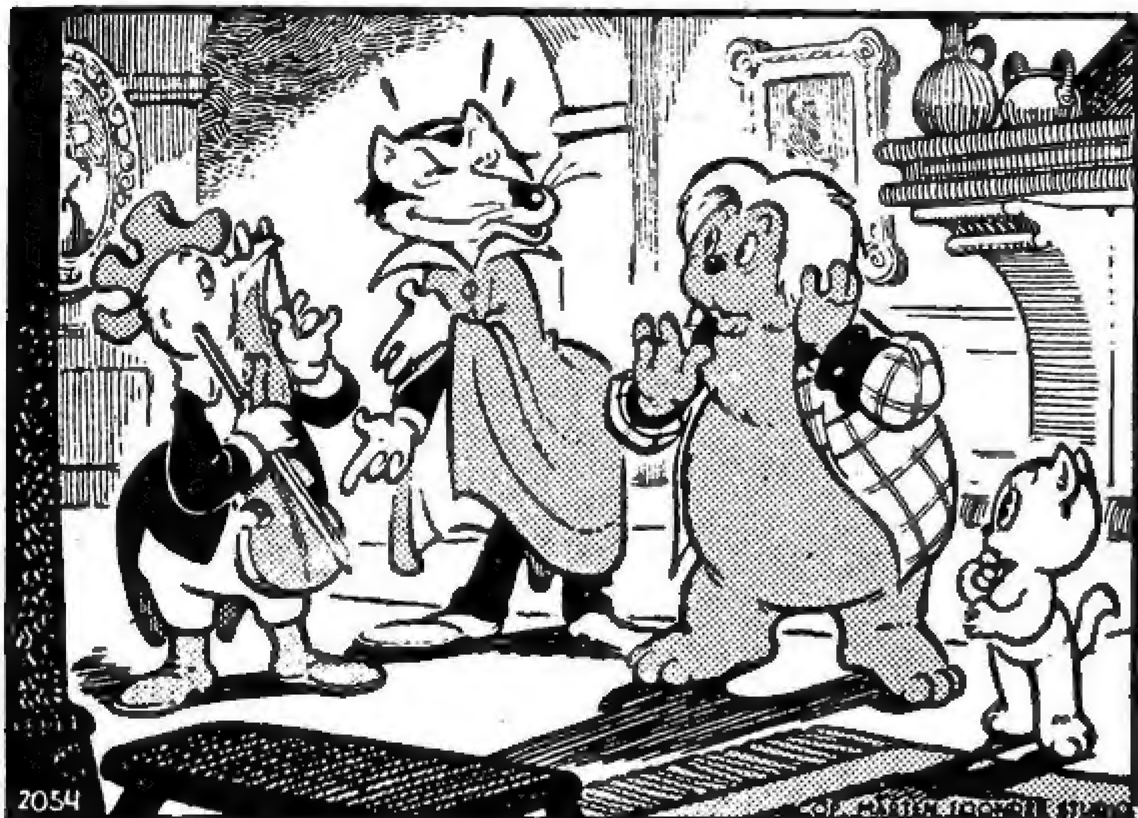
TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

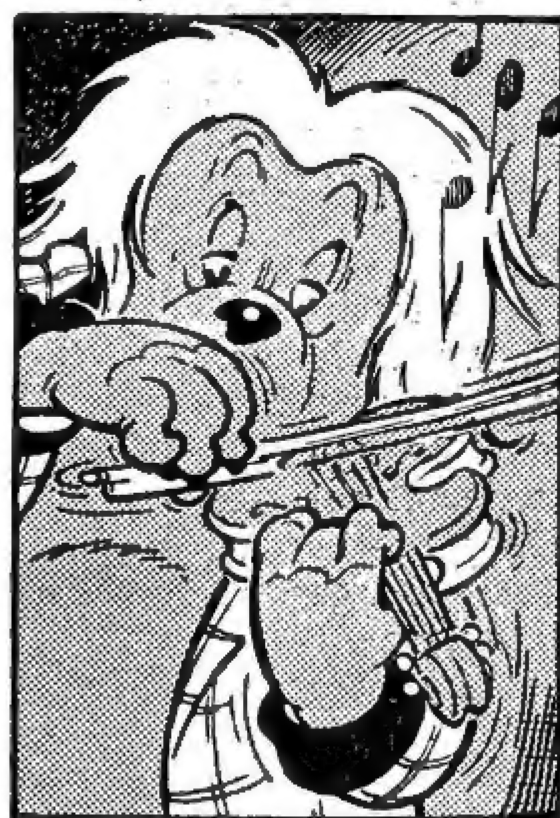

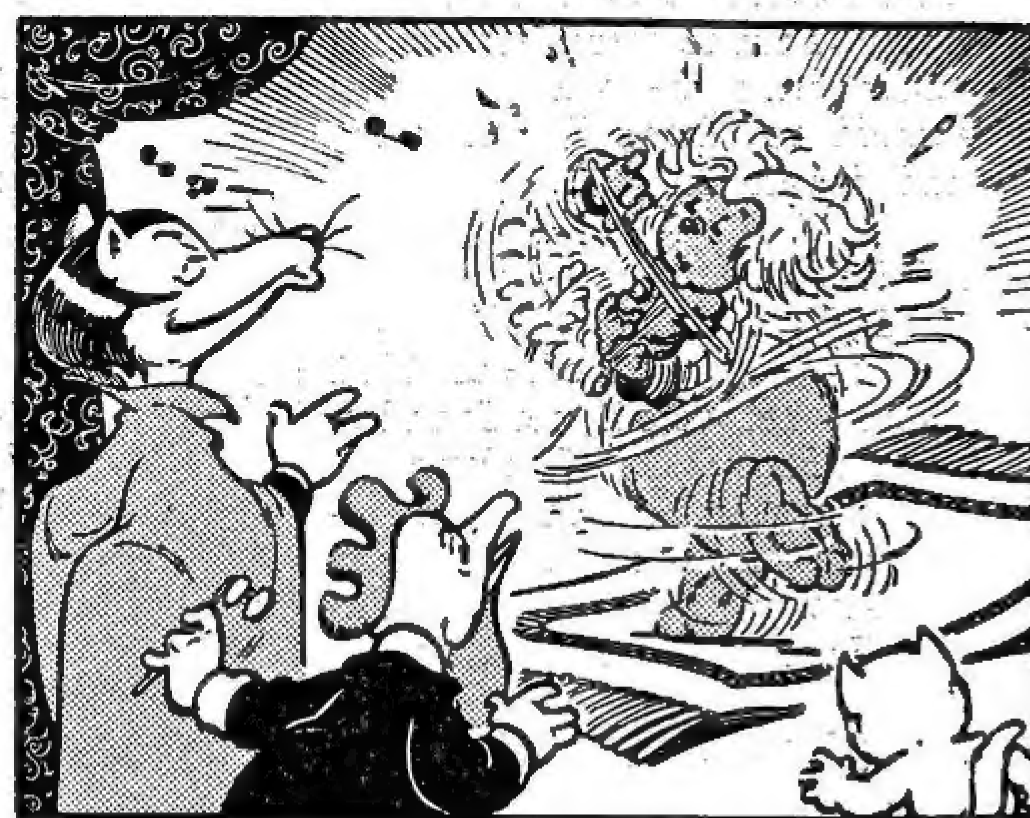

2053. De markies trok een wenkbrauw op en liet een laatdunkend lachje horen. „Soms kunt ge toch wel vermakelijk uit de hoek komen", sprak hij. „De kunst in het haar! Waar haalt ge het vandaan?" „Maar u hoorde het toch?", riep heer Ollie verontwaardigd uit. „U ziet het toch, bedoel ik? Ik geef toe, dat ik niet zo mooi op die viool speelde als deze heer. Maar als ik ook zulke lange haren gehad had, weet ik het nog zo net niet!" „Parbleu!", zei de markies. „Dan is het duidelijk, dat de kortheid van uw kapsel de schuld van uw gebreken is. Haha." Heer Bommel liep rood aan, maar voordat hij iets terug kon zeggen trad de heer Harewar onverwacht naar voren. Er glom een vreemd lichtje in zijn ogen toen hij zich naar voren boog en een dunne vinger ophief. „In het haar, heren!", sprak hij met een dunne lach. „Het zit in het haar, precies als heer Bommel reeds zei. Alles zit in het haar!" Er viel een stilte, die slechts verbroken werd door het kletteren van de regen tegen de ruiten. Niemand zei een woord, want waarschijnlijk had ook heer Bommel dit niet verwacht. „Probeer het maar!", hernam Harewar tenslotte. En met een vlugge beweging nam hij zijn pruik af en zette hem op heer Bommels hoofd.

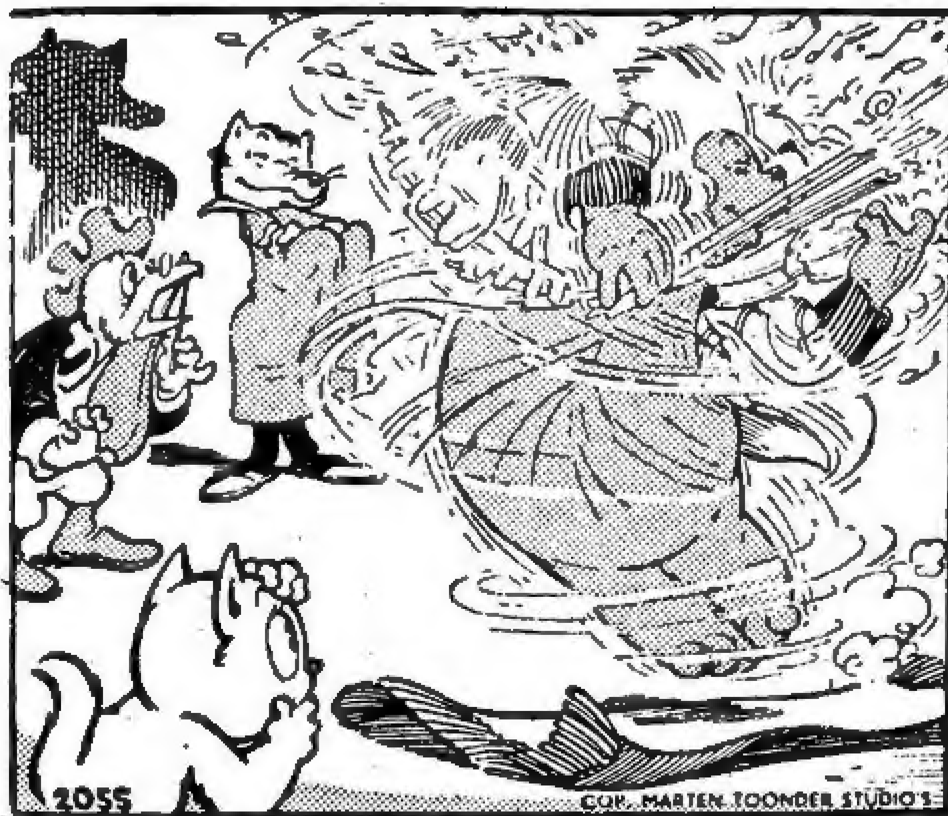

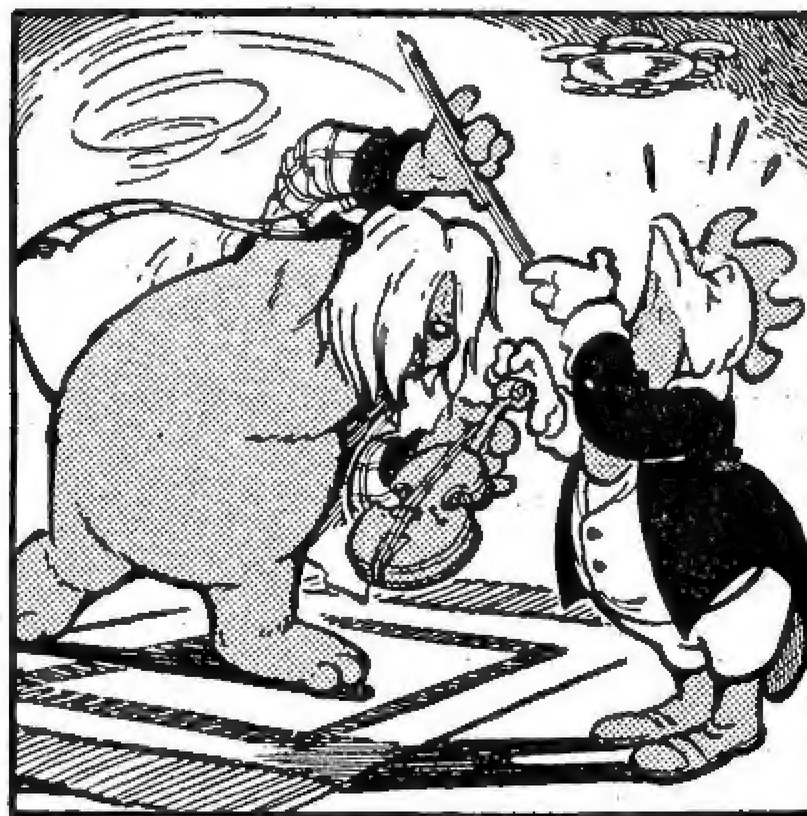

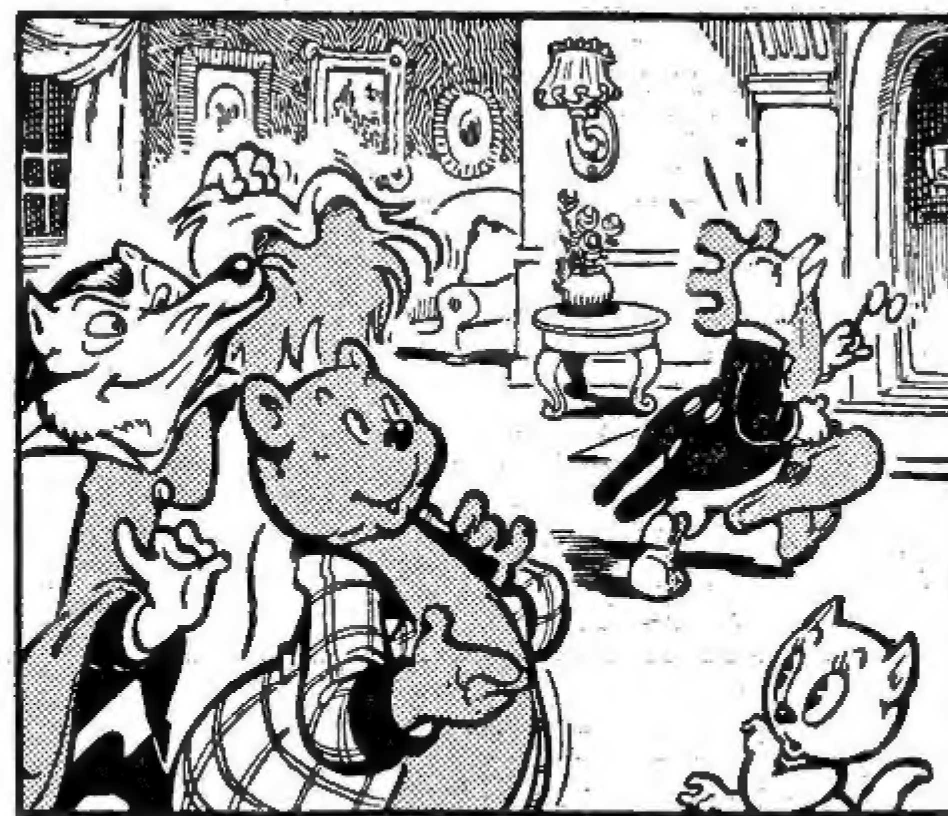
2054. Heer Bommel tastte verbaasd naar de pruik die Harewar hem plotseling op het hoofd had gezet en de markies stiet een dor lachje uit. „Parbleu!", sprak hij. „Het staat u goed, amice. Een markant kopje met dat haar. De leegheid eronder wordt minder opvallend." „Alles zit in het haar!", verzekerde de heer Harewar, voordat heer Bommel driftig kon worden. „Probeert u het maar. Wanneer u nu op die viool gaat spelen zult u merken hoe wáár dat is." „Waar wil deze figuur naar toe?", vroeg de markies zich af. „Wat is dit voor onzin?" „Ik weet het niet", zei Tom Poes. „Ik weet niet waarom, maar het bevalt me niet." Heer Ollie had intussen aarzelend de viool weer gegrepen. Hij zette de pruik wat rechter op het hoofd en keek vragend naar de rare musicus. Maar dit knikte bemoedigend en zei niets. Toen schepte heer Bommel moed. Hij nam het instrument onder de kin en begon te strijken.

En toen de eerste tonen door het vertrek klonken, kwam er een vreemde verandering over hem. Tom Poes luisterde met open mond naar de prachtige klanken die hij al zwaaiend en strijkend uit de viool haalde en de markies liet een haast onhoorbaar „parbleu" horen.

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

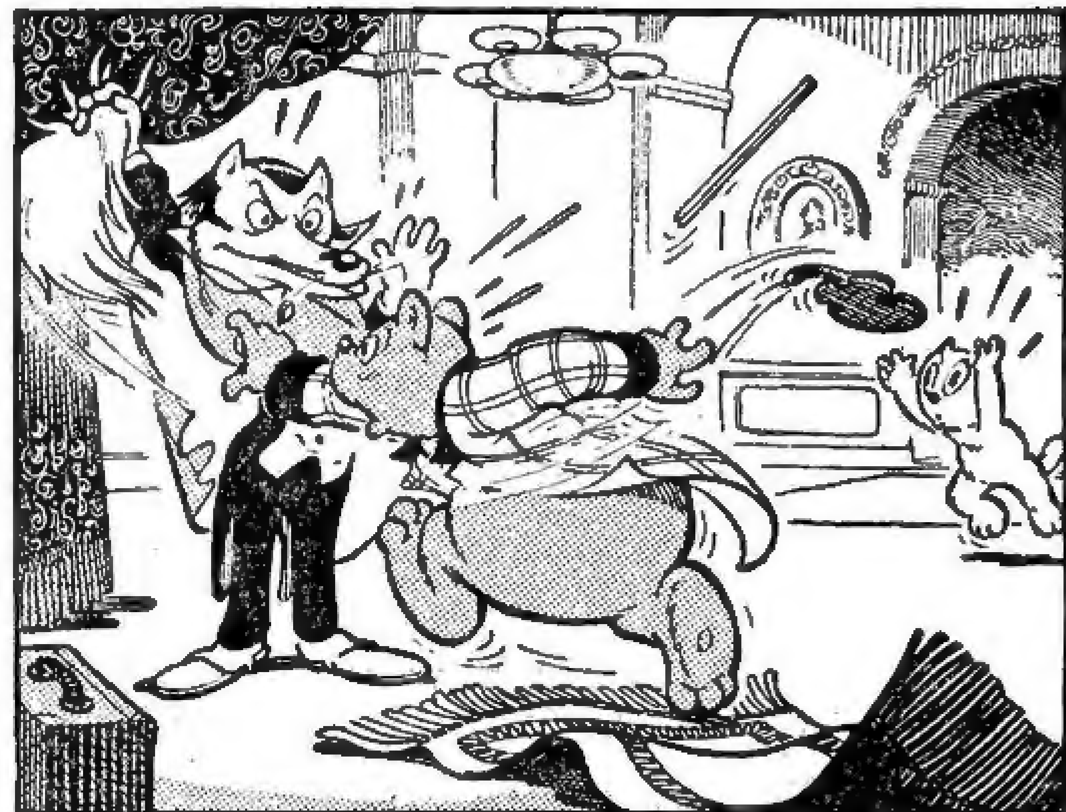

2055. Heer Bommel zwenkte en draaide al strijkend en de tonen die hij zodoende voortbracht, waren zó zuiver en klonken zó mooi, dat zijn toehoorders ademloos toeluisterden. Toen hij dan ook na een lange tijd, door vermoeidheid gedwongen, het instrument liet zakken bleef het een poosje stil. „Heel goed!", zei de musicus Harewar tenslotte. „Knap voor een beginner! En dan te bedenken, dat het een improvisatie was!" „Een wát?", vroeg heer Ollie, opschrikkend uit zijn bedwelming. „Een improvisatie!", herhaalde de vreemdeling glimlachend. „Juist, ja!, dat was het", zei heer Bommel trots. „Ik heb altijd geweten, dat het in mij zat. En kijk, nu komt het er zo maar uit. Ach, als mijn goede vader dat nu toch eens had mogen meemaken." „Het zit niet in u, het zit in het haar", zei de heer Harewar met klem. „Hm!", zei heer Bommel. „Onzin. Dit zijn sluimerende talenten, als u begrijpt wat ik bedoel!" Op dat moment kreeg de markies er genoeg van en hij greep zijn viool. „Hier is weer eens iets vreemds aan de gang", sprak hij koud. „De heer Bommel is meer sluimerend dan talent, dat weet een kind. Ik wil hier verder niets mee te maken hebben. Goede avond!" Met deze woorden schreed hij de deur uit zonder iemand een hand te geven. „Meneer houdt van een grapje", zei de musicus glimlachend. „Een echte aristocraat! Maar ja, hij heeft dan ook geen haren, zoals u." En met een ruk trok hij heer Ollie de pruik van het hoofd.

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

2056. Heer Bommel bemerkte niet, dat Harewar hem de pruik weer afgenomen had. Hij haalde een oude viool uit een kast en legde die onder zijn kin. „Uit mijn jeugd", verklaarde hij trots. „Op dat ding heb ik de eerste beginselen van de kunst geleerd en ik weet nog wel, dat ik het héél moeilijk vond om er een zuivere noot uit te krijgen. Ach, wat een verschil met nu. Ik wilde, dat mijn vader me nu had kunnen horen." Zo sprekende legde hij de strijkstok met een verfijnd gebaar over de snaren. Er klonk een geluid alsof iemand met zijn nagels over een schoolbord kraste. „Wat was dat?", riep heer Bommel verschrikt uit. „Uw viool", zei Tom Poes. „U hebt geen pruik op!", voegde de musicus eraan toe. „Alles zit in het haar, weet u wel? Zonder pruik bent u weer even ver als toen u begon!" Heer Ollie tastte verblekend naar zijn schedel. „Dus toch!", prevelde hij.

„Alles zit in het haar! Hm! Ach wat... onzin! En mijn sluimerende talenten dan? Hoewel... aan de andere kant... misschien hebben mijn sluimerende talenten een pruik nodig om wakker te worden! Geef dat haar nog eens terug, heer Harewar!" „Ach, nee...", zei de vreemde musicus. „Dat leidt tot niets. Het was maar een aardigheidje. Een soort goochelkunstje misschien. U moet er geen ernst van maken."

Deze woorden maakten heer Ollie echter boos. „Een goochelkunstje!", riep hij uit. „Ik heb ontdekt, dat ik een kunstenaar ben en u noemt dat een goochelkunstje? Geef hier die pruik!" Zo sprekende wierp hij zijn viool weg en stortte zich op de muzikant.

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

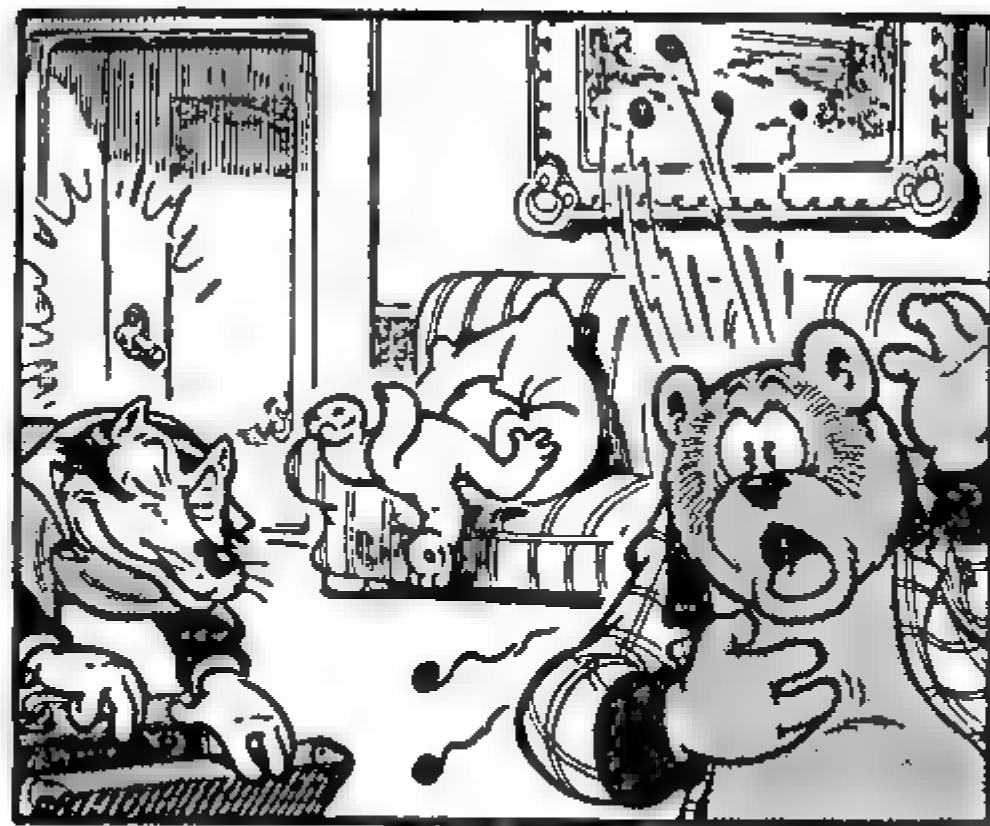

2057. De heer Harewar trad sierlijk terzijde en borg de pruik in zijn koffertje. „Kom, kom, waarde heer!", vermaande hij. „Laten we vooral onze waardigheid bewaren. Als we geen waardigheid meer hebben, wat houden we dan over? Alleen wat haar – en soms dat niet eens!" „Ik wil die pruik terug hebben! Ik wil viool spelen!", riep heer Ollie uit. „Ach zo!", zei de musicus. „Dat wordt vervelend, geachte gastheer. We kunnen niet aan de gang blijven! We moeten verder en we moeten nu de snaren vergeten!" „Ik wil er voor betalen!", riep heer Bommel. „Zeg maar hoeveel die pruik moet kosten... geld speelt geen rol!" „Niet doen, heer Ollie!", zei Tom Poes, hem aan de jas trekkend, „Van dat soort dingen kan alleen maar narigheid komen." De vreemde heer Harewar had intussen de pruik opgeborgen en nu haalde hij, tot verbazing van Tom Poes en heer Ollie, een andere voor de dag. „Dat is ook een mooie!", prees hij. „Ik heb er veel moeite mee gehad, maar het resultaat is alleraardigst!" „U bent een vreemde musicus!", riep Tom Poes uit. „Het lijkt wel, alsof u in pruiken handelt!" „Dat is ook zo!", gaf de ander toe. „Ik ben slechts een eenvoudige pruikenmaker. Maar ik noem mezelf vaak musicus, dat maakt het gemakkelijker om ergens binnen te komen! U mag dit pruikje wel eens proberen, meneer Bommel. U zult zien, hoe mooi u er mee kunt zingen!" Met deze woorden drukte hij heer Ollie het haar op het hoofd. „Zing!", herhaalde hij.

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

2058. Er is natuurlijk verschil tussen vioolspelen en zingen. Er bestaan violisten, die zelfs in het bad geen voldragen toon uit hun keel kunnen krijgen en omgekeerd ook wel zangers, die niet weten wat de boven- of onderkant van een viool is. Maar heer Bommel is geen van beide en daarom viel het verschil hem niet direkt op. „Muziek is muziek!", dacht hij, toen de heer Harewar hem een pruik op het hoofd drukte. Met alle onbevangenheid van iemand die zoiets voor het eerst doet haalde hij diep adem en zette de eerste noten in van een liedje dat hij middels de radio vaak beluisterde en erg bewonderde. Het was meteen raak. De ruiten trilden, vazen wankelden en er sprong wat glaswerk in scherven. Het was zo schoon en zo gevoelig, dat de trouwe bediende Joost zijn plicht vergat en in de deuropening kwam toeluisteren. „Figaro hier, Figaro daar!", zong heer Ollie in vervoering, om daarna in een andere toonhoogte over te gaan tot het gevoelige: „Niemand de deur uit!" Op dat moment trok Harewar heer Bommel de pruik af. De gevolgen lieten niet op zich wachten; de stem van de toonkunstenaar sloeg over en eindigde in een loeiend gebrul zodat Joost zich haastig terugtrok en de deur onhoorbaar doch stevig sloot. Tom Poes verborg het hoofd in een kussen en heer Bommel werd paars, maar Harewar bleef onberoerd. Met een koele glimlach schikte hij de pruik keurig in het koffertje, dat hij daarop met een geoefende beweging sloot. „Ziezo", sprak hij. „Het is genoeg voor vandaag!"

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

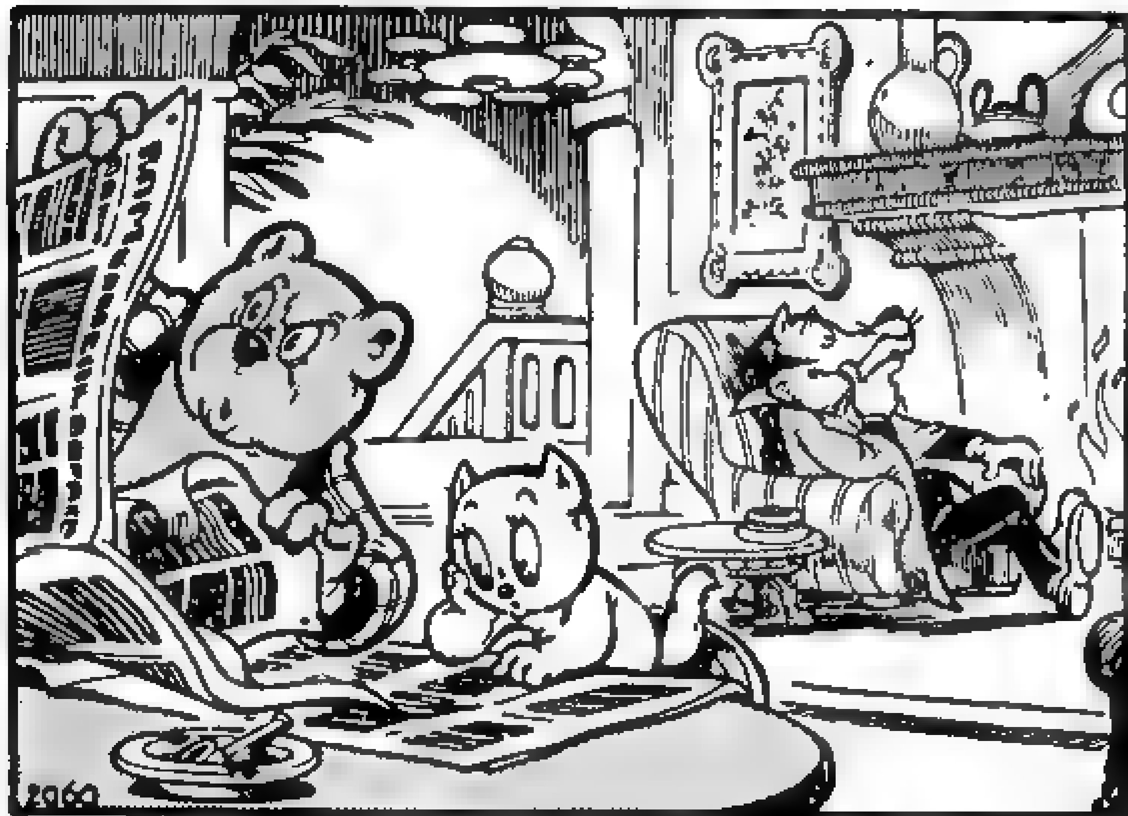

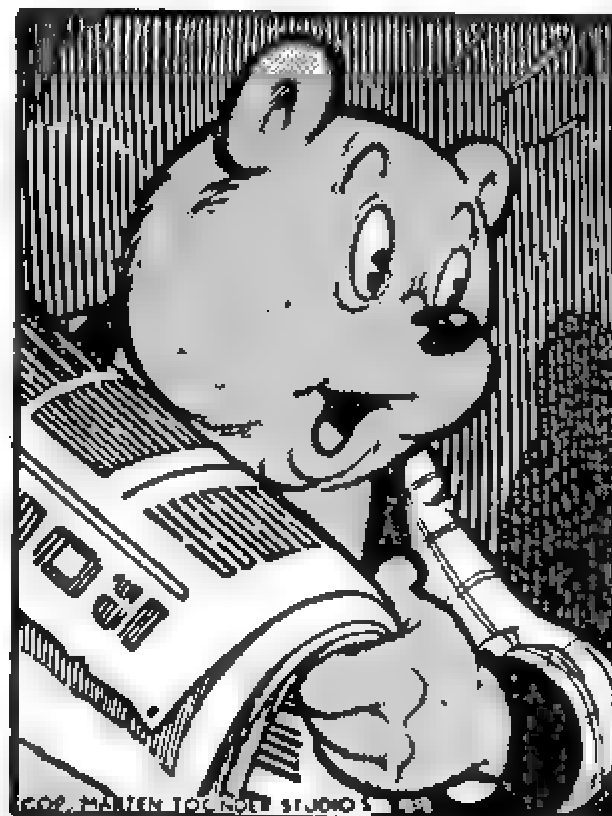

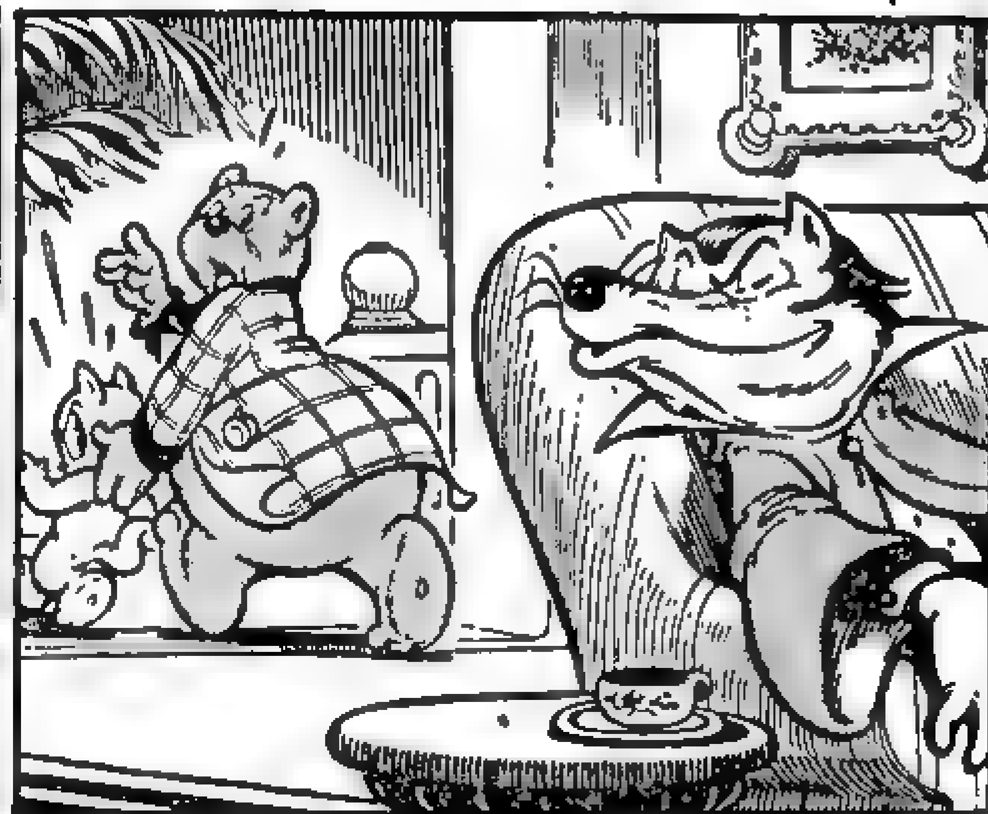

2059. „Mijn pruik!", riep heer Ollie klagelijk. „Waar is mijn pruik? Ik wil zingen!" „Pardon!", onderbrak de heer Harewar koeltjes. „Dit was uw pruik niet! Deze haarwerken zijn mijn eigendom!" „Ach wat!", jammerde heer Bommel. „Ik wil hem kopen! U hebt zelf gehoord, dat ik een groot zanger ben als ik dat ding op heb. Ik ben er nu trouwens aan gewend! Mijn hoofd wordt helemaal koud nu u hem hebt afgenomen. Niet alleen van buiten, maar ook van binnen, als u begrijpt, wat ik bedoel. Het is uw schuld als ik een vreselijke koude op de hersens vat!" „Hm!", zei de pruikenmaker peinzend. „U moest wijzer zijn. Mijn pruiken zijn erg kostbaar. Te kostbaar om te kopen, vrees ik!" „Ik wil die pruik hebben!", kreet heer Ollie. „Hij haalt het beste uit mij. Noem uw prijs! Geld speelt geen rol!" „Wel", prevelde de ander, „geld speelt geen rol! Inderdaad! Er is dan ook geen haar op mijn hoofd dat aan geld denkt! Nee! Misschien zou ik die mooie zangpruik aan u kunnen afstaan – maar dan voor een andere prijs. Een hoge prijs, waarde heer!" „Welke prijs?", vroeg heer Bommel gejaagd. „Die prijs bestaat uit enkele haren uit het hoofd van een bekend kunstenaar uit deze stad!", legde Harewar uit. „Ik bedoel een zekere schilder Terpen Tijn. Wanneer ik een plukje haren van hem zou hebben, zou ik die in een nieuwe pruik kunnen verwerken." Heer Bommel schudde terneergeslagen het hoofd. „Maar dat kan toch niet?", klaagde hij. „Hoe kom ik aan de haren van Terpen Tijn?"

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

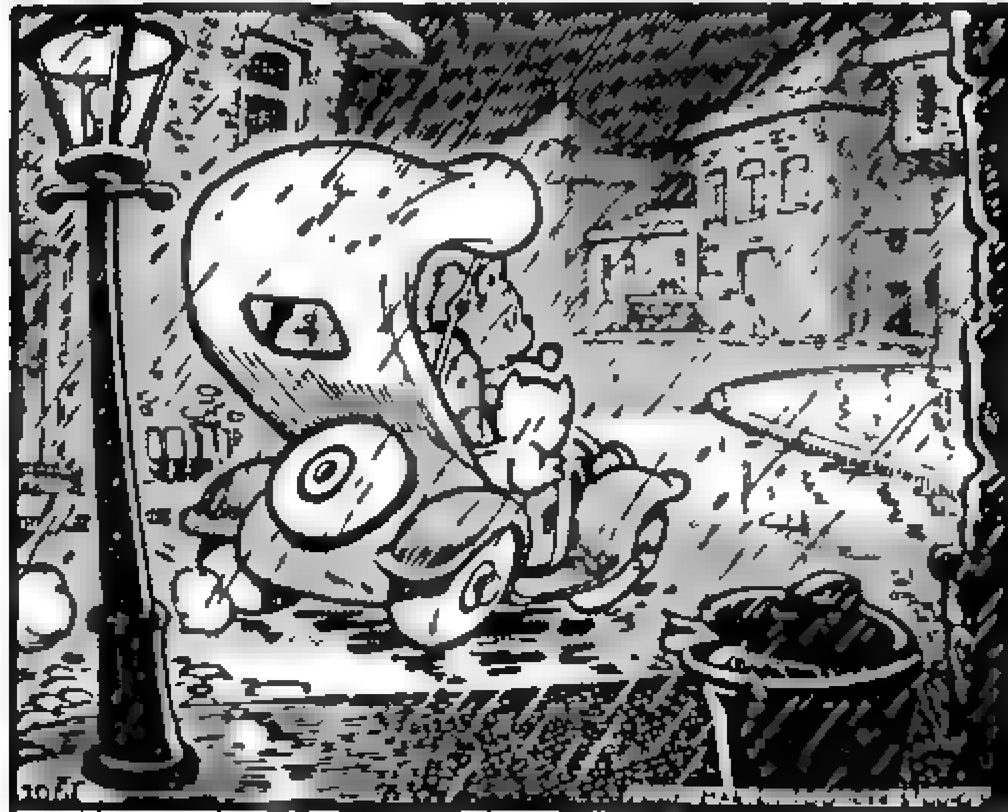

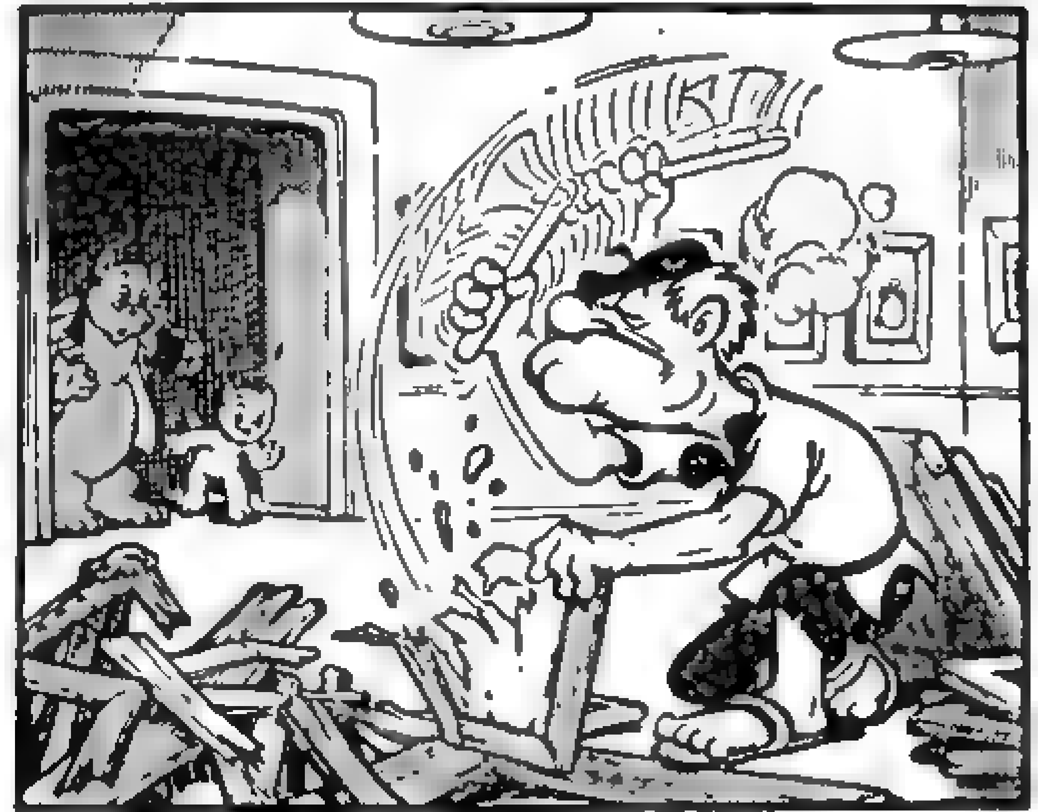

2060. De pruikenmaker Harewar liet zich in een luie stoel bij de haard vallen en sloot vermoeid de ogen. „U kunt die zangpruik krijgen wanneer ik enkele haren van Terpen Tijn krijg", prevelde hij. „Ik zou daar een vlot schilderspruikje van kunnen maken – dat ontbreekt nog in mijn verzameling." „Hoe kom ik daar nu aan?", klaagde heer Ollie. „Ik weet niet eens waar die schilder woont!" „Hier is een krant", zei Tom Poes, „als ik mij niet vergis staat er een aankondiging in van een schilderijententoonstelling..." Heer Bommel rukte hem het blad uit de handen en begon koortsachtig te bladeren. „Niet, dat ik het er mee eens ben", vervolgde Tom Poes. „Dit pruikengedoe bevalt me niet en het lijkt me niks leuk als u een zanger wordt!" „Ik heb het!", riep heer Ollie uit. „Kijk. Tentoonstelling van werken van de schilder T. Tijn. In het stedelijk museum." „U bent geen zanger", ging Tom Poes verder, „en daarom is het onnatuurlijk wanneer u door zo'n pruik ineens kunt zingen. Er zit iets achter – en dat kan niet goed zijn!" „Ja, ja!", zei heer Bommel, die niet geluisterd had, „kom mee, jonge vriend, we gaan naar Rommeldam. Wie verder wil komen in de wereld mag niet kniezen, zei mijn goede vader altijd, en daar houd ik mij aan." „Uitstekend", zei de pruikenmaker uit zijn stoel. „Enkele haren is genoeg voor mijn doel. Laten we zeggen: een klein plukje. Ik wacht hier wel." Tom Poes wilde protesteren, maar heer Ollie duwde hem mee de kamer uit.

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

2061. Een kille wind blies druppels in de gezichten van Tom Poes en heer Bommel toen ze in de Oude Schicht naar Rommeldam reden. „Bah!", zei Tom Poes. „Wat een rare onderneming. Wat wilt u op dit uur van de nacht in dat museum doen? We hadden toch wel tot morgen kunnen wachten? Als u die pruik eenmaal hebt, kunt u nog genoeg zingen!" „Je praat vervelend, jonge vriend", zei heer Bommel verwijtend. „Waarom zie jij toch altijd alles van de zwartste kant? Ik ben nu eenmaal een heer, die van aanpakken houdt – en daar heb ik het ver mee gebracht, zeg nu zelf. En bovendien brandt er nog licht in het museum, zie je wel?" Nu, dat was waar. Hoewel het al bijna middernacht was, brandde er nog licht in het gebouw en het zag er naar uit, dat heer Ollie gelijk had. „De museumbaas is nog op", stelde hij tevreden vast, terwijl hij met Tom Poes de stoeptreden beklom. „Net als ik dacht. We zullen hem het adres van Terpen Tijn vragen!" Zo sprekende snelde hij door de open deur het bouwwerk binnen en bleef toen, als door de bliksem getroffen staan. In het midden van de fraaie ruimte zat daar niemand anders dan de schilder zelf. De befaamde kunstenaar hanteerde een bijltje en was daarmee doende zijn schilderijen tot brandhout te hakken. „Wel, heb ik ooit!", mompelde heer Bommel verward, „in de krant stond toch, dat hier een tentoonstelling van zijn schilderijen was, Tom Poes?"

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

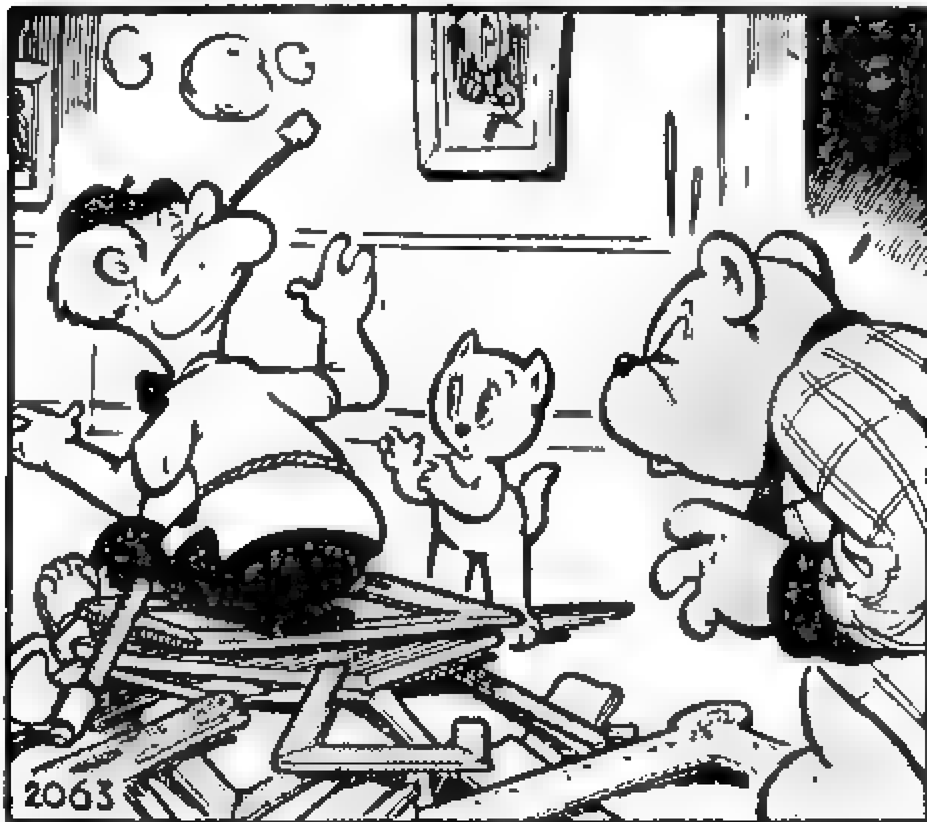

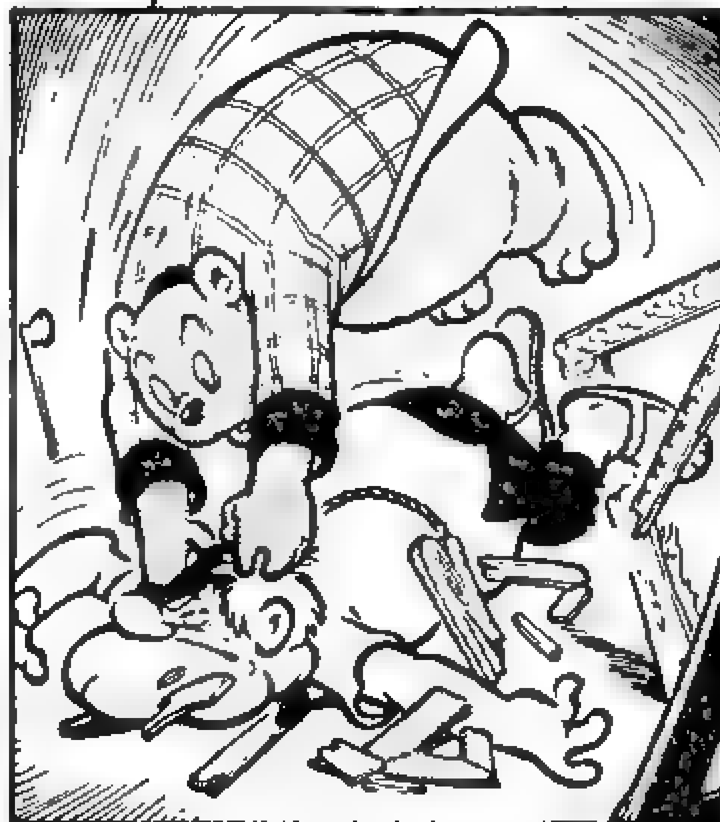

2062. Heer Bommel en Tom Poes liepen verbaasd de museumzaal in en naderden de beroemde schilder die daar vol overgave zijn schilderijen tot brandhout zat te hakken. „G-goede avond, heer T-Tijn", zei heer Ollie bedremmeld. „Besjoer!", snauwde de kunstenaar, driftig voorthakkend. „Men zei dat hier een tentoonstelling van uw schilderwerk gehouden wordt", vervolgde heer Bommel. „Gisteren!", riep Tijn. „Morgen is er geen tentoonstelling meer. Alleen maar kortgehakt hout- en binnenwerk." „Maar waarom?", vroeg Tom Poes. „Waarom maakt u alles kapot?" „Ha!", riep de schilder honend. „Het is rommel! Lorreboel! Het trilt niet. Het zijn holle verfklodders op grof geweven textiel! Burgermans doekjes! Grove eh... dinges!" „Maar u hebt ze toch zelf geschilderd?", vroeg Tom Poes verbaasd. De kunstenaar liet zijn bijltje zakken en keek hem vermoeid aan. „Ja. Zelf geschilderd!", beaamde hij. „Maar dat zegt niks. Vanmorgen stond er een goeie kritiek over mijn werk in de kranten en gisteren zijn er twee doekjes verkocht. Dus moet het rommel zijn, vat je, makker?" Heer Bommel volgde het gesprek niet. Hij had opeens bedacht, dat het zijn taak was om een plukje haar van Terpen Tijn te bemachtigen en daarom benaderde hij de beproefde kunstenaar nu van achteren

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

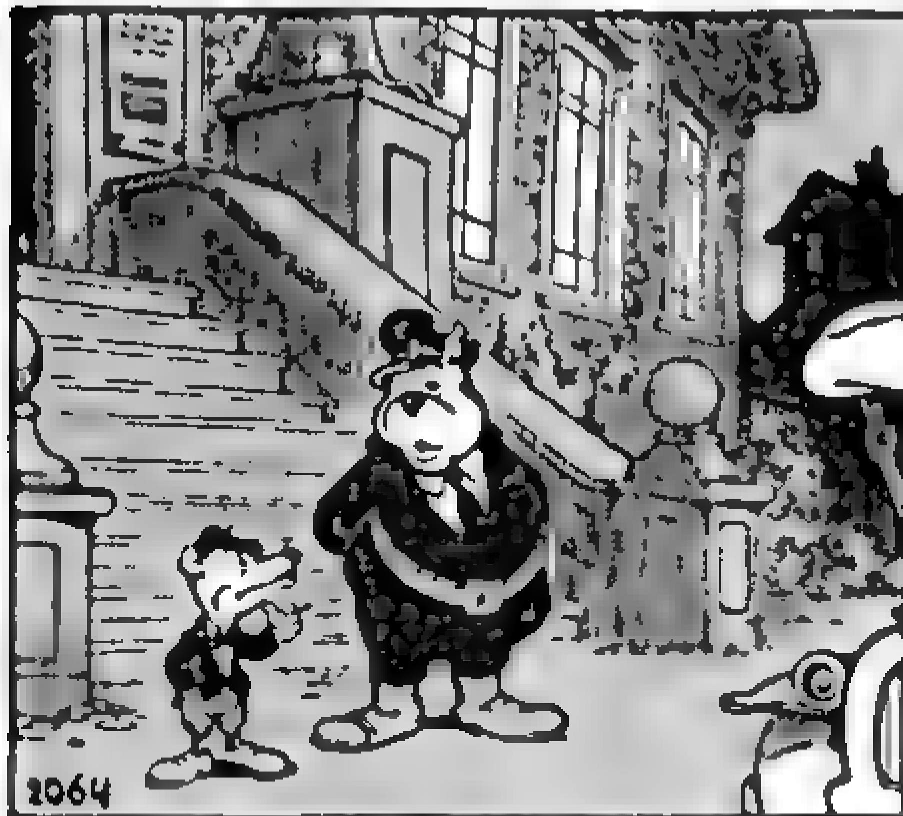

2063. „Ik begrijp het niet", zei Tom Poes. „Het is toch prettig om een goede kritiek in de krant te krijgen? En het is toch fijn als uw schilderijen verkocht worden? Het is een bewijs, dat uw werk mooi gevonden wordt, zou ik denken!" „Je bent een platte halfwas!", snauwde de kunstenaar. „Je snapt niks van het fijnere trilwerk! Ik behoor tot de onsterfelijken en als ik bij mijn leven succes heb, dan bewijst dat, dat ik burgermansrommel maak! Mijn werk is niet bestemd voor de grofstoffelijke vleesmassa's en voor de bolle koppen van de... eh..." Verder kwam hij niet. Op dat moment was heer Bommel dicht genoeg genaderd en met een sprong stortte hij zich op de miskende kunstschilder om hem enkele haren uit te rukken. Er klonk een doffe slag en het gekletter van splinterend hout werd slechts overstemd door een hese kreet van Terpen Tijn. Heer Ollie richtte zich als eerste uit het brandhout op en toonde Tom Poes een plukje haren „Dat is dat", sprak hij. „Even scherp opletten en dan snel doortasten, zei mijn goede vader altijd en daar houd ik mij aan!" Tom Poes had daar zo gauw geen antwoord op. Hij zag, dat Terpen Tijn ook was opgestaan en nu tandenknarsend zijn bijltje begon te zwaaien. „Kom mee!", zei hij haastig. „We moeten hier weg, heer Ollie!"

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

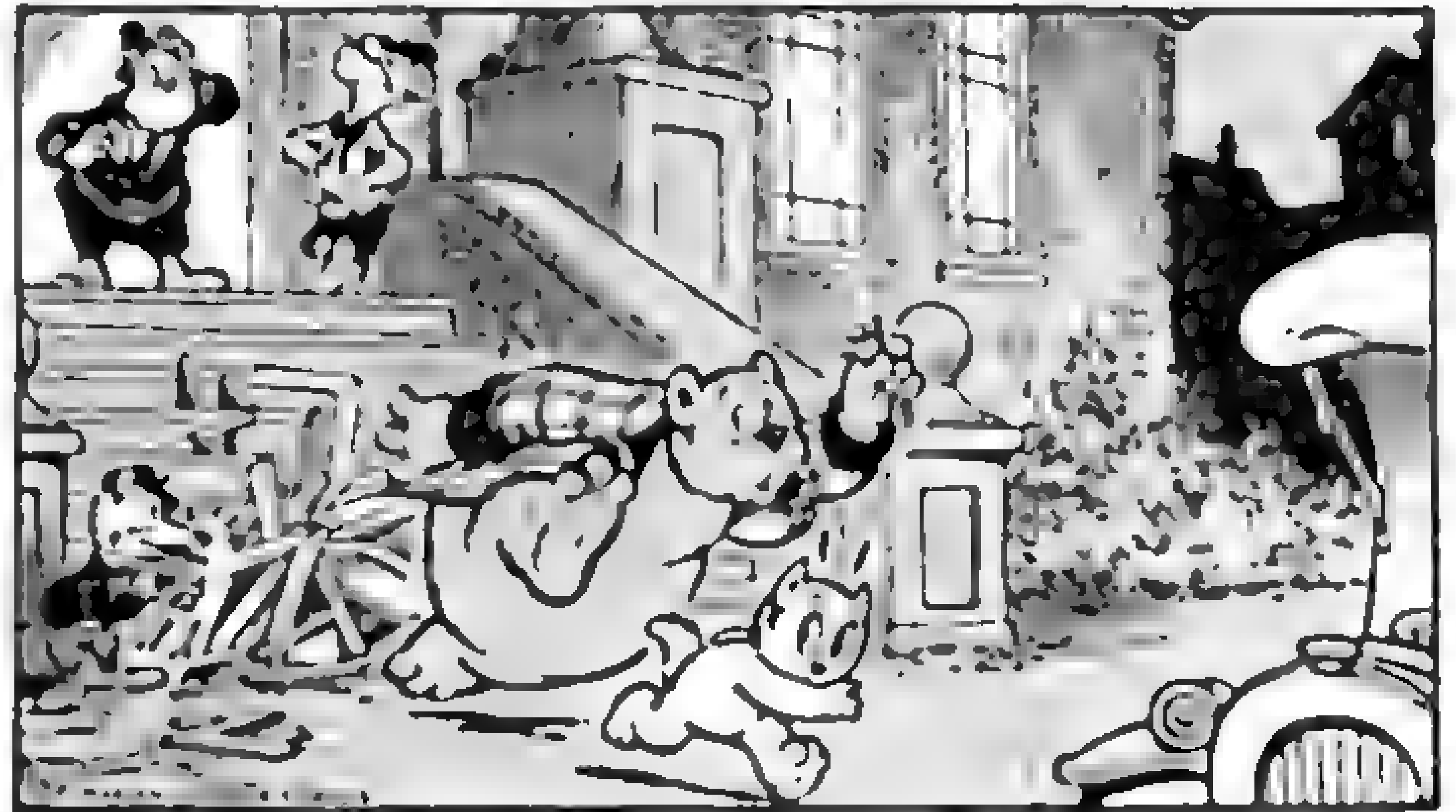

2064. Het verlichte museum had de opmerkzaamheid getrokken van commissaris Bulle Bas. Wantrouwig bleef hij voor de monumentale stoep staan en op dat moment passeerde de journalist Argus de plaats – op weg naar zijn nachtdienst. „Hebt u die tentoonstelling al gezien?", vroeg hij vriendelijk. „De moeite waard hoor. Aardig werk." „Huh?", bromde de poltiechef opschrikkend. „Tentoonstelling?", herhaalde de politiechef. „O, ja ja. Hm – er is iemand in het museum! Dat vertrouw ik niet!" „Ach kom!", zei Argus sussend, „dat zal die schilder wel zijn. Hij kan natuurlijk niet genoeg krijgen van zijn werkjes. Ik heb hem een goed besprekinkje in de krant gegeven, dat moedigt zo'n kunstenaar wat aan, wat u? Ja, die jongen komt er wel! Veelbelovend werk! Nog een beetje wild hier en daar, maar och, hij zal zijn wilde haren wel kwijt raken, u kent dat!" Bulle Bas ging daar niet op in. Hij keek schrikkend om, want achter hem kwamen de figuren van Tom Poes en heer Bommel het museum uit vliegen. Met een dotte smak belandden zij met de journalist en de politieambtenaar op het plaveisel, terwijl een regen van kapotgeslagen spieramen en panelen op het groepje neerdaalde. „Bolle vleeslichamen!", krijste de kunstenaar Terpen Tijn boven op het bordes. „Willen mij kapot maken, hè? Een kunstenaar goeie kritieken geven en hem in de haren zitten, hè? Maar ik zál jullie eh... dinges!"

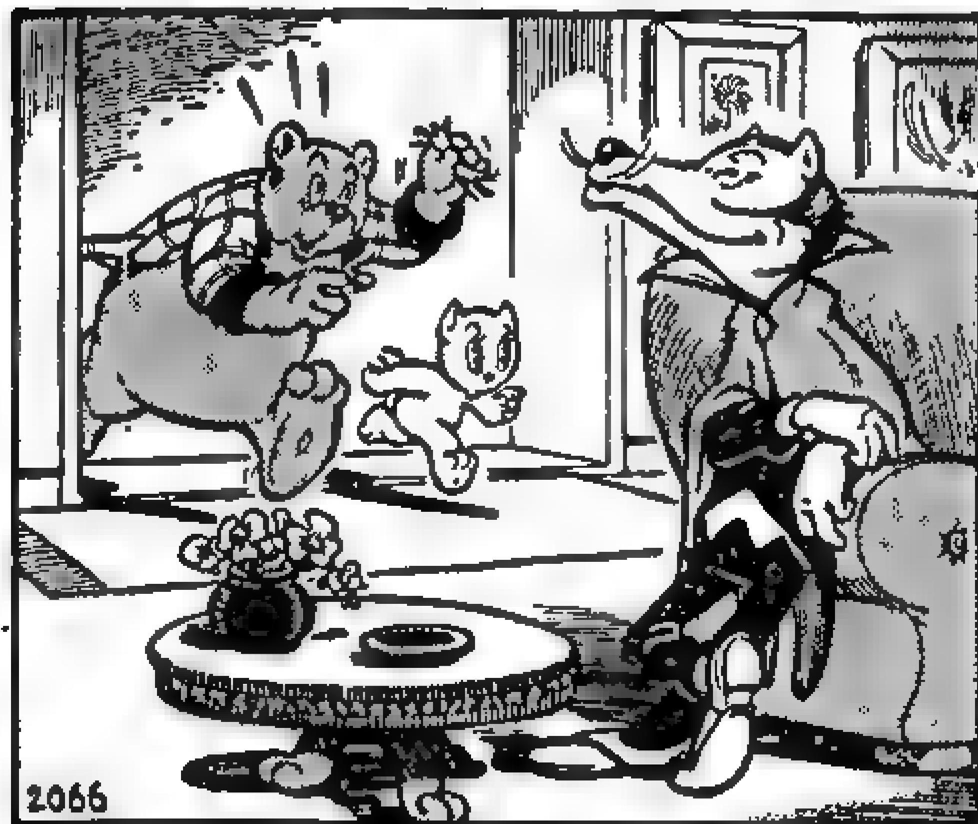
TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

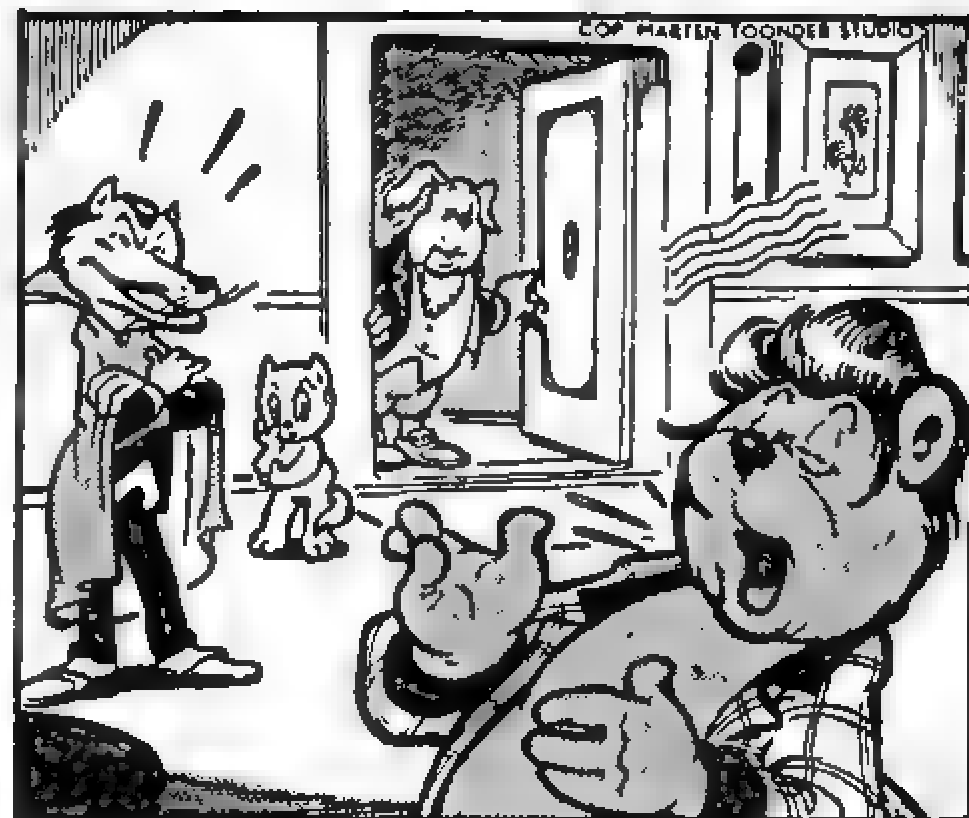

2065 Tom Poes en heer Bommel zaten duizelig aan de voet van de stoep tussen het wrakhout van de kortgeslagen schilderijen in en kwamen langzaam weer tot zichzelf. Commissaris Bas was inmiddels op de uitzinnige kunstschilder toegesneld en trok zijn notitieboekje. „Dat gaat zó maar niet!", gromde hij. „U hebt ingebroken in dit museum en u vernietigt kunstschatten!" „Kunstschatten? Bah!", riep Terpen Tijn. „Prulleboel! Voze verfklodders!" „Daar gaat het niet om!", snauwde Bulle Bas ongeduldig. „U vergrijpt u aan musemschatten! U valt oppassende burgers aan en u gooit met schilderijen!" „Bah!", loeide de getergde schilder. „Die bolle burgers trekken mij de haren uit. En die doekjes zijn van mij, vat je, makker? En ik kan met mijn eigen lorreboel doen wat ik wil, als ik ontdek, dat er geen trilling in zit! Of niet soms?" De commissaris krabde zich nadenkend het hoofd. „Is het voor een kunstenaar strafbaar om eigen werk kapot te maken?", peinsde hij, „of niet?" Tom Poes en heer Bommel wachtten niet op de afloop. Ze krabbelden overeind en renden naar de Oude Schicht, terwijl heer Ollie het plukje haar, dat hij uit Tijns schedel getrokken had, stevig omklemde. De journalist Argus stond intussen ijverig te schrijven. „Kunstschilder Tijn vernietigt eigen werk", schreef hij. „Goede kritiek van onze kunstredakteur Argus heeft hem het hoofd op hol gebracht. Rukte onze geëerde stadgenoot Bommel hem wilde haren uit? Nachtelijk gevecht in museum."

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

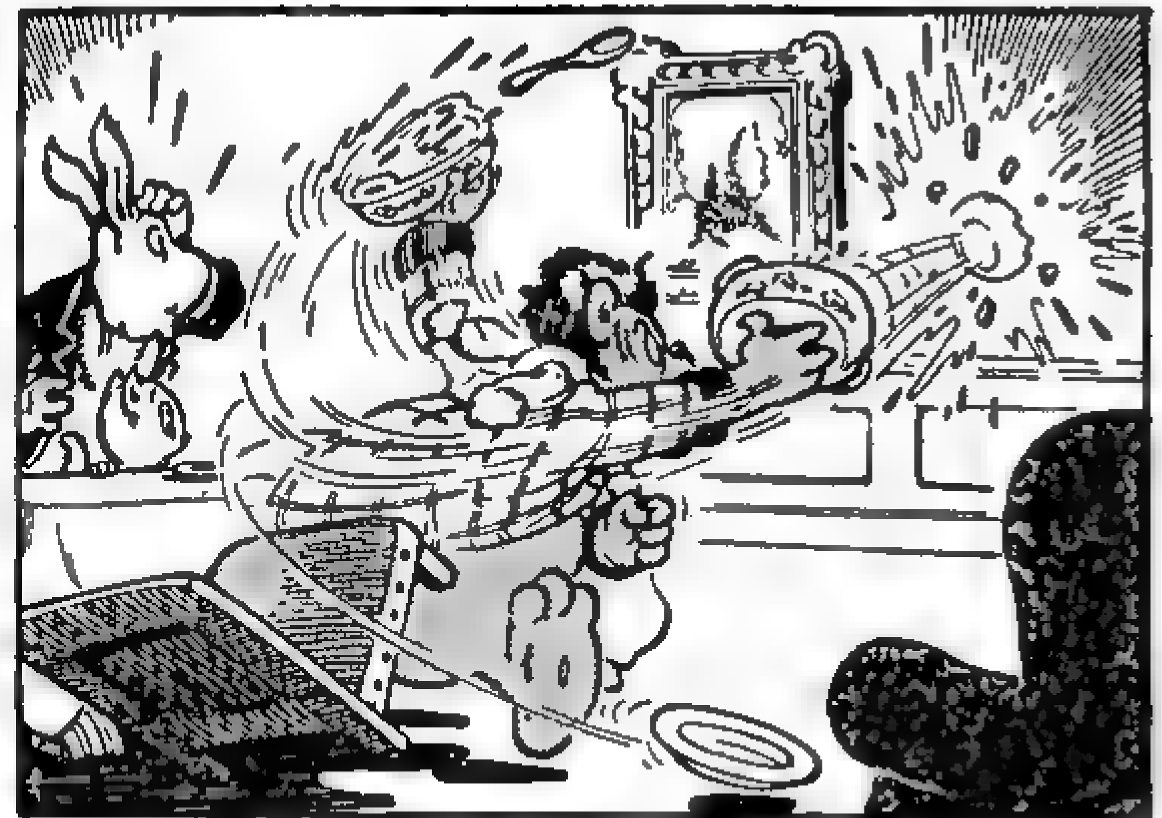

2066. Heer Bommel en Tom Poes reden regelrecht naar huis en kwamen korte tijd daarna de zaal van Bommelstein weer binnen. De heer Harewar rees glimlachend uit zijn gemakkelijke stoel en wreef zich de knokige handen. „Aha!", sprak hij. „Vlug werk. Is het gelukt?" „Natuurlijk!", riep heer Bommel hijgend. „Er was een beetje doortastendheid voor nodig, maar een heer die een goed doel voor ogen heeft, staat voor niets. Hier is een pluk haren van die ongemanierde schilder die ons met stukjes schilderij gegooid heeft. Wat gaat u er mee doen?" „Ik ga ze in een schilderspruikje verwerken!", legde de pruikenmaker uit. „Maar laten wij ter zake komen. Zoals afgesproken krijgt u nu deze fraaie zangpruik in eigendom. Speel er maar braaf mee, maar verbeeldt u zich vooral niets, wanneer u gaat zingen! Alles zit in het haar, onthoudt dat, waarde heer!" Heer Ollie luisterde niet naar deze waarschuwende woorden. Hij trok de weelderige haardos om zijn oren en glimlachte. „Nu zullen mijn sluimerende talenten eindelijk wakker worden", mompelde hij. „Als iemand tenminste begrijpt, wat ik bedoel!" Hij opende zijn mond en bracht met een warme bariton een fraaie reeks noten ten gehore, gewoon maar als oefening. Het klonk echter zó zuiver en aangenaam, dat de bediende Joost bescheiden de deur opende om beter te kunnen luisteren. Tom Poes keek echter bedenkelijk. „Ik zou wel eens willen weten, wat er nu verder gaat gebeuren", mompelde hij.

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

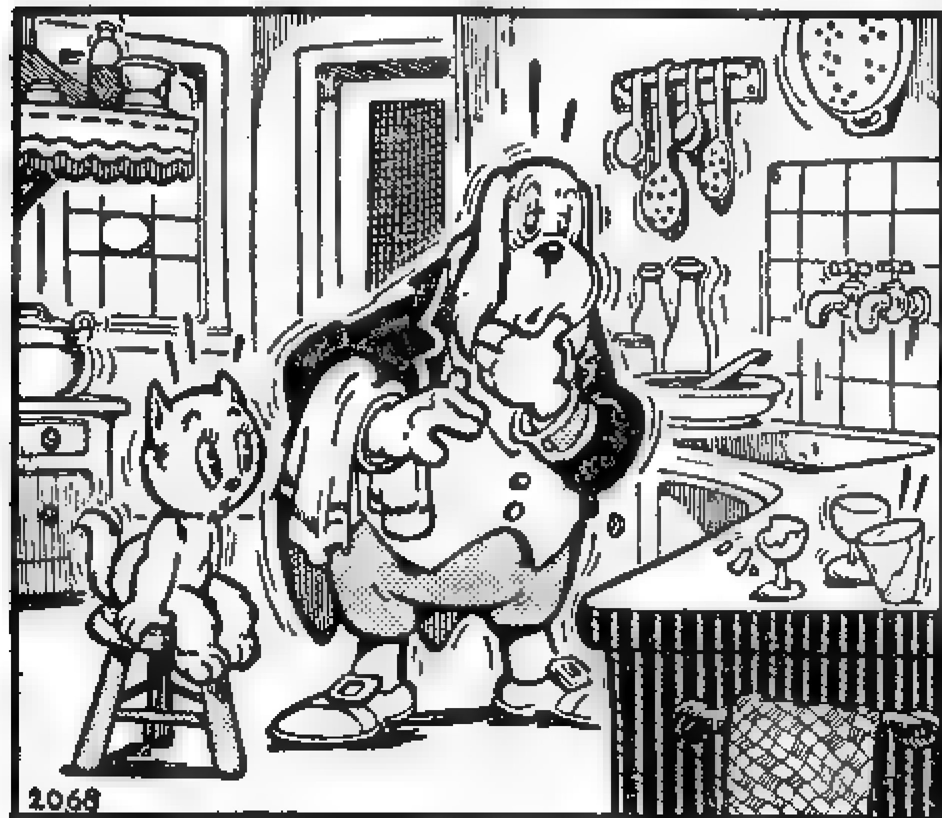

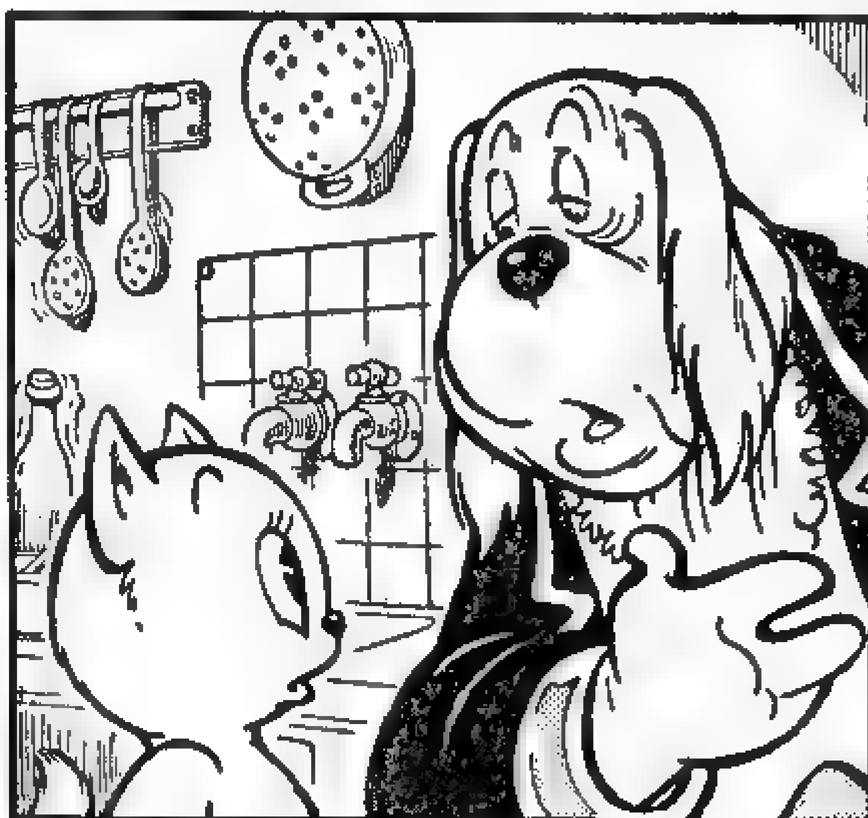

2067. Toen Tom Poes de volgende morgen beneden kwam, zat heer Bommel al aan de ontbijttafel. Hij had natuurlijk zijn pruik op en hij droeg een warme bouffante om de hals. „Goede morgen, heer Ollie!", zei Tom Poes vriendelijk. „Hebt u goed geslapen?" „Ach", sprak heer Bommel met zachte stem, „het slapen met zo'n bos haar op het hoofd valt niet mee. Maar kunstenaars hebben vaak last van slapeloosheid. Men moet tenslotte iets voor zijn roeping over hebben! En je moet niet zo druk praten, jonge vriend. Ik moet mijn stem sparen, zodat ik je toch niet zal kunnen antwoorden." Op dat moment trad de bediende Joost binnen met de schaal ochtendpap, die hij behoedzaam naar de tafel droeg. Heer Ollie trok de wollen das vaster aan en zijn gelaat betrok.

„Het tocht hier!", riep hij uit. „Doe die deur toch dicht, Joost! Denk toch aan mijn gevoelige keel! Weet je dan niet, dat een zanger zijn stem moet sparen?" „Excuseer, heer Olivier!", zei de trouwe bediende geschrokken. Hij zette de schaal neer en haastte zich naar de deuropening. Maar nu lichtte heer Bommel het deksel op en keek woedend naar het dampende voedsel. „Pap!", tierde hij, zonder zijn stem te sparen. „Al weer pap! Altijd pap! Is er dan niemand, die aan de verzorging van mijn zangkunst denkt? In plaats van honing met aardbeien en slagroom krijg ik pap! Maar ik neem het niet!" En tot ontsteltenis van Tom Poes en Joost wierp hij de met zorg toebereide schaal met kracht tegen de muur. „Honing!", tierde hij. „Ik wil honing hebben!" Tom Poes schudde bezorgd het hoofd. Het werd hem duidelijk. dat er nog andere krachten dan alleen maar zingen in de pruik zaten.

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

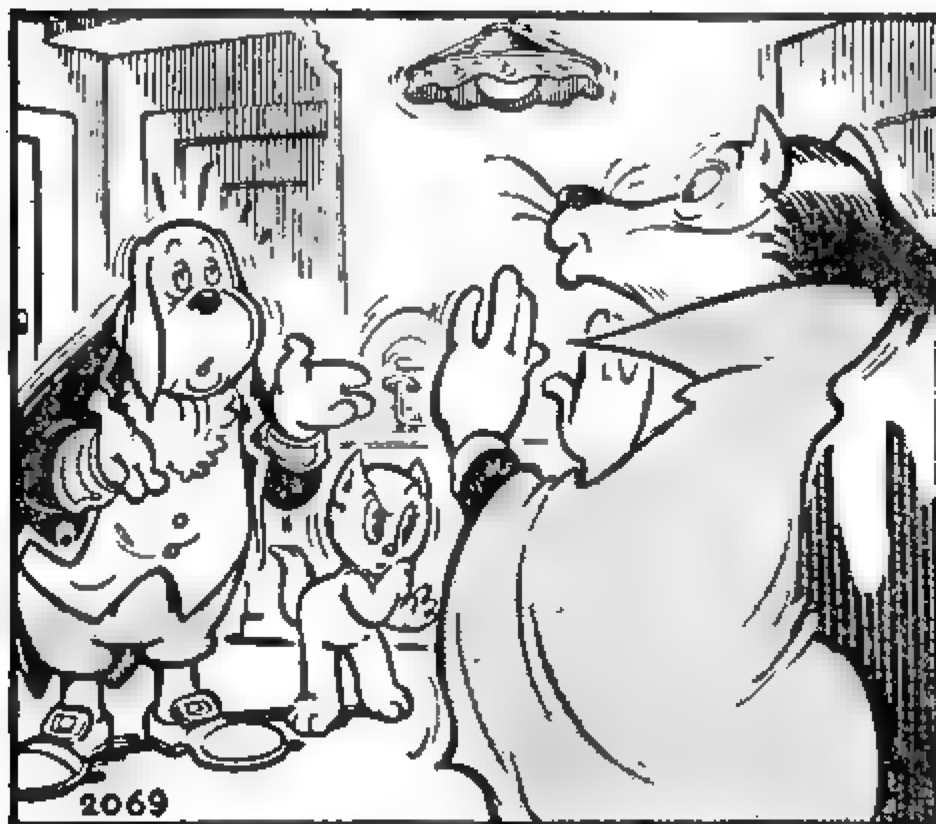

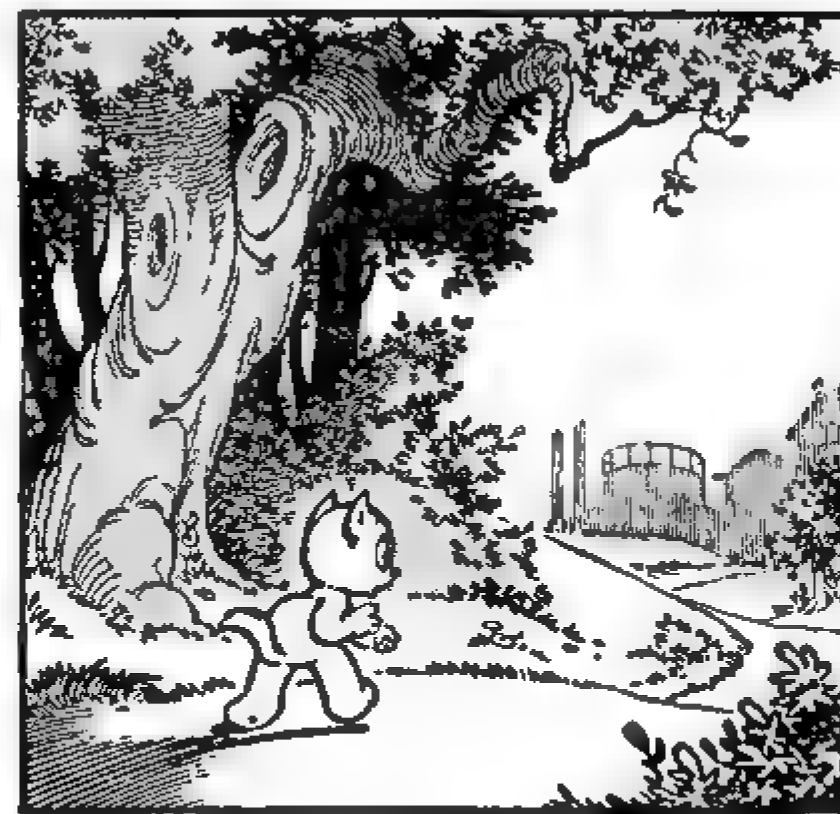

2068. Wat later op de dag zocht Tom Poes Joost in de keuken op, want het gedrag van zijn vriend gaf hem zorgen. De trouwe bediende zag er slecht uit en wallen ontsierden zijn anders zo heldere oogopslag. Hij was bezig om het glaswerk anders te rangschikken, want heer Ollie was in de kamer boven de keuken zangoefeningen aan het doen en de trillingen van zijn machtige bariton deden het kristal barsten. „Het is een moeilijke toestand", sprak hij bedrukt. „Ik ben een groot liefhebber van zingen, wanneer u mij toestaat; maar zo'n hele dag is te veel. Bovendien is heer Olivier's stem erg doordringend. Ik gevoel mij enigszins verdoofd als ik zo vrij mag zijn." „Ja, zingen is lawaaierig", zei Tom Poes. „En ik vind het raar, dat een pruik van heer Ollie een zanger kon maken. Het is trouwens ook slecht voor zijn karakter, lijkt me. Hij denkt nu werkelijk, dat hij een kunstenaar is. En dat is hij toch niet echt." „Precies mijn idee, jonge heer", zei Joost. „Het is een beetje griezelig, met uw welnemen. Ik vraag mij af wat de heer Harewar voor iemand is. Welke bedoeling kan hij hebben met zijn vreemde pruiken? Wat wil hij?" „Dat vraag ik mij ook af", zei Tom Poes. „Waar zou hij eigenlijk zijn?" „Hier is hij!", sprak een prettige stem in de deuropening en de pruikenmaker Harewar trad de keuken binnen.

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

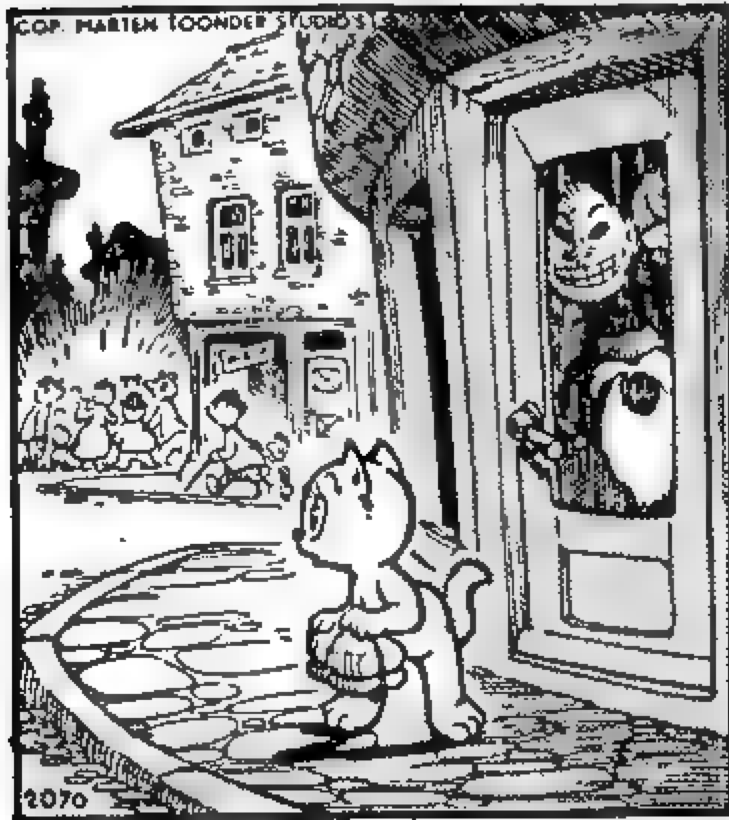

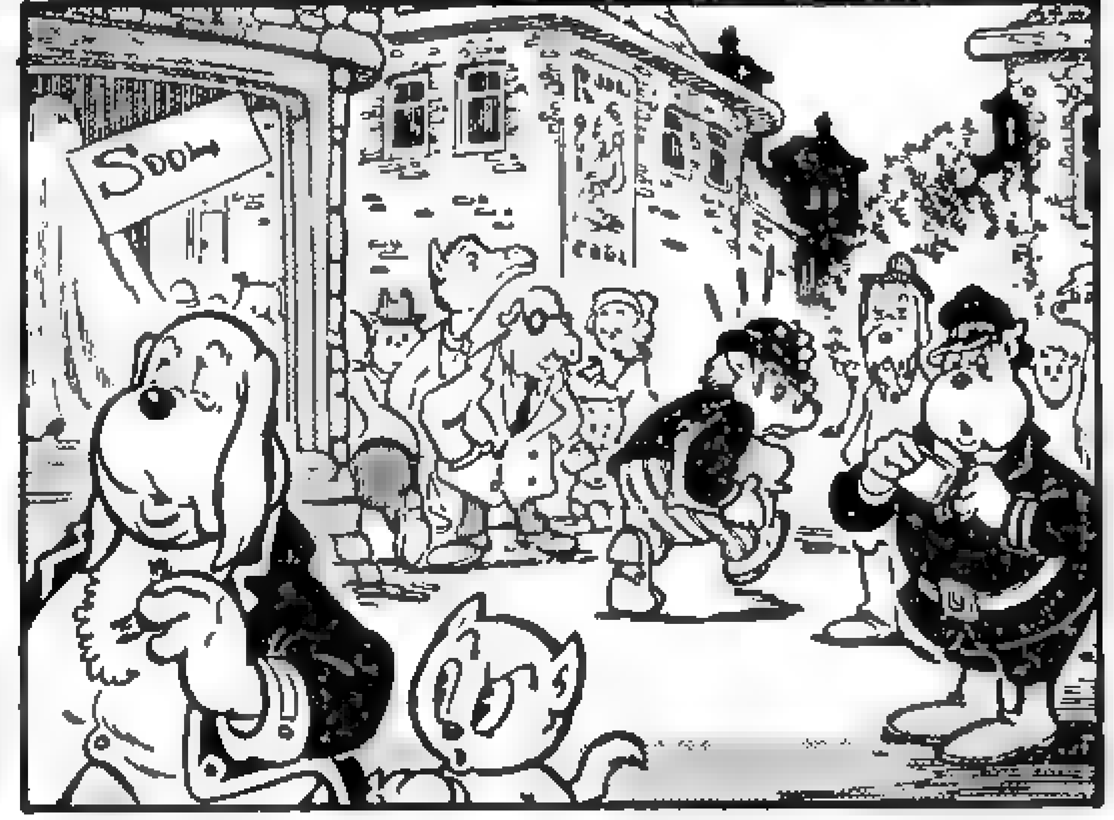

2069. De pruikenmaker Harewar trad de keuken binnen en luisterde enige ogenblikken glimlachend naar het zingen van heer Ollie, die in de kamer erboven een toonladder ten gehore bracht. „Prachtig!", lispelde hij. „Wat een stem zit er in zo'n pruik! Het is werkelijk meesterlijk!" „Ja, zeer meesterlijk, met uw welnemen!", gaf Joost toe. „Maar als het niet onbescheiden is zou ik tòch willen vragen of er niets aan het onophoudelijke zingen van heer Olivier te doen is. Het wordt op den duur te veel – zelfs voor iemand die van de zangkunst houdt!" „Aha! Oók een liefhebber?", riep de heer Harewar uit. „Kijk eens aan! U zult begrijpen, dat er aan het zingen van uw meester niets te doen is. Hij heeft die pruik eerlijk verdiend. Maar kijk, wanneer u nu eens zèlf ook zou gaan zingen, zou u er niet zo'n last van hebben." „Ik kan jammer genoeg níet zingen", zei Joost zuchtend. „Als knaap had ik een fraaie jongenssopraan met uw goedvinden, maar de baard is er in geschoten!" „Wel, wel!", zei de pruikenmaker medelevend. „Dat is jammer! Ik zou misschien ook voor u wel een pruik hebben, die dat euvel verhelpen kan. Een aardig pruikje – meer in het Crosby-soort . . . Maar het is nogal duur. Hoewel, daar is misschien iets aan te doen! Wanneer u nu bijvoorbeeld eens voor mij . . ." Tom Poes verliet de keuken zonder verder te luisteren. Het gezang, dat heer Bommel boven zijn hoofd uitstootte, begon op zijn zenuwen te werken. En toen hij op de weg liep, kreeg hij een idee, hoe hij er een einde aan zou kunnen maken.

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

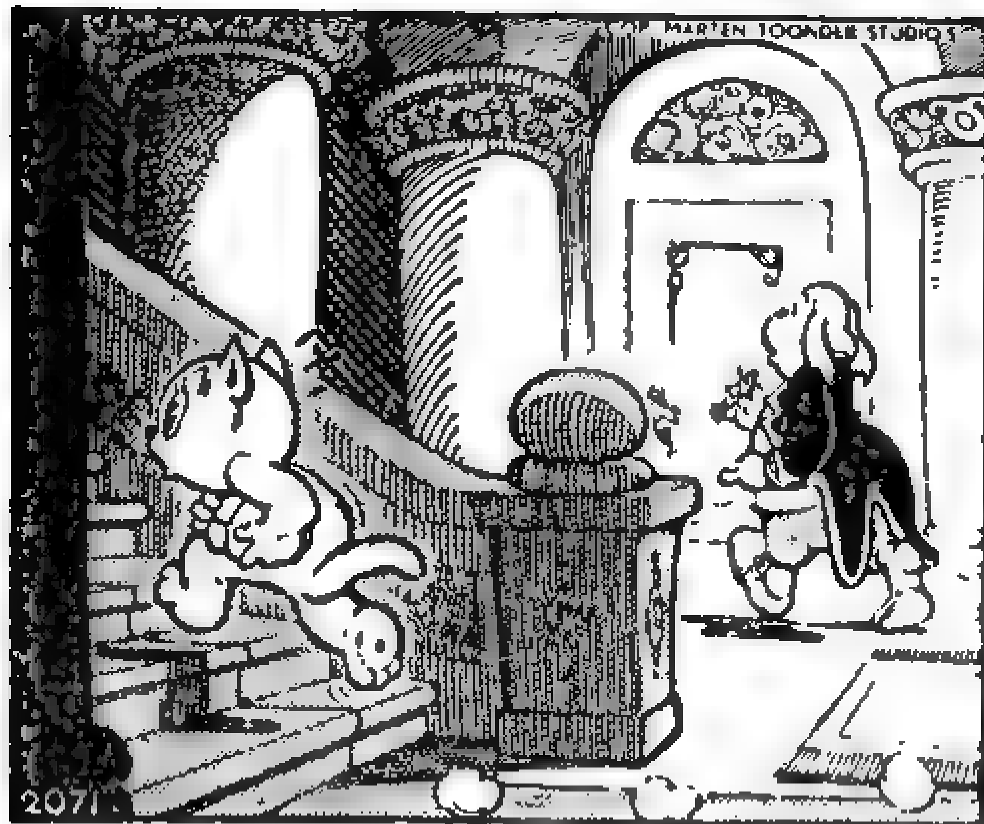

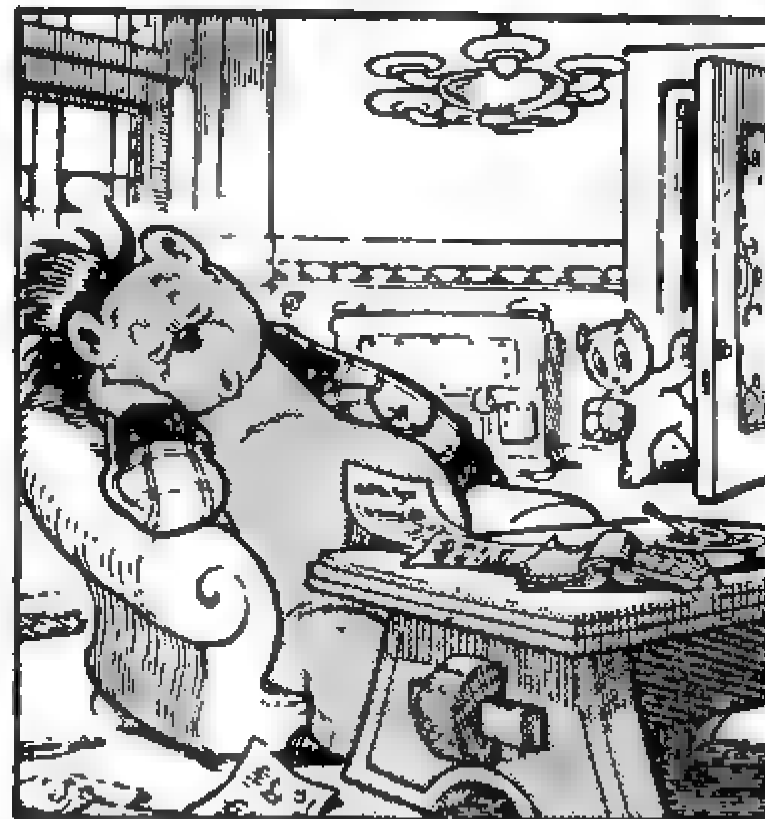

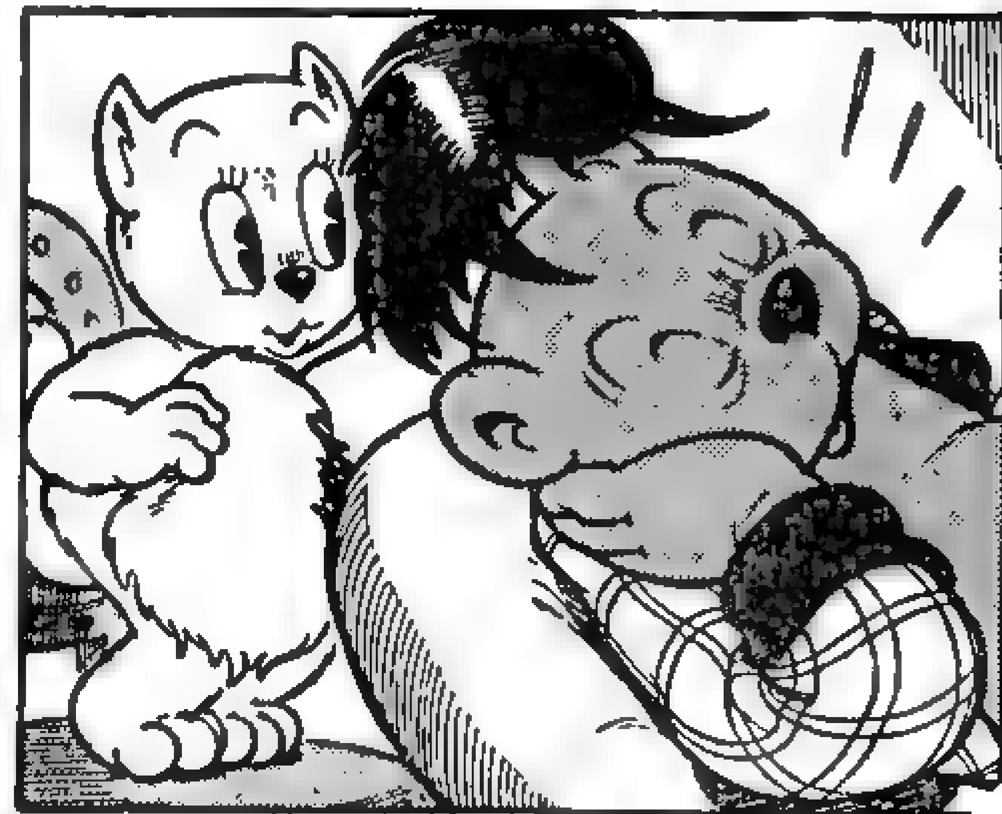

2070. Toen Tom Poes de stad bereikt had, stapte hij een winkel in feestartikelen binnen. Na enig zoeken vond hij wat hij zocht: een eenvoudige pruik van vlas. Die behoorde gebruikt te worden bij een komische voordracht, maar Tom Poes dacht helemaal niet aan een voordracht; hij had er andere plannen mee. Opgewekt verliet hij de winkel en sloeg de weg naar slot Bommelstein weer in. Zodoende zag hij plotseling Joost, die midden in een oploopje stond. Hij haastte zich naderbij, en kreeg toen de heer Dorknoper in het oog. De ambtenaar eerste klasse zat op de straat en wees met een beschuldigende wijsvinger naar de bediende. „Deze woesteling heeft mij aangevallen”, verklaarde hij op strenge toon. „Hij sprong op mij af en rukte mij enige haren uit! Ik sta er op dat de politie streng optreedt. Waar moet het heen wanneer iedereen die te veel belasting moet betalen ons de haren gaat uittrekken? Iedere ambtenaar zou kaalhoofdig worden!” „Nee, dat gaat niet!”, gaf commissaris Bulle Bas toe. „Ik zal proces-verbaal opmaken!” Hij voegde de daad bij het woord en schreef alles keurig netjes op. En daarna ging het oploopje vanzelf uit elkaar. Maar Joost kwam met een tevreden gelaat op Tom Poes af en toonde hem een plukje grauwe haren. „Het ging niet om de belastingen”, fluisterde hij. „Ik krijg van de heer Harewar een zangpruikje in ruil voor dit!”

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

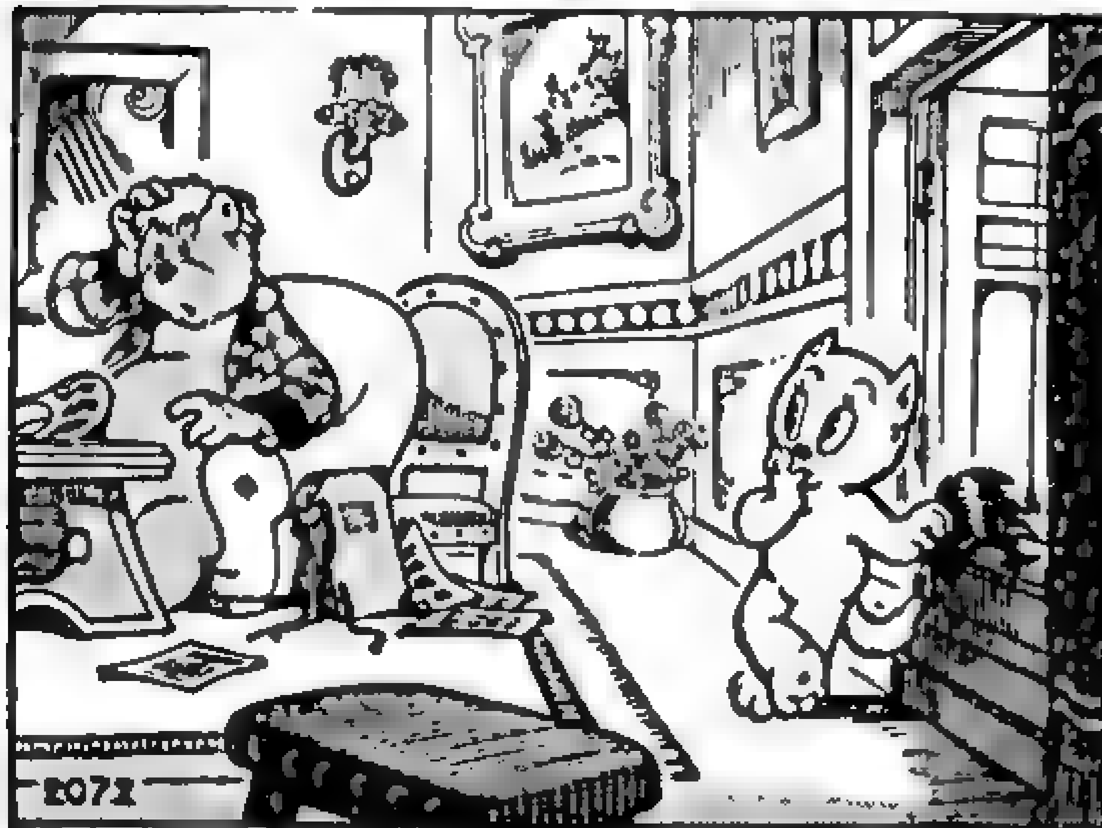

2071. „Nu zal ik dus binnenkort ook kunnen zingen", zei Joost toen ze weer in Bommelstein waren. „Misschien zal ik dan met heer Olivier een duo kunnen vormen, als heer Olivier zulks toestaat. Dat zou héél mooi kunnen worden, jonge heer!" Tom Poes zei daar niet veel op. Hij dacht huiverend aan al dat gezang op Bommelstein en hij drukte de vlaspruik uit de schertswinkel stevig tegen zich aan. De bediende haastte zich naar de keuken, waar de heer Harewar op hem wachtte, en Tom Poes rende de trap op naar de kamer van heer Ollie. Heel voorzichtig opende hij de deur en keek om het hoekje. Hij trof het, want de begaafde heer had ruige uren gezongen en zat nu wat uitgezakt in een stoel te slapen. Zijn mooie zangpruik was enigszins scheef gezakt en hing hem op één oor, maar daar merkte hij niets van. Tom Poes sloop de kamer in en haalde de feestpruik uit het zakje. „Heer Bommel zal het wel jammer vinden wanneer hij merkt, dat hij niet meer kan zingen!", dacht hij. „Maar die Harewar-pruik maakt hem wel erg vervelend, en ik weet zeker dat het ding een slechte invloed op hem heeft!" Hij tilde voorzichtig de zangpruik van Bommels hoofd af en zette hem in plaats daarvan de onschadelijke vlaspruik op.

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

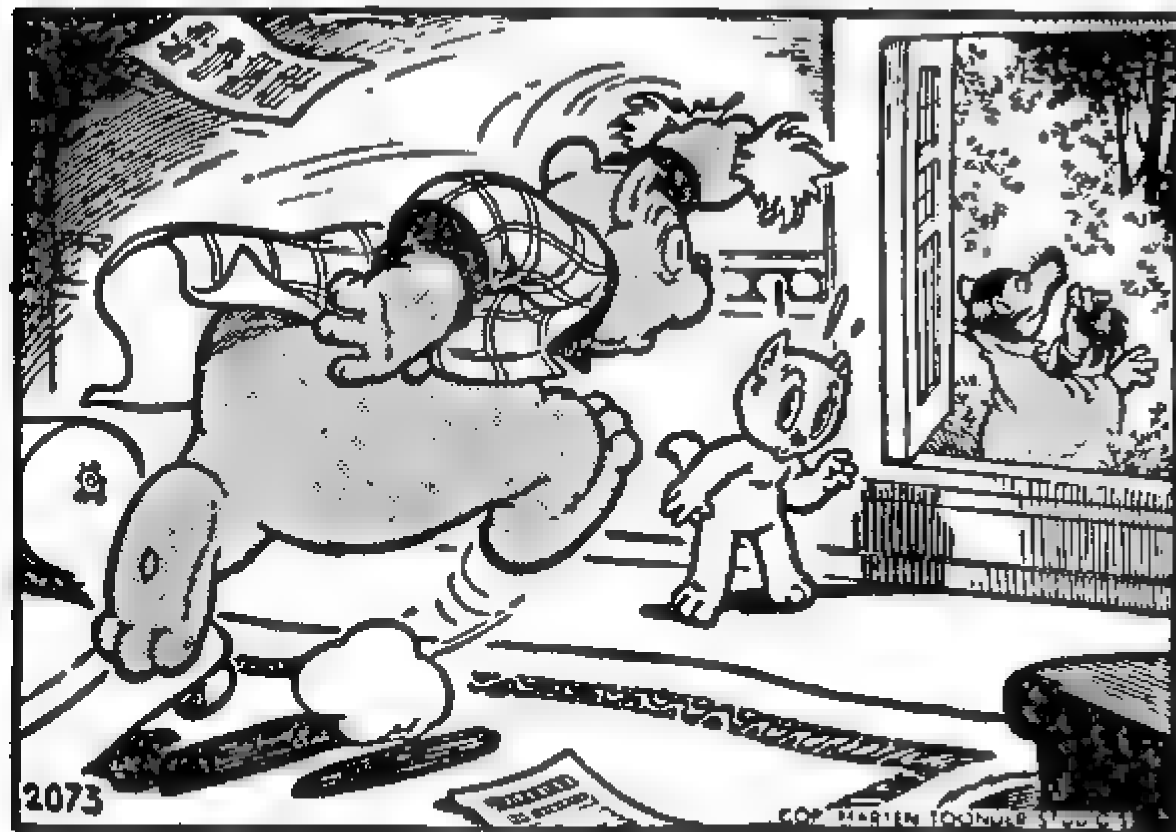

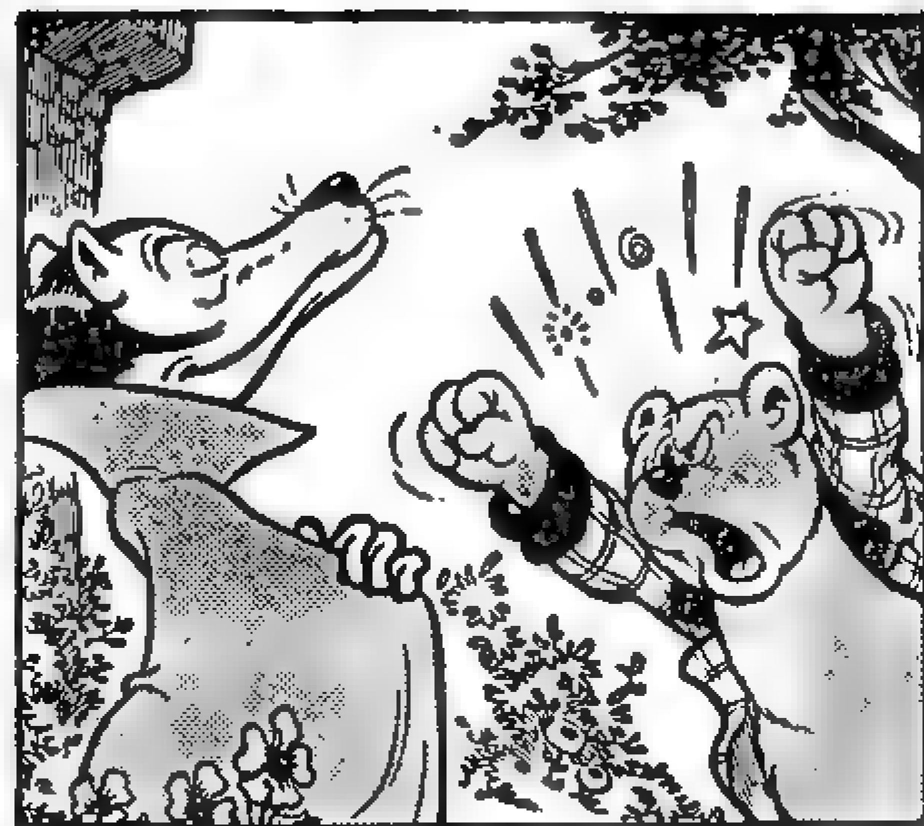

2072. Toen Tom Poes heer Ollie's zangpruik verwisseld had voor het vlaswerk, deed hij vlug een paar stappen achteruit. Heer Bommel gromde wat in zijn slaap en tastte werktuigelijk naar zijn schedel. Toen opende hij langzaam de ogen en keek lodderig rond. „Eh... ooh... Tom Poes!", sprak hij met dikke stem. Hij kuchte eens en werd toen pas helemaal wakker. „Eh... je stoort me in mijn zangoefeningen, jonge vriend!", zei hij streng. „Hoe kan ik nu studeren als je steeds maar in- en uitloopt? Heus, dat gaat niet. Je moet me met rust laten, want anders kan ik mijn gevoelige stembanden niet ontwikkelen. Waar was ik? Juist ja. Als je héél stil bent, mag je even blijven luisteren. Hm! Ahum!" Hij haalde diep adem, opende de mond en stiet toen een reeks klanken uit, die de ramen deed trillen. Maar mooi was het niet. Heer Bommel klapte verschrikt de kaken op elkaar en slikte eens. „Wat was dat?", mompelde hij onthutst. Tom Poes liep vlug nog wat verder achteruit zodat hij met zijn rug voor het openstaande venster kwam te staan. Want hij wilde ongemerkt van de zangpruik af komen en daarom wierp hij het haarwerk achter zijn rug uit het raam. Het toeval wilde, dat beneden in de tuin de pruikenmaker van het mooie weer liep te genieten. „Net wat ik dacht", prevelde hij, terwijl hij de pruik handig opving. „Dit was te verwachten".

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

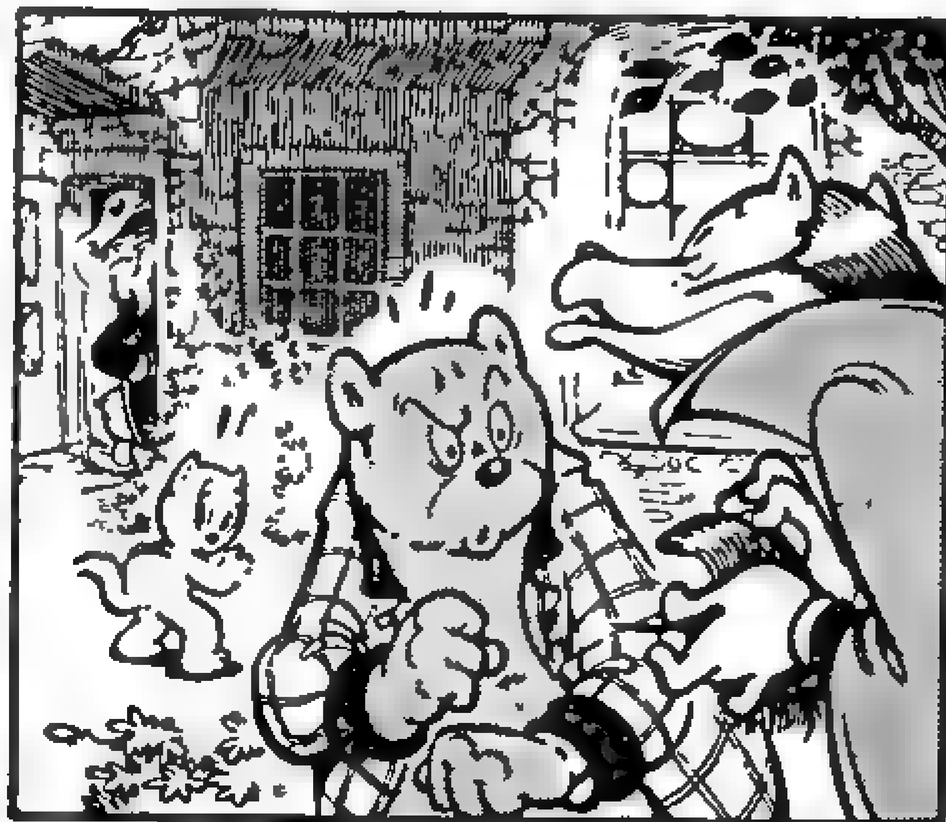

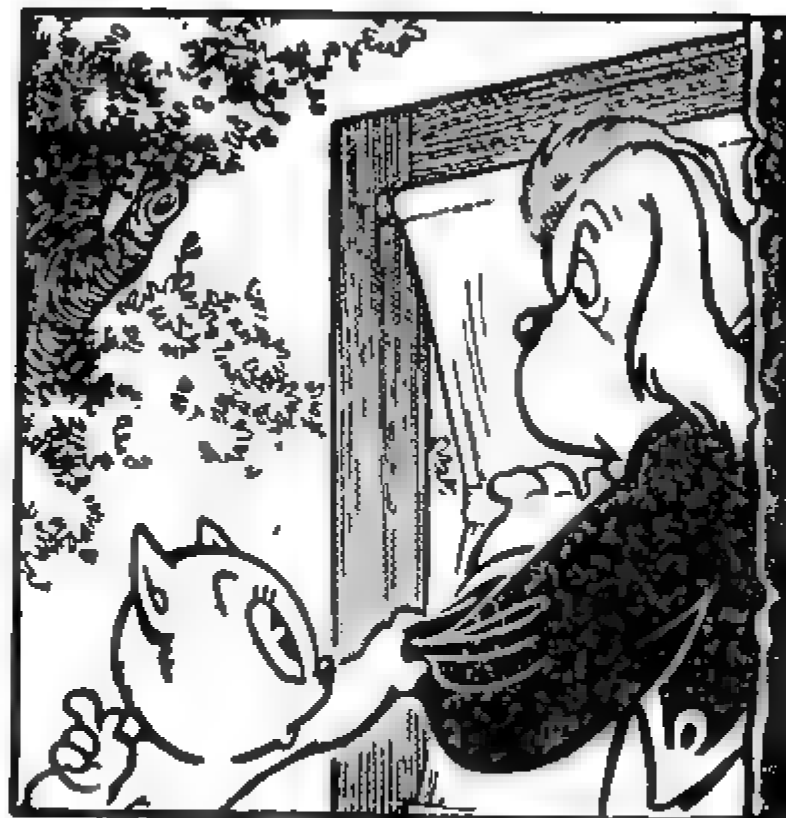

2073. Heer Bommel probeerde nog een paar keer om de juiste toonhoogte te vinden, maar het was onbegonnen werk. Zijn stem sloeg zo vals naar alle kanten uit, dat het hem duidelijk begon te worden, dat er iets mis was. Grommend greep hij zich de vlaspruik van het hoofd en bekeek het ding met grote afschuw. „Wat heb je met mijn stem gedaan?", riep hij boos. „Waar heb je mijn stem gelaten?" Tom Poes stapte opzij, zodat heer Bommel een onbelemmerd uitzicht op de tuin kreeg. Daar stond de pruikenmaker op het grasveld, en hij was net bezig om de fraaie zangpruik onder zijn mantel te verbergen. Heer Ollie stiet een rauwe kreet uit en wierp het vlaspruikje uit de schertswinkel met grote kracht op de platte schedel van de heer Harewar. En zonder verder nog op Tom Poes te letten snelde hij de kamer uit en rende naar beneden. „Schurk!", riep hij, in de tuin springend. „Dief! Dat zag ik nu eens net! Jij hebt mijn pruik gestolen! De pruik die ik eerlijk verdiend heb! Geef me mijn stem terug, onmiddellijk!" „Kalm, waarde heer!", zei de heer Harewar koeltjes. „Natuurlijk kunt u uw stem terug krijgen. Maar ik dacht eigenlijk, dat u er al wel genoeg van zou hebben. U bent tenslotte een heer van stand en die wil toch wel eens wat anders dan alleen maar zingen?"

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

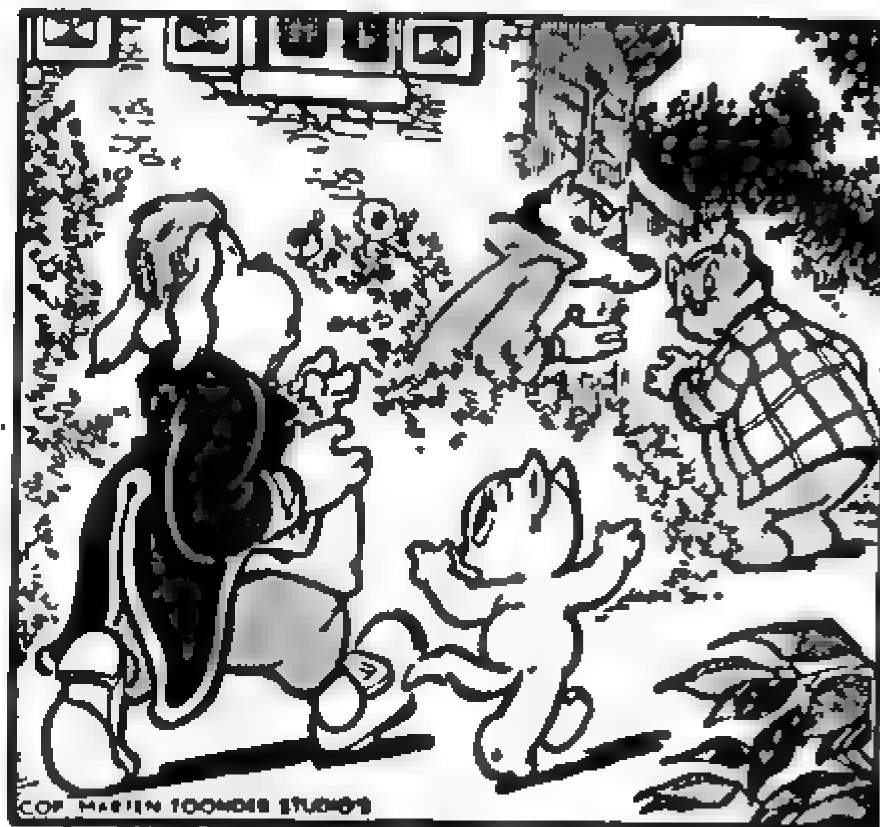

2074. De bediende Joost had, in ruil voor de pluk haren van de ambtenaar eerste klasse Dorknoper, een mooi zangpruikje gekregen. Het was iets in het lichte genre en dat was nu juist waar de trouwe knecht zo van hield. Met omfloerste stem stond hij in de achterdeur en zong aandachtig „Als vergeetmijnietjes zijn je ogen". Dat deed hij zó mooi, dat de tranen hem in de ogen sprongen en hij merkte in het geheel niet, dat er achter zijn rug een opgewonden gesprek gevoerd werd. De pruikenmaker had heer Bommel kalm wat laten uitrazen. Toen die echter moe werd nam hij zelf het woord. „Natuurlijk kunt u uw pruik terug krijgen", sprak hij. „Het was mijn bedoeling helemaal niet het ding te stelen, want het is tamelijk waardeloos." „Waardeloos?", riep heer Ollie verontwaardigd. „Mijn prachtige bariton waardeloos?" „Ach kom", hernam de ander, „wat betekent die zingerij nu eigenlijk voor iemand van uw stand? Ik heb nog héél andere haarwerken! Ja, ik heb er zelfs één met mijn eigen haar er in! Als u die had, zou u zèlf pruiken kunnen maken! U zou, om zo te zeggen, de macht in handen hebben!" Heer Bommel slikte moeilijk en zijn woede zakte. „Daar zit wat in", mompelde hij. „Die zingerij is eigenlijk meer iets voor eén eenvoudig iemand als Joost. . ." Tom Poes, die intussen ook beneden was gekomen, hoorde dat en nu werd hij ernstig ongerust. „Als heer Ollie een Harewarpruik op heeft wordt hij natuurlijk net als die pruikenmaker!", dacht hij. „Daar moet iets aan gedaan worden!" En hij liep naar de zingende Joost en trok die aan zijn mouw. „Je moet me helpen, Joost!", zei hij. „Het gaat nu mis lopen!" „Als vergeetmijniet zo blauw!", zong Joost weemoedig. Toen zweeg hij en keek verstoord om.

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

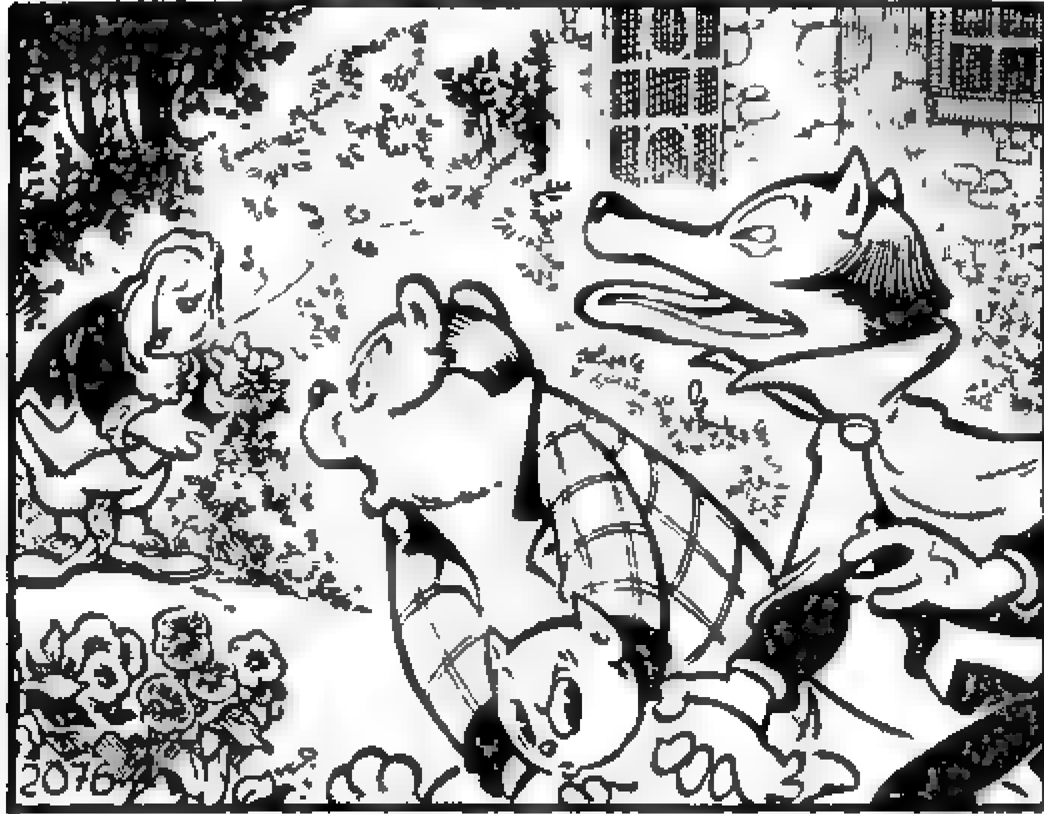

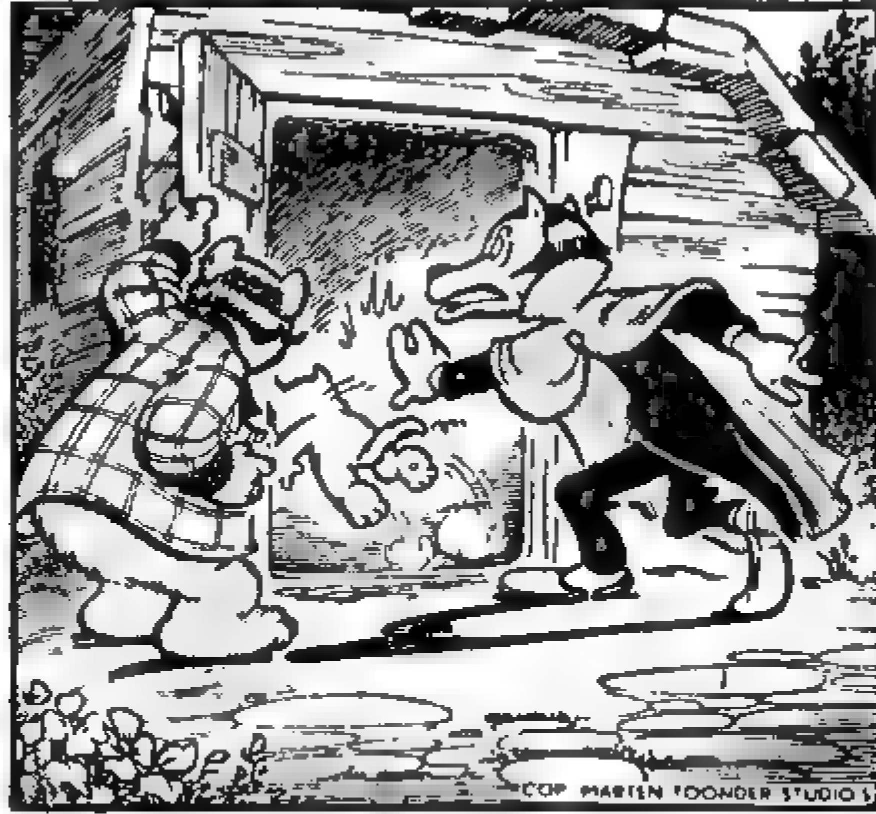

2075. Harewar haalde uit zijn mantelzak een pruik tevoorschijn van hetzelfde model als zijn eigen haartooi. Hij streek het keurig glad en stulpte het vervolgens over heer Ollie's schedel. „Enig!", prees hij. „Het staat u zéér vlug! Een weinig gewaagd, maar erg elegant!" „Ja, hè?", zei heer Bommel. „Net wat ik dacht. Het ding zit erg prettig. En het brengt me op andere gedachten! Het verstand komt met de haren, zei mijn vader altijd en daar houd ik mij aan!" „Juist", knikte de pruikenmaker. „Nu u deze pruik op hebt zult u beter begrijpen waar ik heen wil!" „Ja, hè?", riep heer Ollie blij. „Zeg maar waar u heen wilt, heer Harewar! Ik ga mee!" De ander liet zijn stem dalen en keek listig om zich heen. „Kijk eens", fluisterde hij, „mijn plan is als volgt..." Op dat moment werd hij echter gestoord. Tom Poes was er eindelijk in geslaagd het gezang van Joost te doen ophouden. Hij had hem kort en duidelijk uitgelegd, dat de pruikenmaker heer Bommel in zijn macht had gekregen en dat het zijn plicht nu was om te helpen. Dit drong moeizaam in het door zang omnevelde brein van de trouwe bediende door en nadenkend volgde hij Tom Poes naar zijn meester. „U moet die pruik afzetten, heer Ollie!", begon Tom Poes flink. „Tut, tut!", riep heer Bommel uit. „Wat een toon, jonge vriend! Dat past je niet!" „Nee, dat past je niet!", vermaande ook de heer Harewar. „Neem liever zelf ook een pruikje, dan zal je je beter voelen. Het wordt de grote mode in Rommeldam, let op mijn woorden!" Tom Poes wendde zich tot Joost om hulp, maar die had een vroege herfstaster in de gaten gekregen en schraapte reeds de keel om het lied „Ach bloem, ternauwernood ontloken" in te zetten.

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

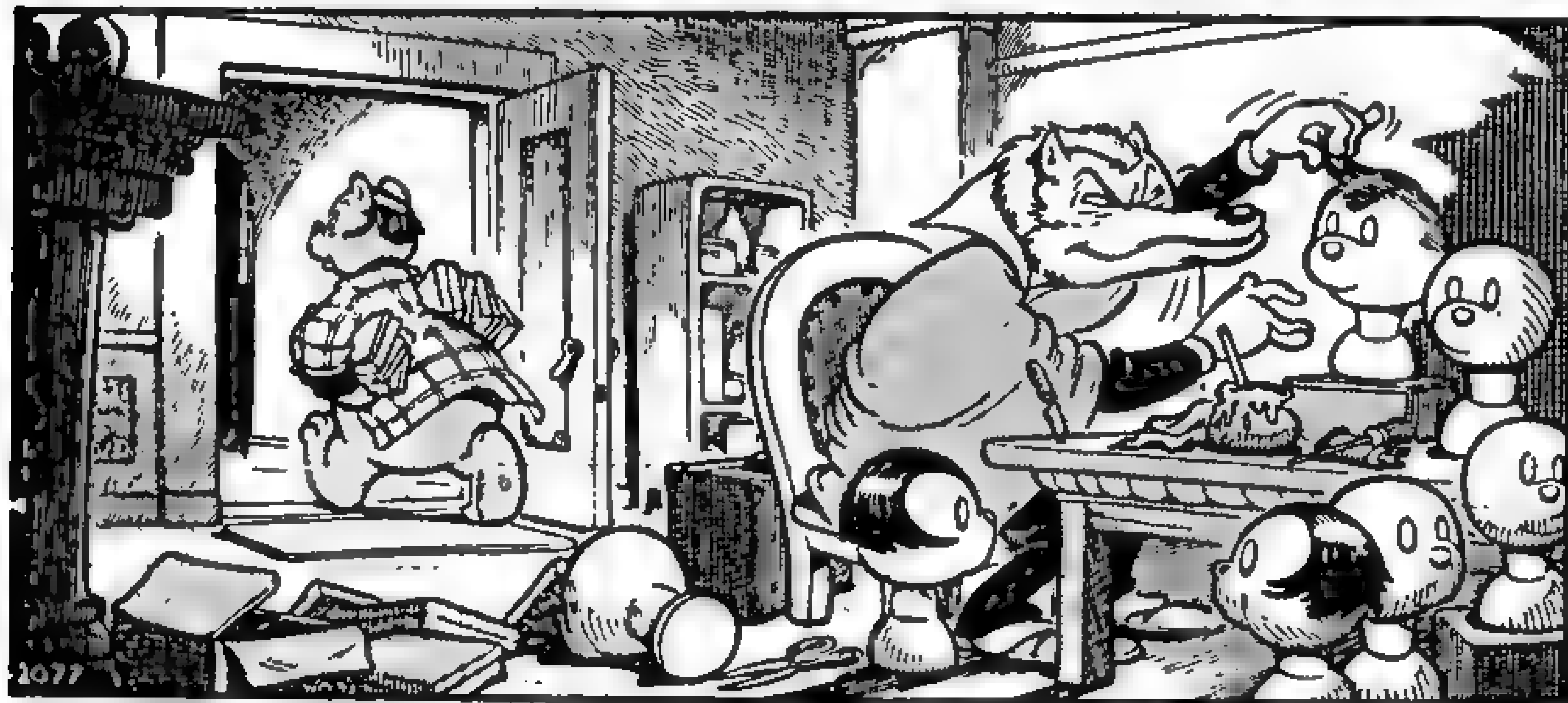

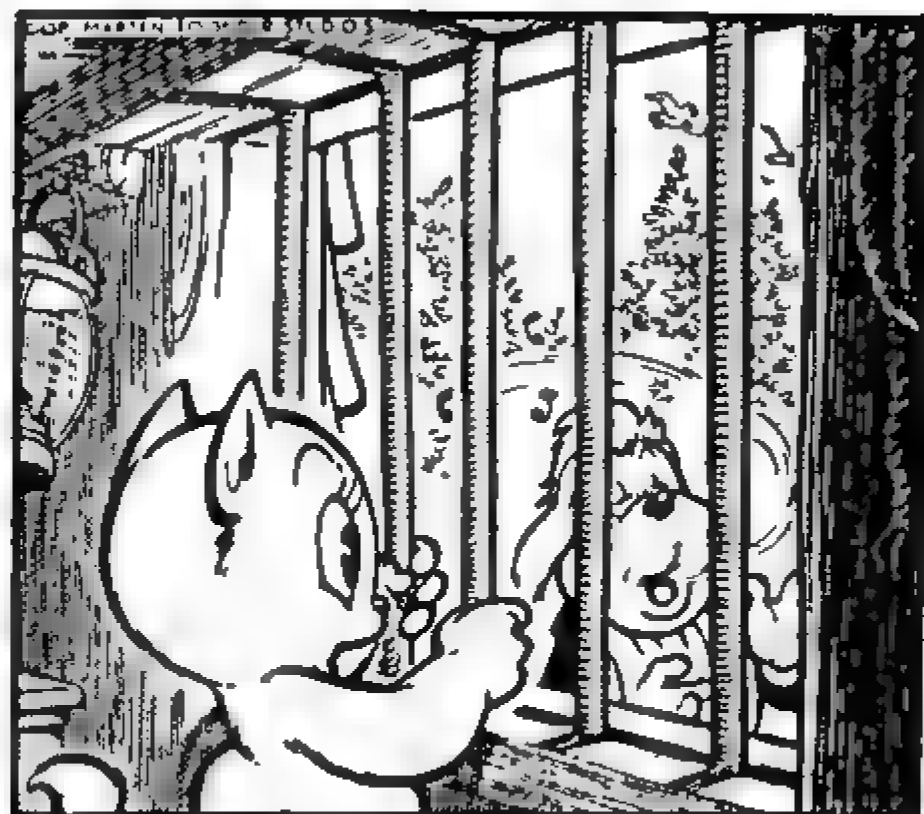

2076. Het zien van de bloem deed Joost alles vergeten. Sinds hij een zangpruikje op het hoofd had, zette hij iedere normale gedachte in klanken om. De eens zo pientere en vlugge bediende was volkomen tot een zingend haarwerk vervallen en het werd Tom Poes dan ook al gauw duidelijk, dat hij van die kant geen hulp te verwachten had. „Zet die pruik af, heer Ollie!", riep hij nog eens. „Als u dat ding op hebt, bent u in de macht van Harewar!" Maar heer Bommel was reeds volkomen in de greep van zijn hoofdtooi. Het geroep van Tom Poes kwam hem als een belediging voor en de bedoeling ontging hem volkomen. De pruikenmaker zelf vond het maar beter om dit lastige ventje onschadelijk te maken en daarom greep hij hem bij de arm en begon hem in de richting van een schuurtje te duwen. „Help eens even", riep hij. „Uw jonge vriend staat onze plannen in de weg! We gaan hem opsluiten!" Heer Bommel gehoorzaamde zonder aarzelen terwijl de bediende Joost lustig voort zong. Hij begon er nu pas helemaal in te raken en hij was zich niet bewust, dat er om hem heen gevochten en geroepen werd. Zo werd Tom Poes dus in een oud schuurtje geworpen dat gebruikt werd om er gereedschappen in op te bergen en Harewar deed de deur zorgvuldig achter hem op slot. „Ziezo!", sprak hij. „Nu kunnen wij rustig aan het werk gaan. Als u mij nu een beetje helpt bij uw vrienden en relaties, kunnen we veel bereiken, wij tweetjes!" „Ja, ja!" zei heer Ollie met een domme lach. „Wij tweetjes, als u begrijpt, wat ik bedoel!"

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

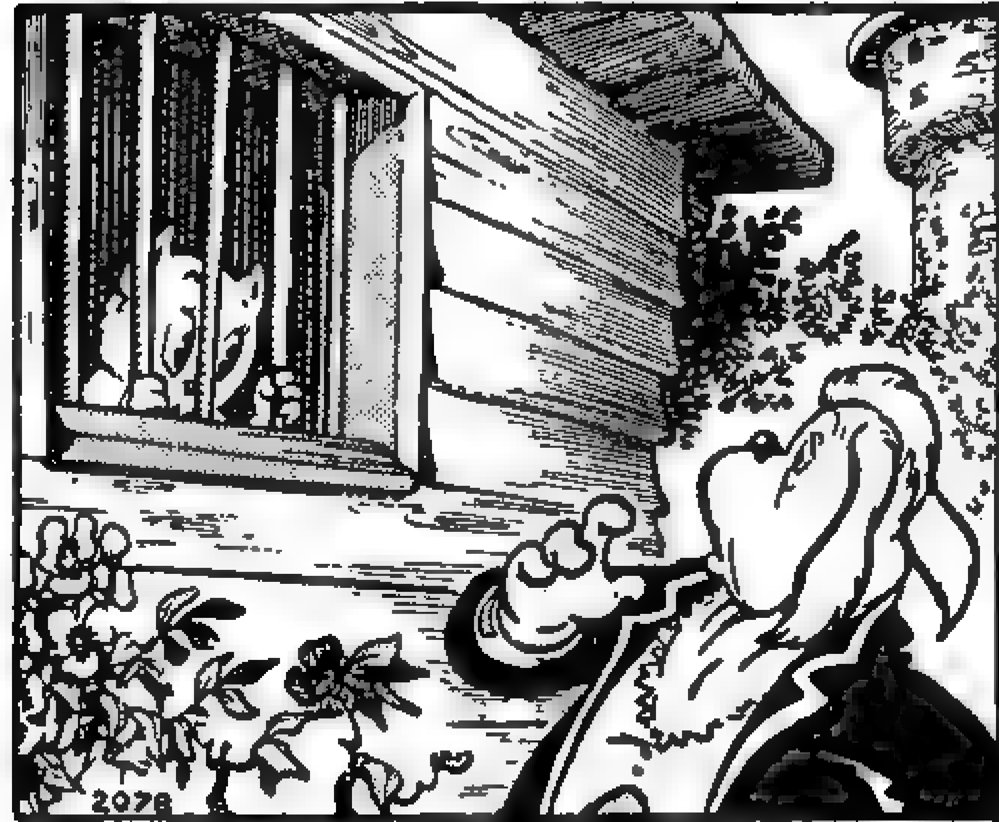

2077. Het bleek nu al gauw, wat de pruikenmaker eigenlijk van plan was. Hij richtte één van de kamers van slot Bommelstein als werkplaats in en begon pruiken te maken van zijn eigen haar. Dit had hij met een tondeuse kort afgeknipt en vermengd met een fijne kwaliteit vlas. „Nu is het natuurlijk verdund", sprak hij tot heer Bommel. „Maar, zoals u gezien hebt, zijn enkele haren reeds voldoende om iemand onder invloed te krijgen. Ja, ja! Alles zit in het haar!" Zo sprekende zette hij zichzelf een vlaspruik op, want zo'n helemaal gemillimeterd hoofd is geen gezicht, en trok ijverig aan het werk. Heer Ollie hing er in het begin maar een beetje bij, doch toen de eerste pruiken klaar waren maakte de pruikenmaker er keurige pakjes van en gaf hem opdracht ze in Rommeldam aan zijn vrienden en kennissen uit te delen. „U kunt ze gratis weggeven!", legde hij uit.

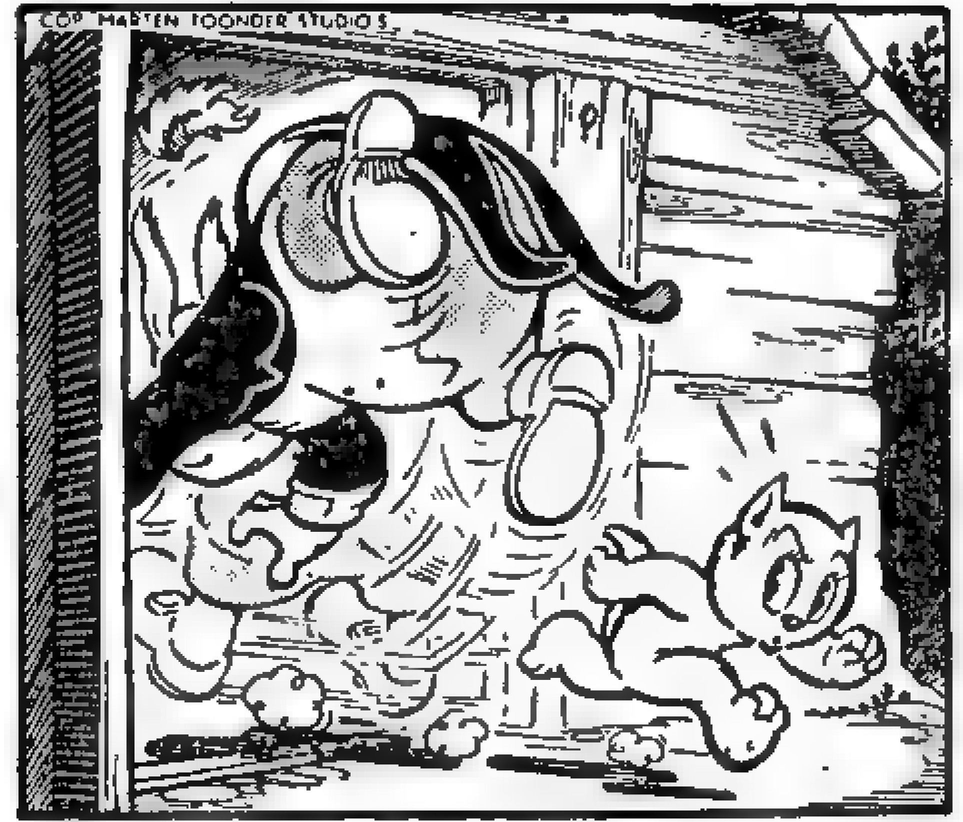
„Het gaat nog niet om geld, maar voorlopig alleen om de invloed. En als die relaties van u maar eenmaal zo'n ding op hebben, willen ze hem niet meer kwijt, dat zult u zien. Nu, daar gaat het nu juist om! Het fijne van de zaak is, dat ik iedereen, die mijn haar op zijn hoofd heeft, in mijn macht heb!" „Haha! Dat is aardig!", zei heer Ollie. Hij besefte niet, dat hij zelf ook al zo'n gevaarlijk pruikje droeg en ging dan ook welgemoed naar de stad om zijn opdracht uit te voeren. Maar Tom Poes, die in het schuurtje zat opgesloten, begreep, dat er spoedig iets gedaan moest worden. Hij had gezocht naar een manier om uit zijn gevangenis te geraken, maar tevergeefs. De wanden waren te dik en de deur was te goed gesloten en hij begon de moed dan ook al te verliezen, toen hij plotseling buiten een fraai gezang hoorde.

Het was de bediende Joost, die mijmerend door de tuin liep en zo het gebouwtje passeerde...

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

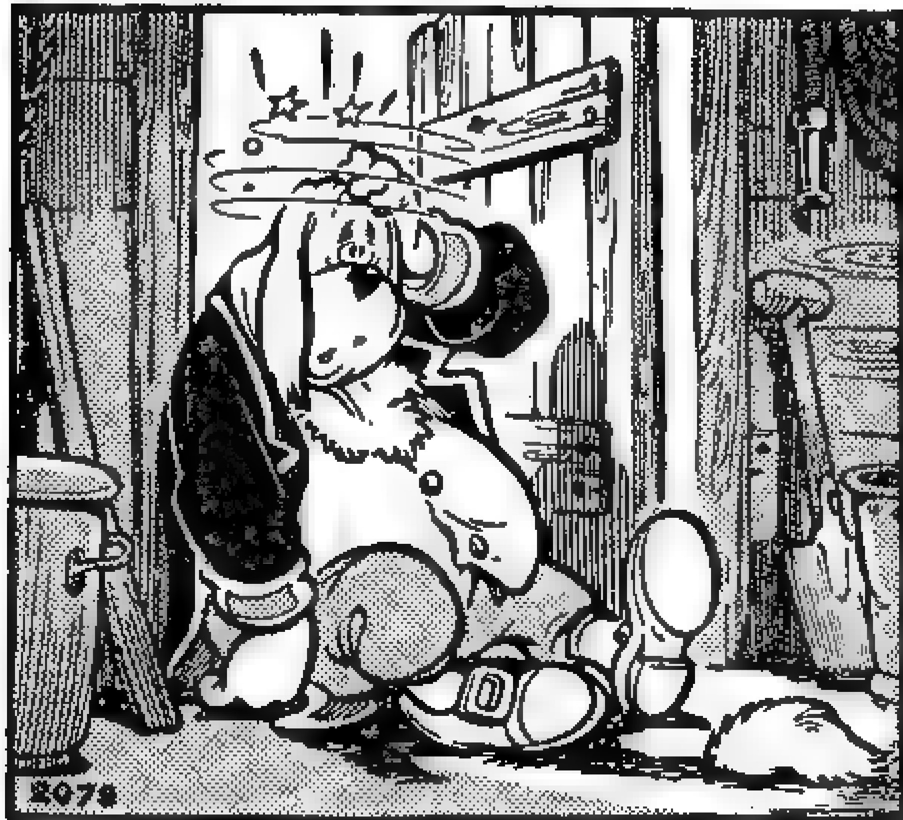

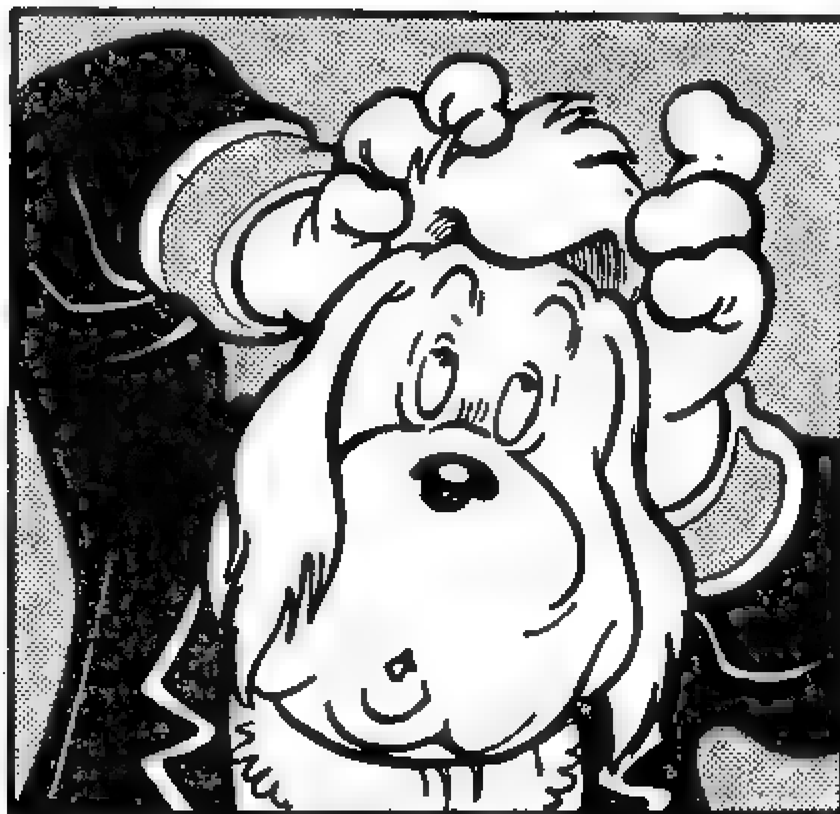

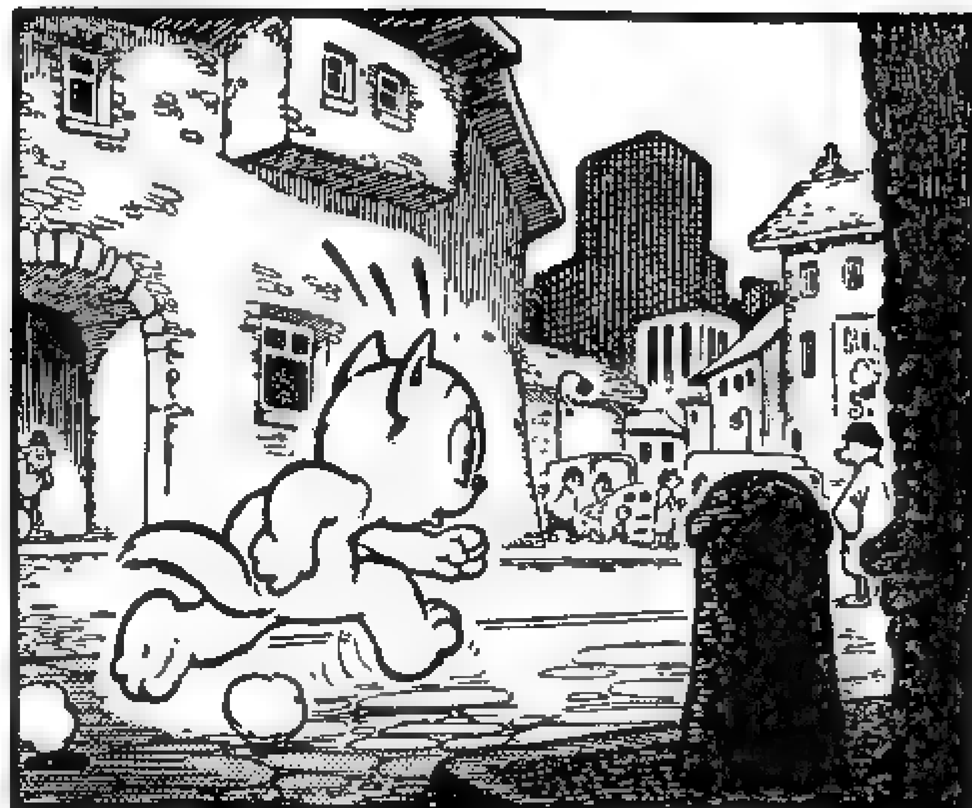

2078. De bediende Joost was door zijn zingerij zo ver van het rechte pad afgedwaald, dat hij geen enkele gedachte meer aan de huishouding van Bommelstein besteedde. Dromerig schreed hij door de tuin, plukte hier een bloempje en daar een blad en stond lang en aandachtig zingend voor een bedauwd spinnerag. Het was werkelijk schokkend om te zien hoe de eens zo trouwe knecht geheel in de ban van de zangpruik geraakt was. Het geroep van Tom Poes, die nog steeds in de schuur zat opgesloten, beroerde hem dan ook nauwelijks, maar toen hij naderbij kwam begon hij het geschreeuw storend te vinden. Daarom beëindigde hij zijn lied en keek fronsend naar het morsige venster. „Excuseer", sprak hij, een weinig uit de hoogte, „u zingt er naast, jonge heer!" „Ik zing niet!", riep Tom Poes woedend. „Je moet me helpen, Joost! Laat me er uit! Doe de deur open!" Maar Joost luisterde niet. Hij opende reeds de mond om een nieuw gezang aan te heffen en daarom probeerde Tom Poes iets anders. „Kom eens kijken!", riep hij. „Er hangt hier een paardehoofdstel aan de muur!" Deze woorden riepen iets in de beklagenswaardige bediende wakker. „Het paardehoofdstel!", mompelde hij. „Een beetje oud misschien, maar de melodie doet het nog best! Een goede song, als ik zo vrij mag zijn!" Zo sprekende opende hij de deur van het schuurtje en trad binnen met de eerste strofen van het bekende lied op de lippen. Maar Tom Poes liet het niet tot zingen komen. Met grote vaart schoot hij tussen de benen door en rende de tuin in, terwijl Joost achter hem met een dotte plons op de grond stortte.

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

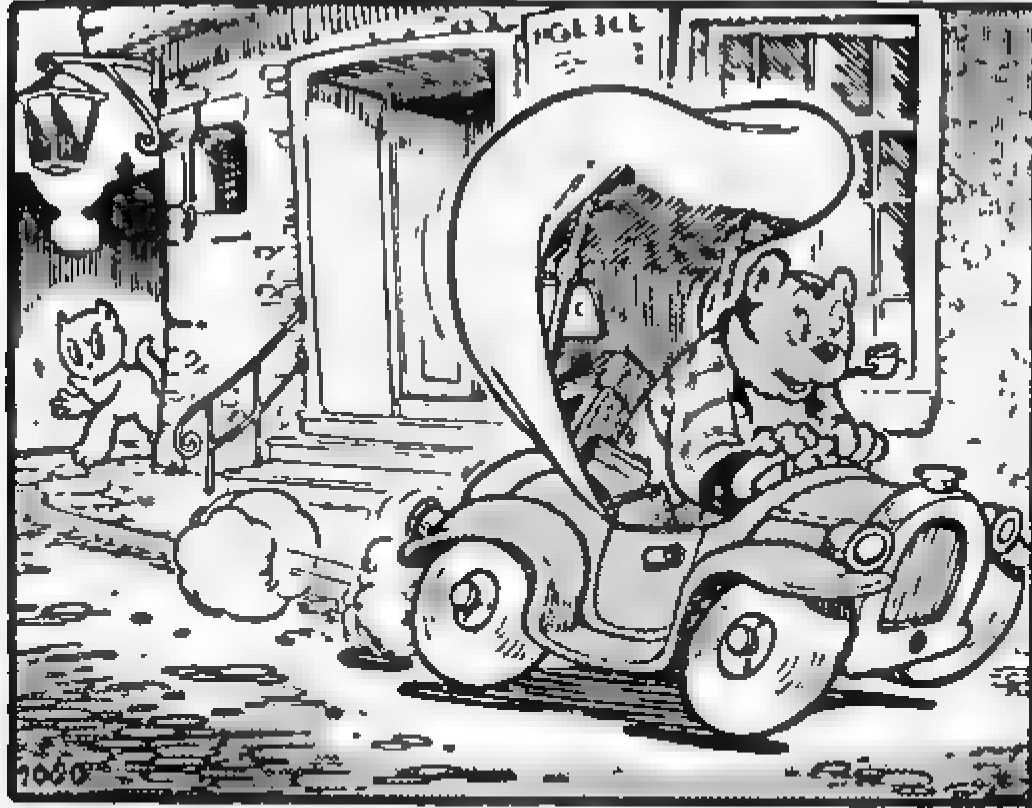

2079. Toen Joost viel schoot de pruik van zijn hoofd af en rolde het schuurtje binnen. Daardoor was de trouwe bediende weer meester over zijn gedachten. Weliswaar was hij wat duizelig door zijn val, maar toch weer zichzelf. Enigszins versuft krabbelde hij overeind. „Vreemd!", mompelde hij. „Wat doe ik hier eigenlijk? Ik was toch aan het zingen? Maar waarom zong ik? De kamers zijn nog niet aan kant en ik moet het menu voor vanavond nog vaststellen! Wat is er met dat zingen? Iets met een pruik, geloof ik..." Hij betastte zich de schedel en ordende zijn gedachten. En toen drong plotseling de hele waarheid tot hem door. „Ach, ach!", prevelde hij, geheel ontdaan, „mijn plicht heb ik vergeten en de jongeheer heb ik in de steek gelaten! Ik heb niets gedaan om heer Olivier uit de macht van die betreurenswaardige pruikenmaker te redden... integendeel, ik heb alleen maar aan het zingen van oppervlakkige liedjes gedacht! En dat alles door die pruik!" Zijn betraande blik viel op het haarwerk, dat daar voor hem op de vloer lag. Met een zucht greep hij het en zette het op zijn hoofd. „Ik moet vergeten!", riep hij uit. „Die gedachte is niet te verdragen!" Tom Poes had intussen niet stil gezeten om te wachten hoe de tweestrijd van Joost zou aflopen. Hij was regelrecht naar Rommeldam gerend om hulp te halen. „Ik ga met commissaris Bas praten!", dacht hij. „Hij zal wel niet begrijpen, wat er precies aan de hand is; maar er is een kans dat hij die pruikenmaker Harewar kent. Misschien staat de schurk wel in zijn opsporingsblaadje en anders kan hij me misschien raad geven."

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

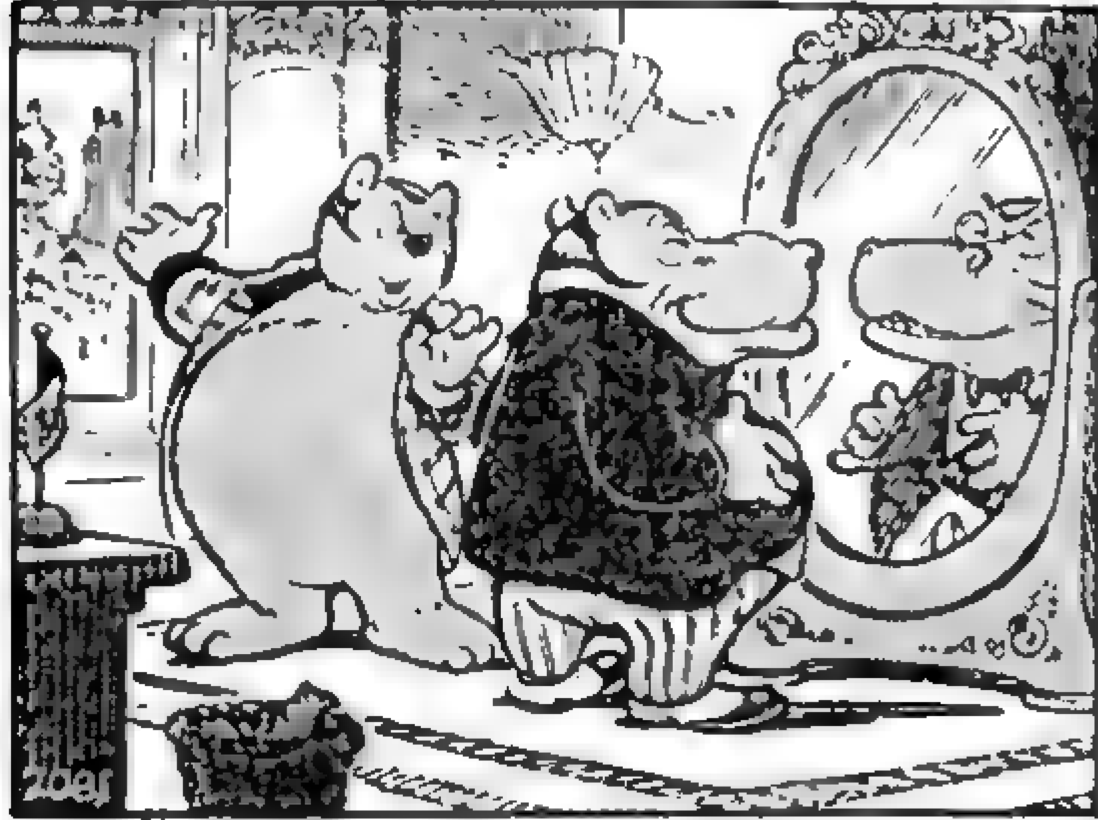

2080. Toen Tom Poes de hoek van het politiebureau omsloeg, verliet heer Bommel net het gebouw, en stapte opgeruimd in zijn Oude Schicht, toen de wagen weg reed, zag Tom Poes dat zijn vriend het sluike pruikje droeg, dat Harewar naar het model van zijn eigen haar gemaakt had. En ook trof het hem dat heer Ollie er veel sluwer uitzag dan anders. „Vreemd", dacht Tom Poes. „Hij ziet er uit alsof hij bij de commissaris niet veel goeds heeft uitgevoerd." Het bleek al gauw, dat hij gelijk had. Toen hij het bureau van de politiechef binnenkwam zag hij tot zijn schrik, dat deze ook zo'n glad pruikje op had. En zijn oogopslag leek op die van de pruikenmaker. Maar Tom Poes besloot het toch te proberen. „Wilt u even die pruik afzetten, commissaris?", vroeg hij beleefd. „Het is schurkenwerk, ziet u? Met dat ding op bent u in de macht van een héél gevaarlijk iemand!" „Wat is dat!?", snauwde Bulle Bas. „Belediging van een ambtenaar in funktie! Beschuldiging van corruptie, huh? Ik zàl je!" Hij drukte woedend op een schelknop, die een agent van de wacht naderriep. Maar Tom Poes wachtte daar niet op en verdween met een geweldige sprong het raam uit.

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

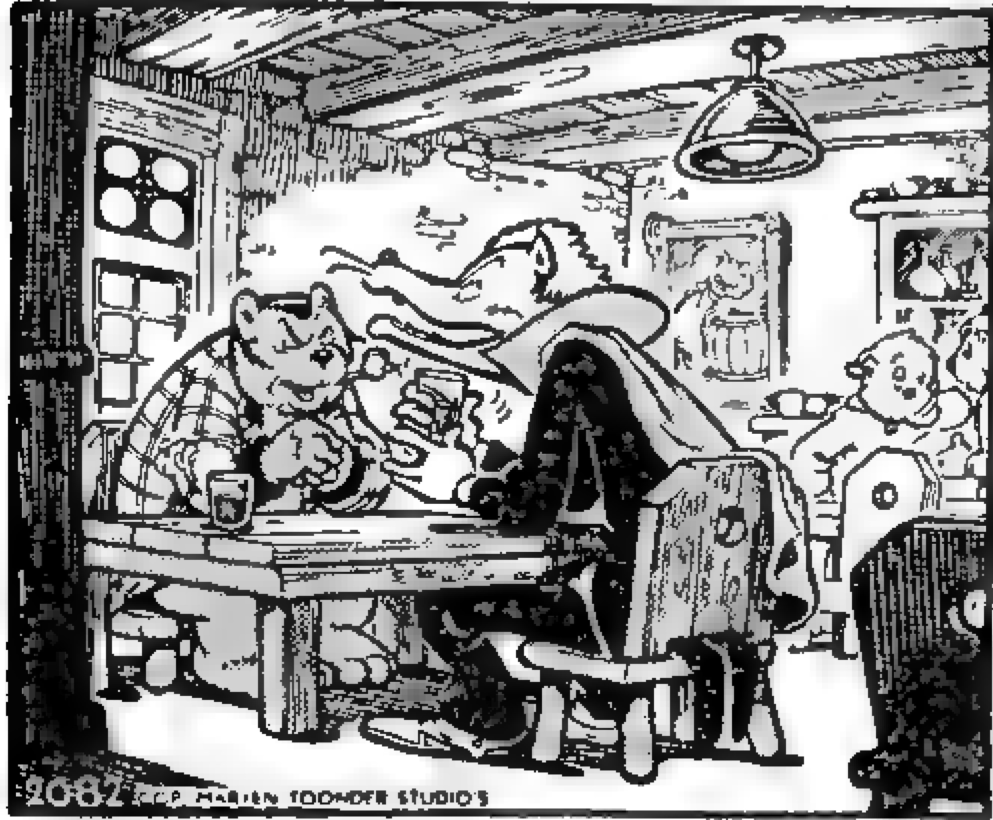

2081. Heer Bommel had van de pruikenmaker Harewar opdracht gekregen om de vreemde haarwerkjes aan alle vrienden en aan relaties uit te delen. En omdat hij zelf ook zo'n ding droeg was hij zich er helemaal niet van bewust, dat hij eigenlijk de medeplichtige van een gevaarlijke schurk geworden was. Integendeel, hij vond het een aardige mode. „Het staat gekleed", zoals hij tegen de burgemeester zei. „Wij heren hebben tegenwoordig van die gladde, kale gezichten en daarom lijkt het me een aardige dracht. Bovendien is het lekker warm, ook ònder de schedel, als u begrijpt wat ik bedoel!" De heer Dickerdack zette grommend één van de pruikjes op en bekeek zichzelf in een spiegel. Maar omdat de pruiken de eigenschap hadden, dat ze de drager onmiddellijk onder invloed van Harewar brachten, vond hij het meteen mooi. „Drommels!", riep hij uit. „Ik krijg er een interessante kop van! Een leuke mode, Bommel! Ik zal het dragen ervan van overheidswege ondersteunen!" „Dat is fijn!", zei heer Ollie. „Heer Harewar is hier buiten op het plein al bezig om de pruiken aan de man te brengen, ziet u wel? En als de burgerij nu ziet, dat wij al zoiets dragen zal dat zeker helpen. Goed voorgaan doet goed volgen", zei mijn vader altijd en daar houd ik mij aan!" De magistraat trad aan het venster en keek goedkeurend naar het volk dat daar beneden bijeen drong om de zeepkist waarop de pruikenmaker had postgevat. De nieuwe mode sloeg in; de haarwerken gingen vlot van de hand en toen Tom Poes op het marktplein verscheen zag hij tot zijn schrik dat hij te laat was. De halve stad was al onder de invloed van de schavuit, dat was duidelijk.

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

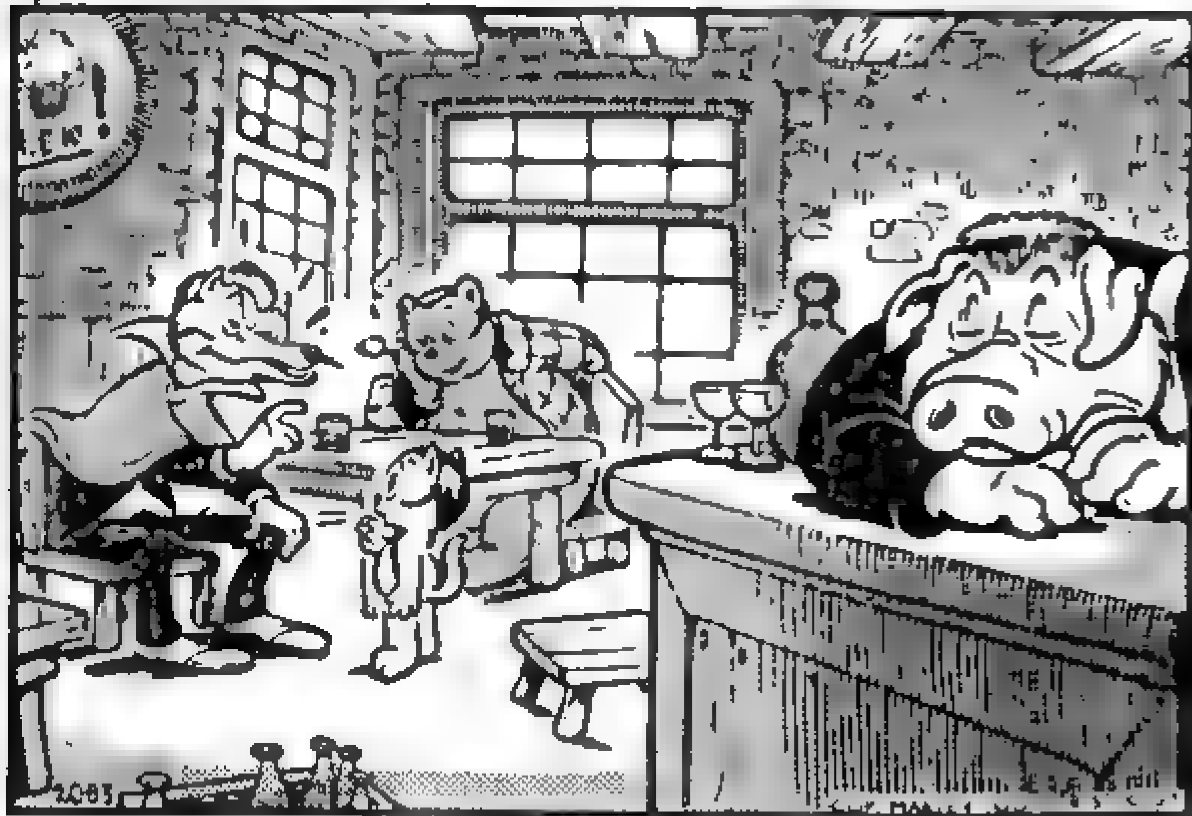

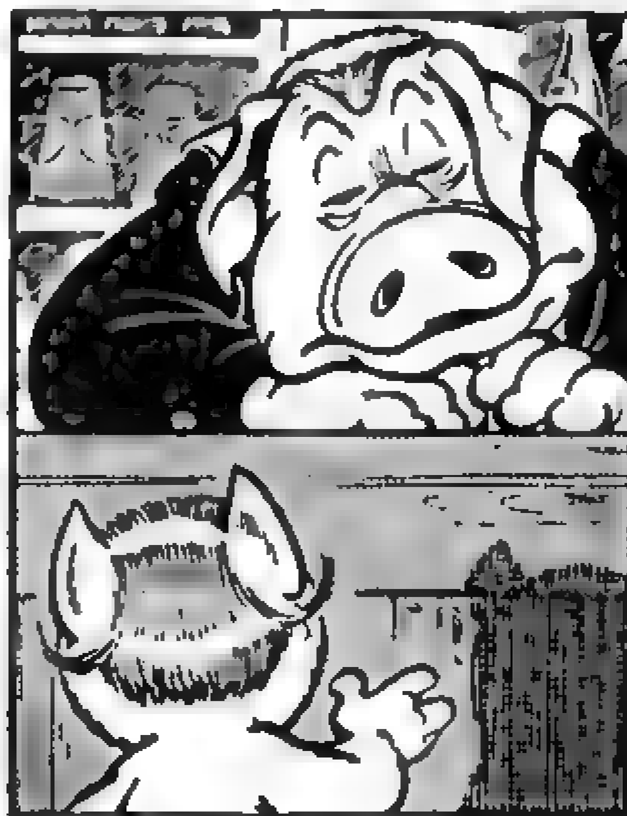

2082. Tom Poes verzon een list en ging aan het werk. In de schertswinkel waar hij al meer geweest was kocht hij opnieuw een vlaspruikje. Dat knipte hij netjes bij, verfde het zwart met een flesje oost-indische inkt en fatsoeneerde het toen op zijn hoofd op zo'n manier, dat het op Harewar's haarwerken begon te lijken. En zo vermomd stapte hij tenslotte café „Het Raadhuis" binnen. Daar zaten heer Bommel en de pruikenmaker achter een warme groc hun verdere plannen te bespreken. „Het was knap werk, dat je de burgemeester en de commissaris versierd hebt", sprak de heer Harewar prijzend. „Dat geeft vertrouwen, want dan volgt de rest vanzelf. We krijgen de hele stad in onze greep. Het is natuurlijk jammer, dat de vrouwen dit soort pruiken niet dragen – maar vrouwen hebben toch niet het juiste inzicht in mannelijke idealen en we hebben ze altijd buiten het fijnere werk kunnen houden. Grote uitvindingen op atoom- en haarwerkgebied zijn zuiver mannelijk, wat jij?" „Juist!", riep heer Ollie uit. „Zuiver heer-achtig, als u begrijpt, wat ik bedoel!" Op dat ogenblik tikte Tom Poes de pruikenmaker op de schouder. „Ik wil ook graag meehelpen", zei hij bescheiden. „Tom Poes!", riep heer Bommel verheugd. „Doe je toch mee? Dat is fijn!" „Ach ja", zei Tom Poes. „Iets waar iedereen aan mee doet, moet wel goed zijn! Zeg maar wat ik doen moet!"

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

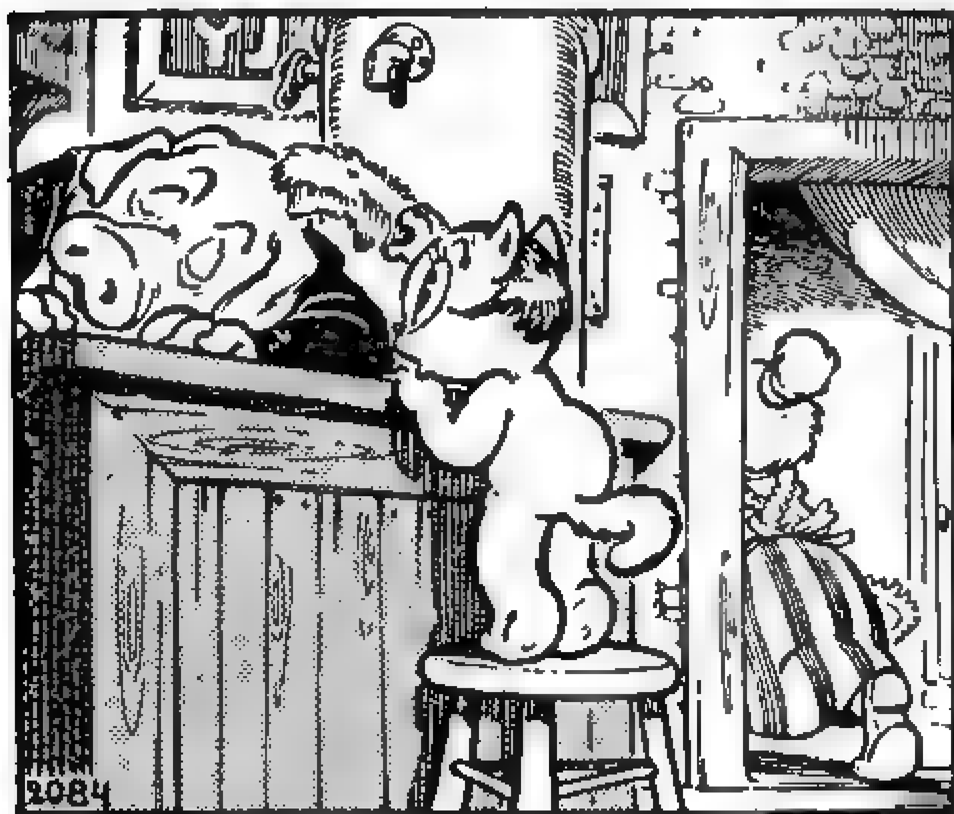

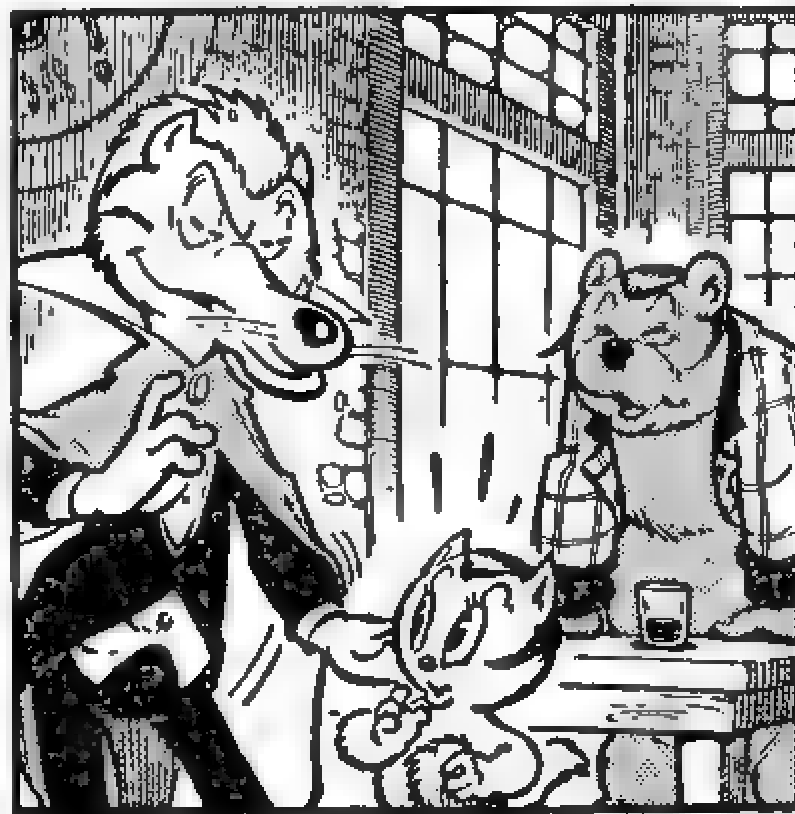

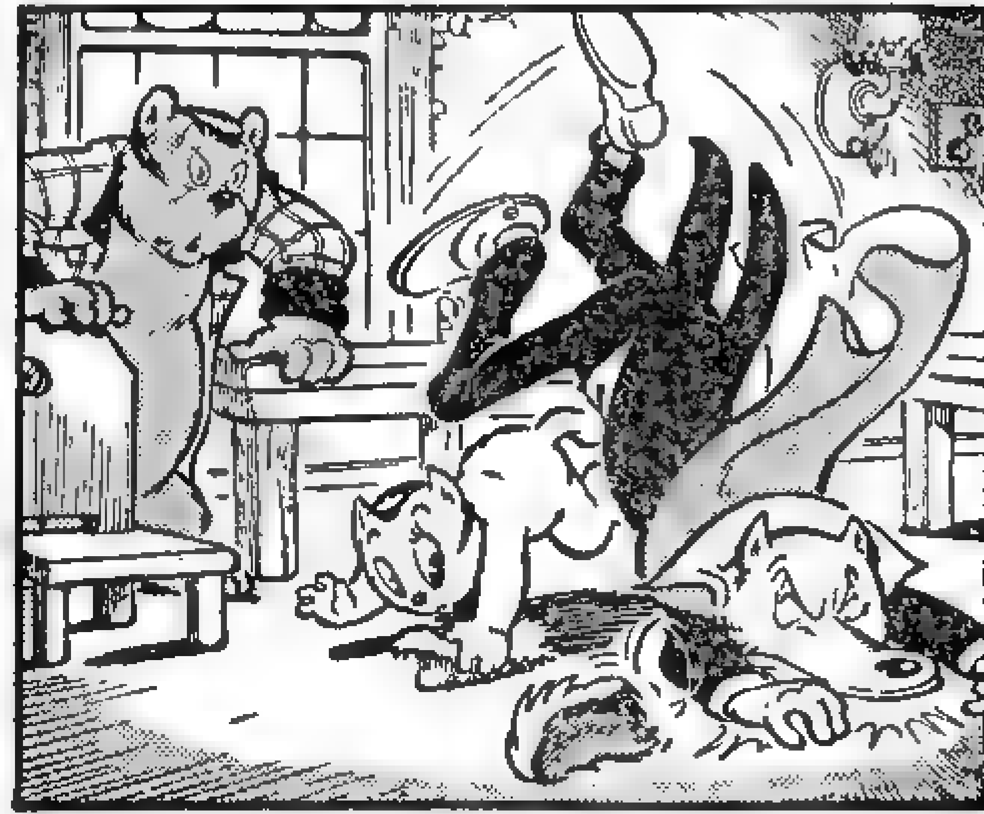

2083. De heer Harewar keek Tom Poes een beetje achterdochtig aan. „Hm!", mompelde hij. „Je bent wel erg veranderd! Zou zijn haarwerk zo'n sterke invloed hebben? Hm! Ik vertrouw je niet helemaal!" „Sinds ik ook zo'n pruik draag ben ik veel verstandiger geworden", zei Tom Poes vlug. „Het is goed tegen de wilde haren, denk ik!" „Ik zal je toch eerst even op de proef moeten stellen!", zei de pruikenmaker. „Zie je de kastelein daar? Hij ligt daar op zijn tapkast te slapen en hij draagt nog geen pruik van mijn model. Ga naar hem toe en biedt hem één van mijn haarwerkjes aan!" Tom Poes gehoorzaamde, want voor zijn list moest hij in ieder geval het vertrouwen van Harewar hebben. Hij liep dus naar de snurkende herbergier en tikte op de toonbank. „Graag een glas prik-prik", riep hij – want dat vond hij een goed begin. De waard bleef echter doorslapen, maar op zijn bestelling, verscheen de vrouw van de kastelein in de gelagkamer. „Doe geen moeite", zei ze. „Mijn man slaapt. Hij slaapt altijd, behalve als hij eet. Maar dan is hij ook niet helemaal wakker, en ik sta als vrouw overal alleen voor. Kan ik je soms helpen?" „Misschien wel", zei Tom Poes. „Zou uw man niet zo'n mooie pruik willen hebben die tegenwoordig in de mode is?" „Een pruik?", riep de goede vrouw uit. „Heb je ooit! Nee, die heeft hij niet nodig. Hij draagt al een pruik, zie je? Wat hij op zijn hoofd heeft is zijn haar van vroeger. Toen was hij nog wel een knap ventje – maar nu is hij kaal; en hij slaapt altijd!"

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

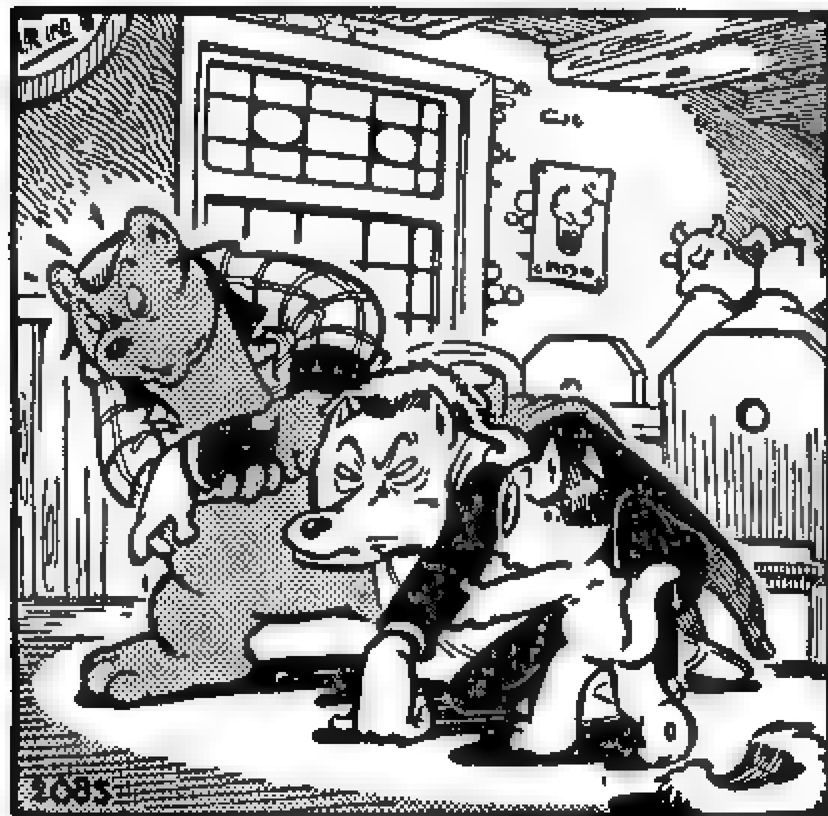

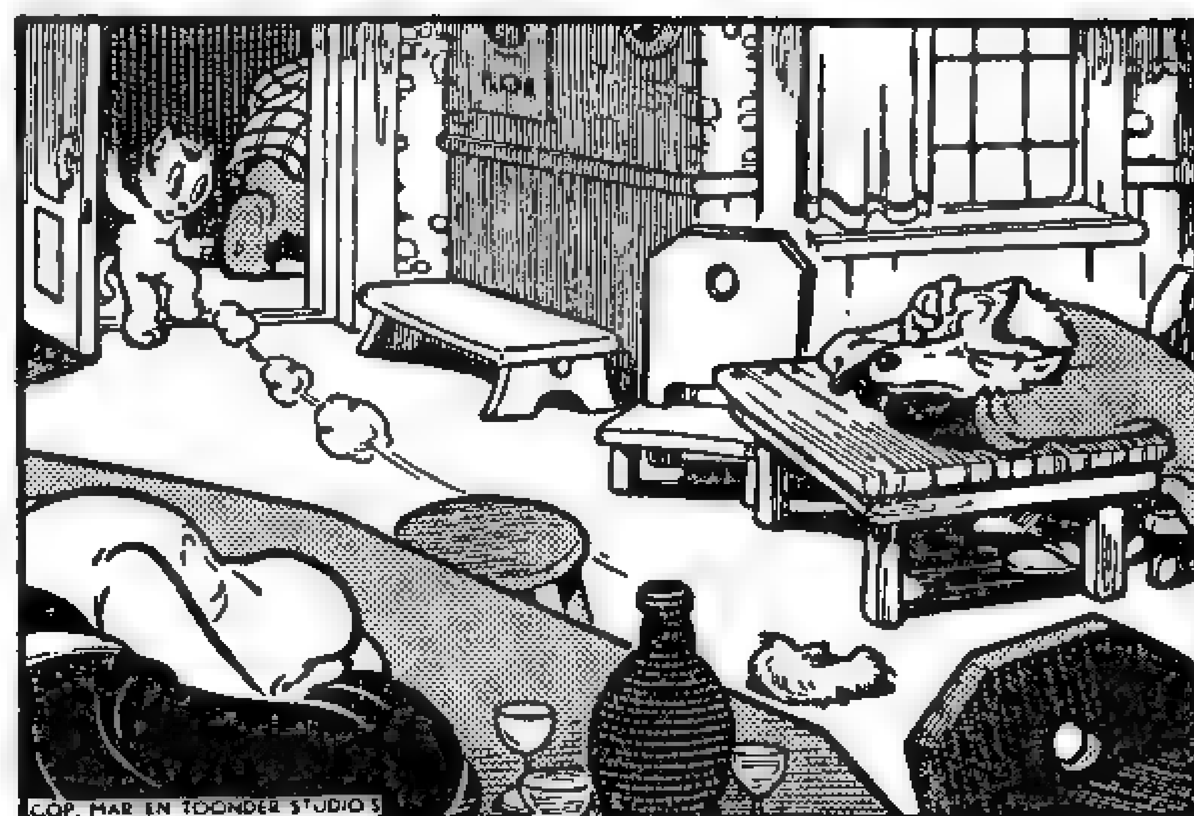

2084. De vrouw van de herbergier verdween hoofdschuddend en nu stond Tom Poes weer alleen tegenover de snurkende waard. Hij keek uit zijn ooghoeken naar de pruikenmaker, die naar hem zat te loeren. Het was duidelijk, dat de schurk hem niet vertrouwde, en daarom nam Tom Poes een besluit. Héél voorzichtig nam hij de pruik van de kasteleinschedel af en bracht die naar het tafeltje van heer Ollie en Harewar. „Bravo!", sprak de laatste. „Héél goed, vent. Wanneer de brave waard te diep in slaap is om zelf een beslissing te nemen, moet een ander het voor hem doen! Bravo! Ik zal hem nu persoonlijk één van mijn fraaie haarwerken op de slapen gaan drukken, zodat hij één der onzen wordt!" „Juist!", zei heer Ollie. „Ja, de jonge vriend is soms heel handig, en het is prettig, dat hij nu bij ons hoort. Want het wordt tijd, dat de aanplakbiljetten voor onze openlucht-bijeenkomst worden opgehangen – en dat is net iets voor hem!" „Onze openlucht-bijeenkomst?", vroeg Tom Poes. „Wat is dat voor iets?" „Een vergadering van alle pruikendragers!", legde de pruikenmaker uit. „We gaan onze rechten verdedigen en een algemene staking voorbereiden. Je zult het wel merken. Maar ik zal nu eerst even deze kastelein van wat haar voorzien!" Zo spreken de stond hij op om naar de tapkast te gaan, en op dat moment struikelde Tom Poes en viel precies voor de voeten van Harewar. Deze stortte daardoor ook ter aarde, en het vlaspruikje dat de engerd droeg, vloog over de vloer.

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

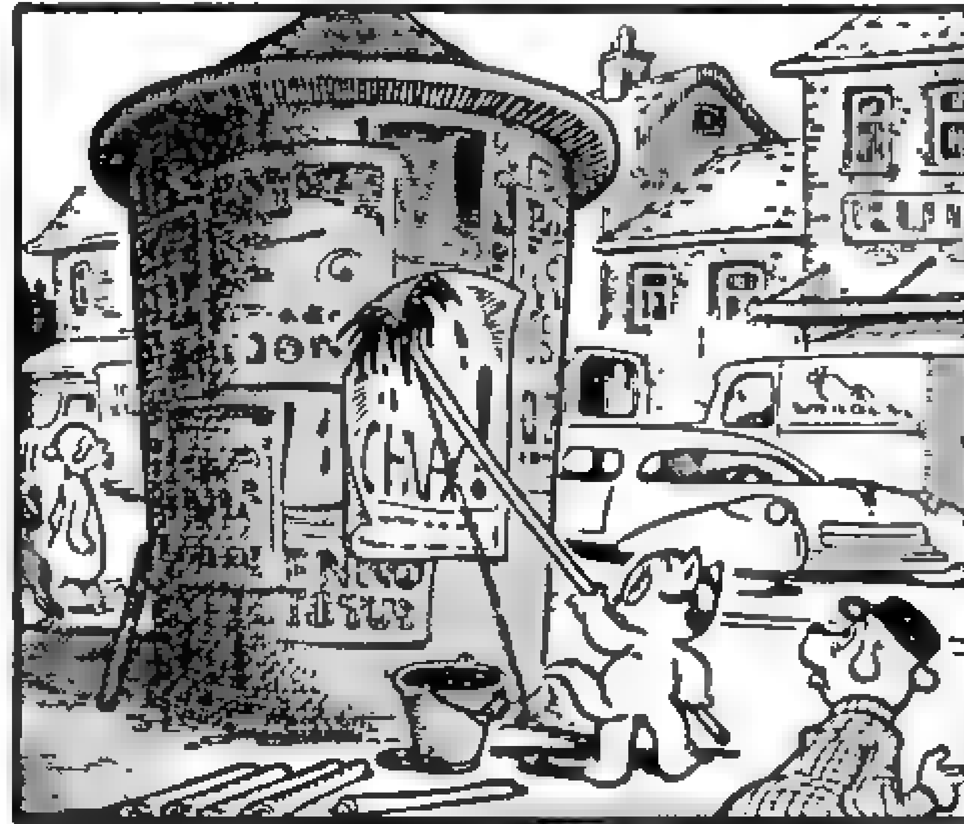

2085. „Ach, dat spijt me!", riep hij uit. „Ik gleed uit, net tegen uw voeten aan!" Heer Bommel schudde misprijzend het hoofd terwijl hij zich over de gevallen Harewar heen boog om hem overeind te helpen. Tom Poes deed hetzelfde terwijl hij de pruikenmaker zorgzaam een pruik op het hoofd drukte. Maar dit was niet de pruik van Harewar zelf maar de hoofdtooi van de altijd slapende waard. Tom Poes had de beide dingen onbemerkt verwisseld. „Maar als het waar is, dat alles in het haar zit moet de schurk nu slaperig worden", dacht hij. Nu, ik weet niet of het door die list kwam, of door de val, maar Harewar voelde zich lang niet lekker. „Vreemd!", mompelde hij, naar het voorhoofd tastend. „Ik gevoel mij wat suf in het hoofd... een zwaarte in de oogleden... ik moet even zitten!" „Dat is nu ook wat!", riep heer Bommel uit. „We moeten aan het werk om alles klaar te maken voor de verandering en nu gebeurt dit!" „Jullie kunnen vast aan de gang gaan!", mompelde de pruikenmaker. „Ga die aanplakbiljetten maar ophangen en zo... Ik wil eerst even slapen, dan is het zo over... Oeaah! Pff! Ik kom later wel... Oempf... pff..." Met deze woorden zakte zijn hoofd op de armen – hij geeuwde nog eens en toen viel hij in slaap.

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

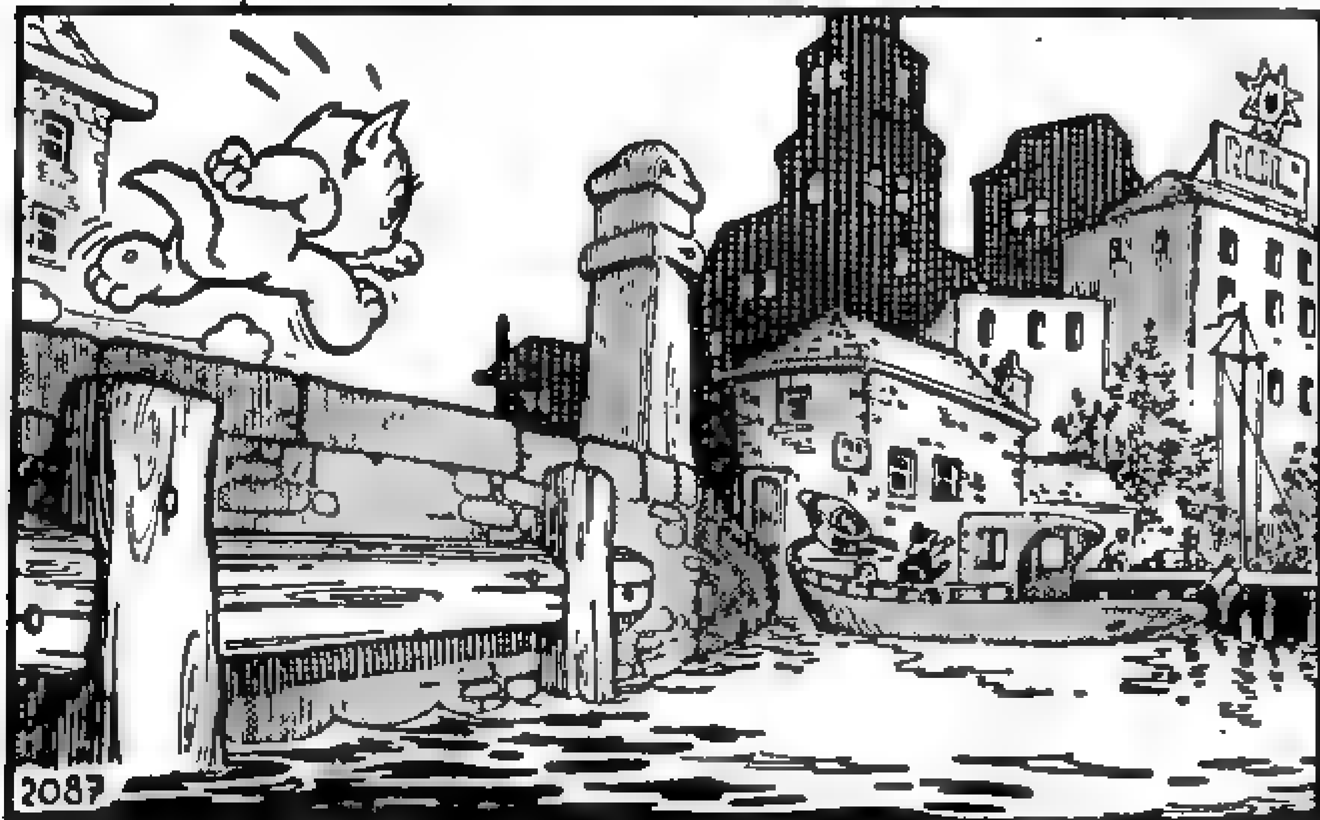

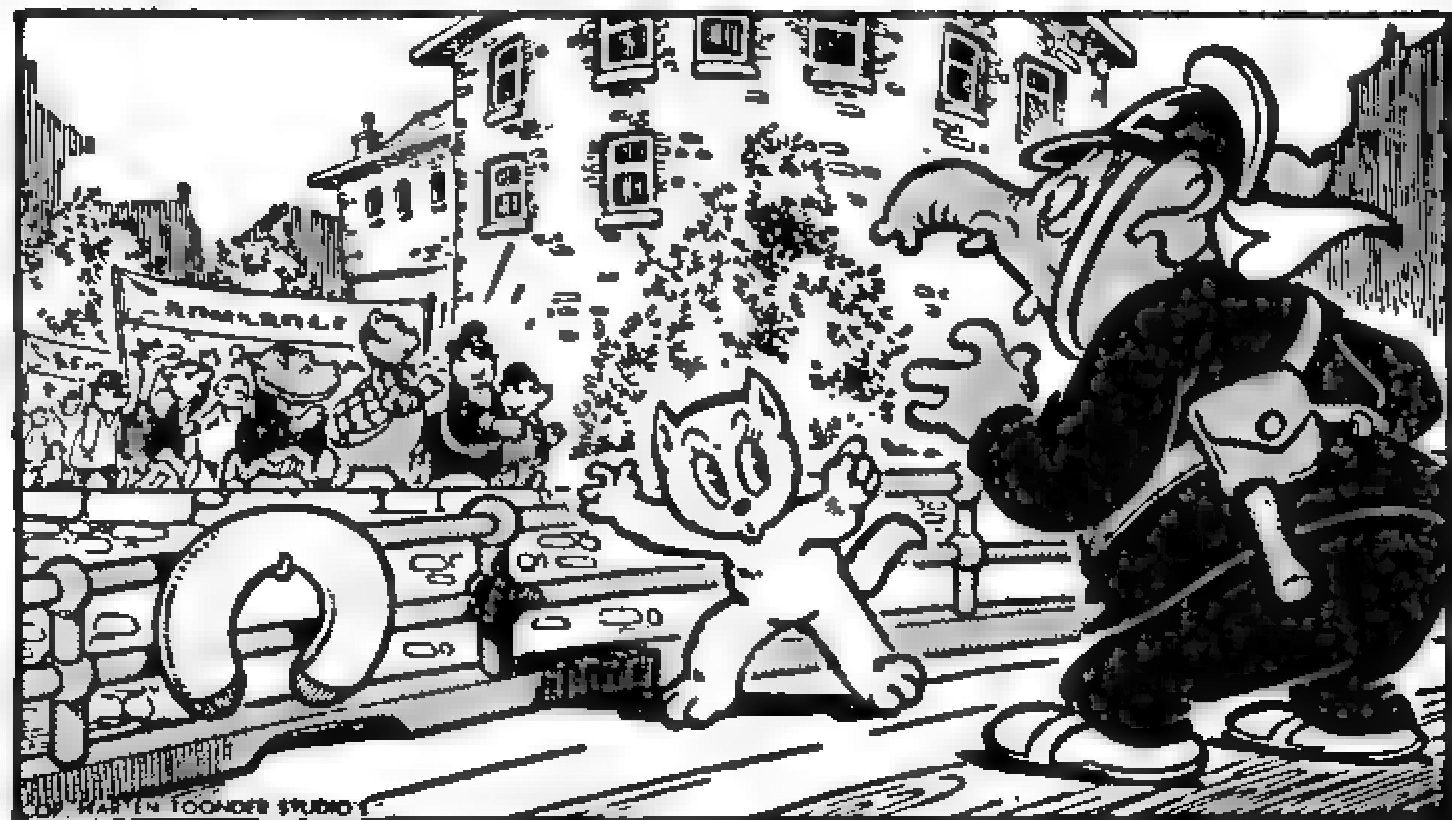

2086. Heer Bommel en Tom Poes lieten de slapende Harewar in de herberg achter bij de slapende herbergier en liepen de buitenlucht in. „Hier staat een kist met aanplakbiljetten, jonge vriend", zei heer Bommel. „Het zijn aankondigingen voor een bijeenkomst van pruikendragers! Heel belangrijk! Ik kan er niet veel van zeggen, maar er gaan grote dingen gebeuren, als je begrijpt, wat ik bedoel. Ga jij deze papieren nu maar aanplakken, dan ga ik mijn toespraak uit het hoofd leren. Netjes doen, Tom Poes! En een beetje voortmaken want er is geen tijd te verliezen!" Hij liep weg, en liet Tom Poes achter bij de kist, waar ook een emmer met stijfsel en een kwast stond, zodat hij meteen aan het werk kon gaan. Hij plakte een papier op een reclame-zuil en las toen wat er op gedrukt stond. „Pruikendragers verenigt u!", las hij. „Er moet een einde komen aan de heersende haarkloverij. Wij zijn allemaal gelijk, waarom zullen we dan elkander in het haar zitten? Hedenmiddag zal de heer Bommel een redevoering houden over het onderwerp: wie één pruik draagt van Harewar denkt als Harewar! Niemand is een haar beter dan een ander! Verzekert de wereldvrede en draagt een Harewar-pruik! Samenkomst om twee uur op het marktplein!" „Net wat ik dacht!", mompelde Tom Poes. „Wie een pruik draagt van Harewar denkt als Harewar. Maar daar zal ik een stokje voor steken!" En hij veranderde de laatste regel met een stuk zwart krijt, zodat er stond: „Samenkomst om twee uur bij de aanlegsteiger van de brandweerboot."

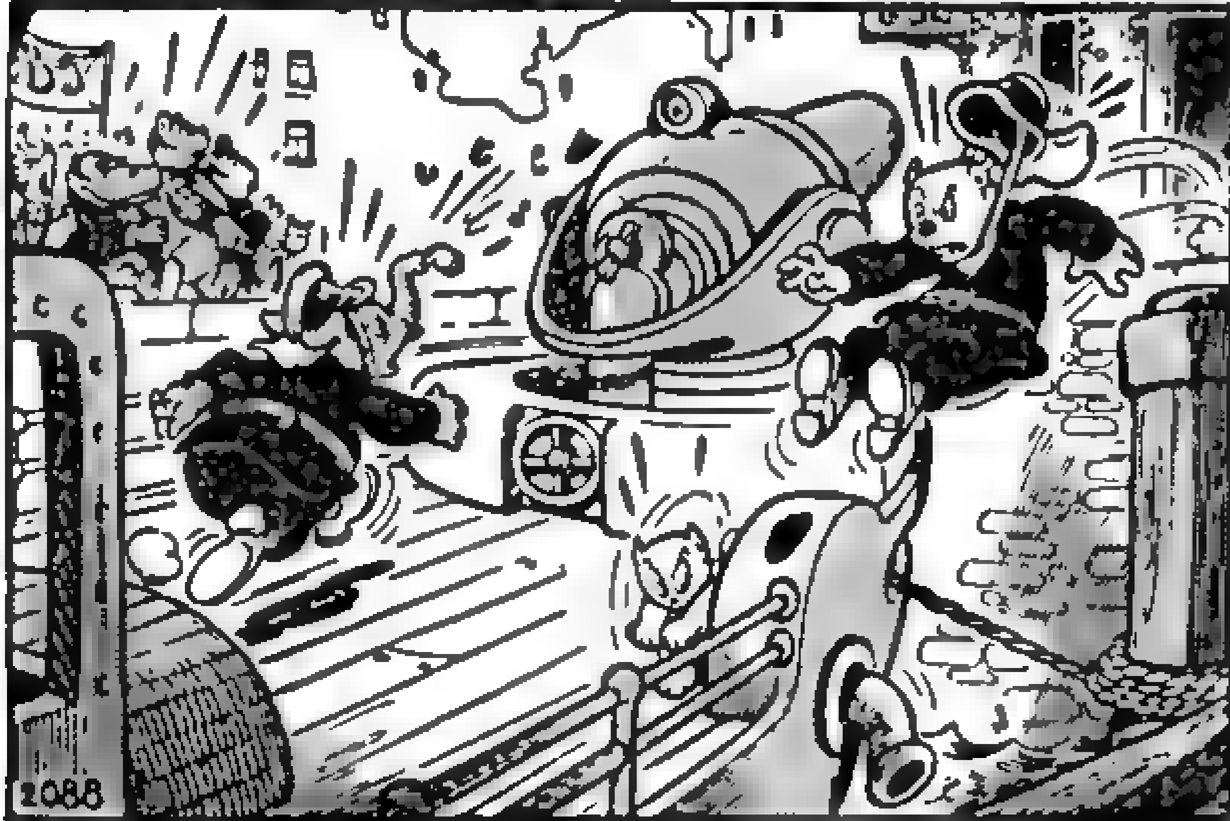
TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

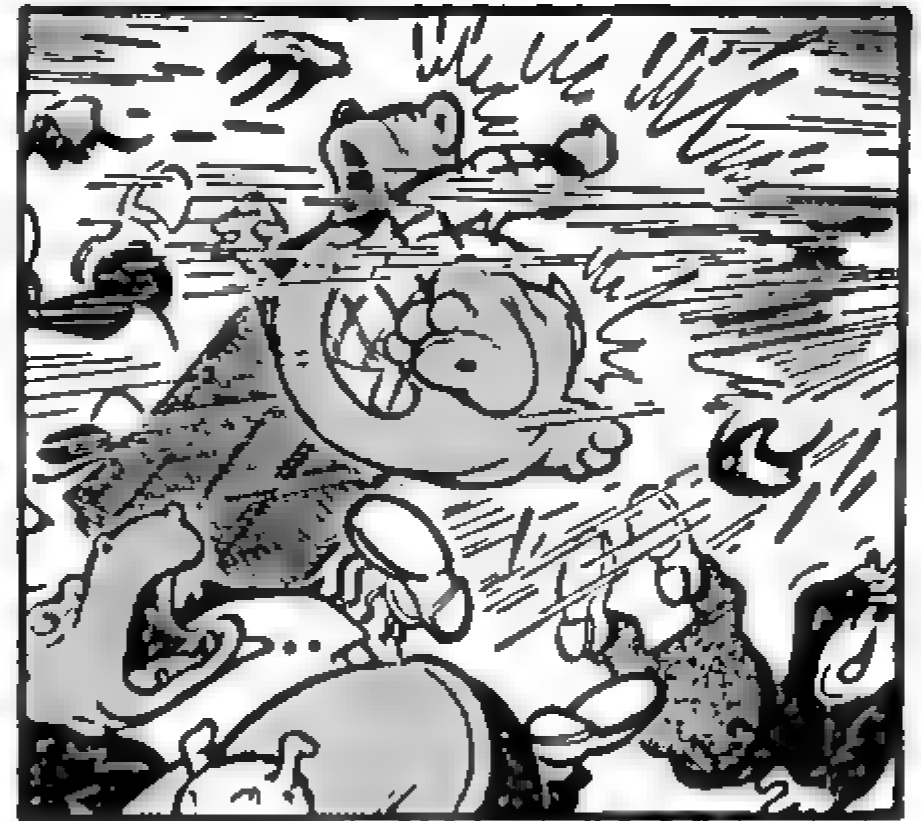

2087. Tom Poes kan vlug werken als het moet. Zonder aan eten te denken veranderde hij alle biljetten, plakte ze keurig op schuttingen en reclamezuilen en rende toen naar de rivier de Rommel. Daar lag een brandweerboot aan de aanlegsteiger gereed, om branden aan boord van schepen te blussen. Maar dikwijls kwam dat niet voor en dat was dan ook de reden dat de bemanning zich meestal bezig hield met klaverjassen. Toen Tom Poes aan dek verscheen, trof hij daar de brandweercommandant die verveeld in het water staarde. Toen hij zijn bezoeker zag kwam er een hongerige blik in zijn ogen. „Is er soms ergens brand?", vroeg hij gespannen. „Nee, dat niet!", zei Tom Poes. „Het is veel erger! Een hele grote groep burgers van Rommeldam vindt, dat dit schip hier maar niets ligt te doen. Het kost alleen maar belastingcenten, zeggen ze!" „Zo, zeggen ze dat?!", riep de commandant geprikkeld. „Ja", vervolgde Tom Poes. „Ze hebben besloten om de bemanning naar huis te sturen en het schip te laten zinken! Kijk, daar komen ze al aan!" Hij wees naar een lange optocht, die op de oever naderde. Voorop liepen de burgemeester en heer Bommel met commissaris Bulle Bas en daarachter volgde een menigte die grote spandoeken torste. „Niemand is een haar beter dan een ander!", stond op sommige te lezen, en op andere stond: „Wie een pruik draagt van Harewar, denkt als Harewar. Denkt dus allemaal gelijk!" Maar de brandweercommandant had daar geen aandacht voor. „Dat is opstand!", riep hij gloeiend van drift. „Ik zal ze leren om aan mijn mooie boot te komen!"

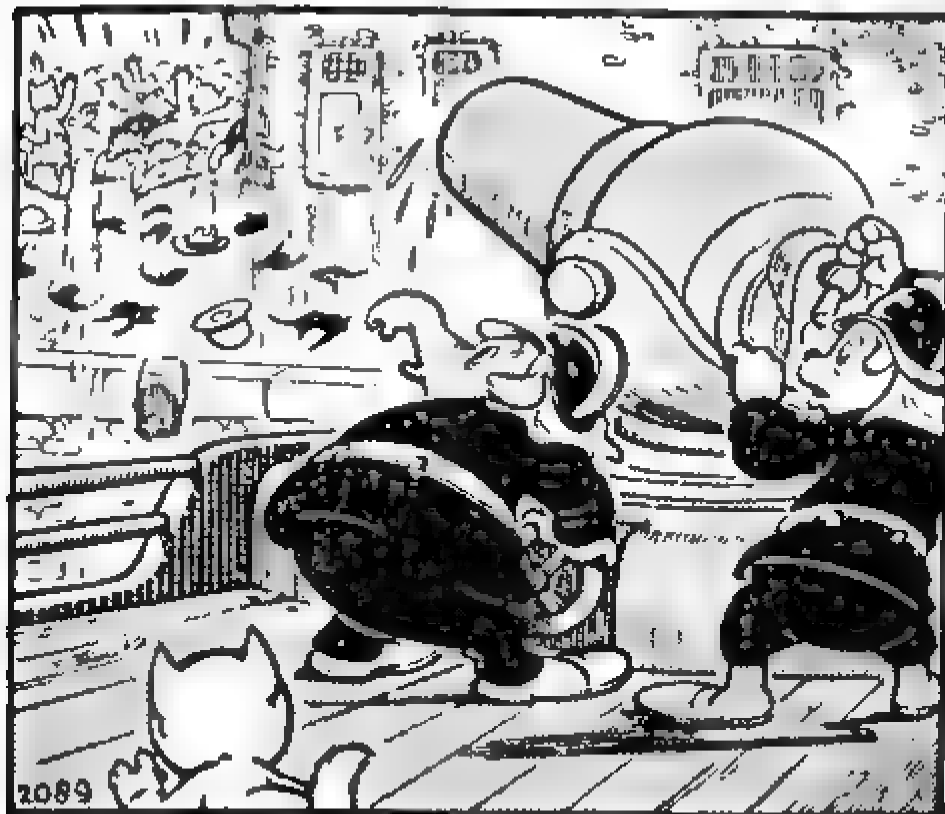
TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

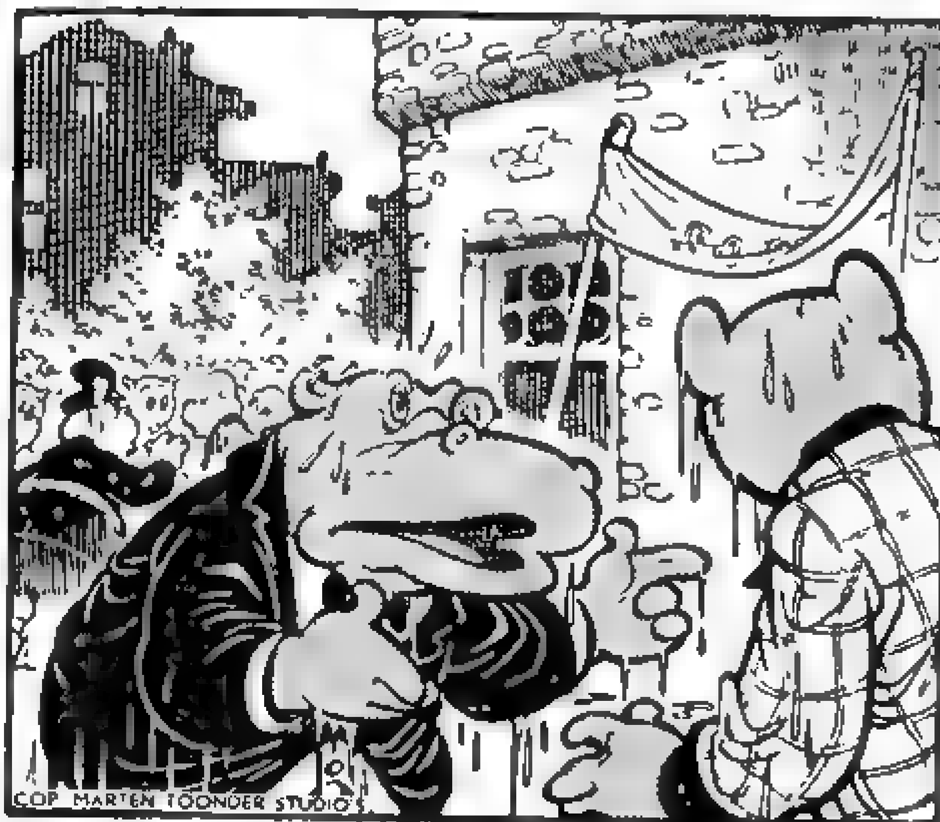

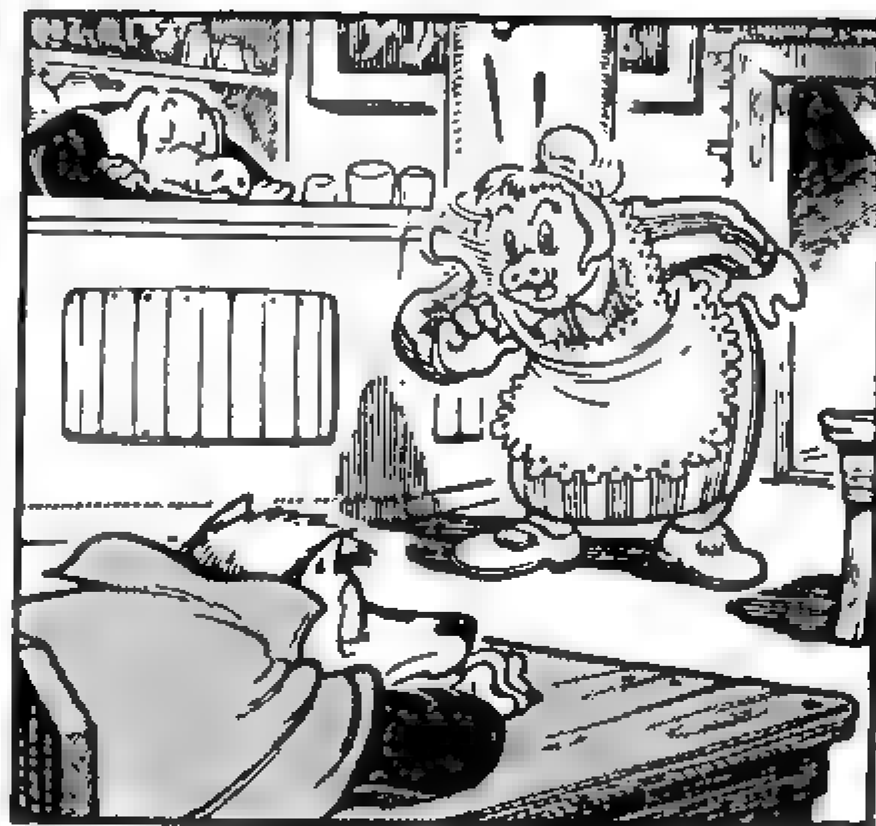

2088. De brandweercommandant snelde gloeiend van drift en blazend op een fluitje naar het waterkanon, dat de boeg van zijn vaartuig sierde. Aan de wal werd een deur geopend en de brandweerman-van-de-wacht sprong aan boord. Hij was gestoord in een spelletje klaverjas, maar plichtsgetrouw snelde hij naar de pomp om die in werking te brengen, terwijl de commandant de affuit op de menigte richtte. Heer Bommel was zich in het geheel niet bewust van de bedrijvigheid op het scheepje. Hij beklom een zeepkist en schraapte zijn keel. „Geachte lieden", sprak hij zo ongeveer., „er is niets mooiers dan een menigte, die door één gedachte vervuld is. Al jarenlang hebben allerlei autoriteiten gezocht naar een middel om dit doel te bereiken, als u begrijpt, wat ik bedoel. Welnu, door het dragen van een pruik waarin het haar van Harewar is verwerkt, denken wij allemaal hetzelfde! Ik bedoel... eh... wat Harewar denkt, dat denken wij ook. En daarom..." Op dit moment werd hij gestoord door een vreemd geluid achter zijn rug. De pompinstallatie van het waterkanon trad in werking, en sissend en bruisend spoot een zware waterstraal hem in de rug. En voordat hij begreep wat er gebeurde werden hij en zijn toehoorders van de kade gespoeld...

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

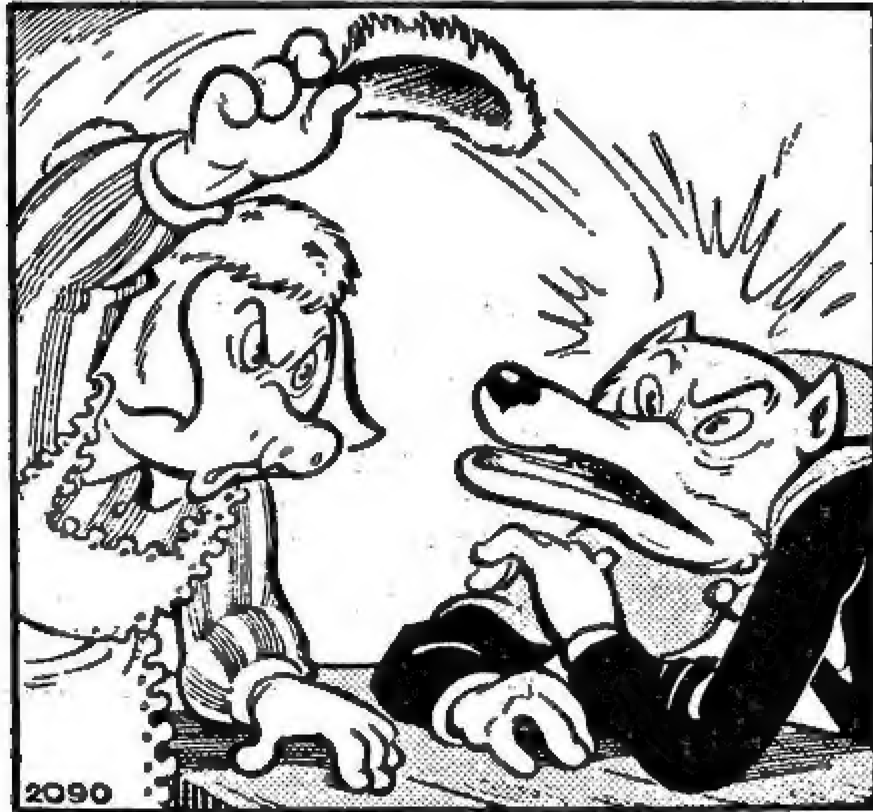

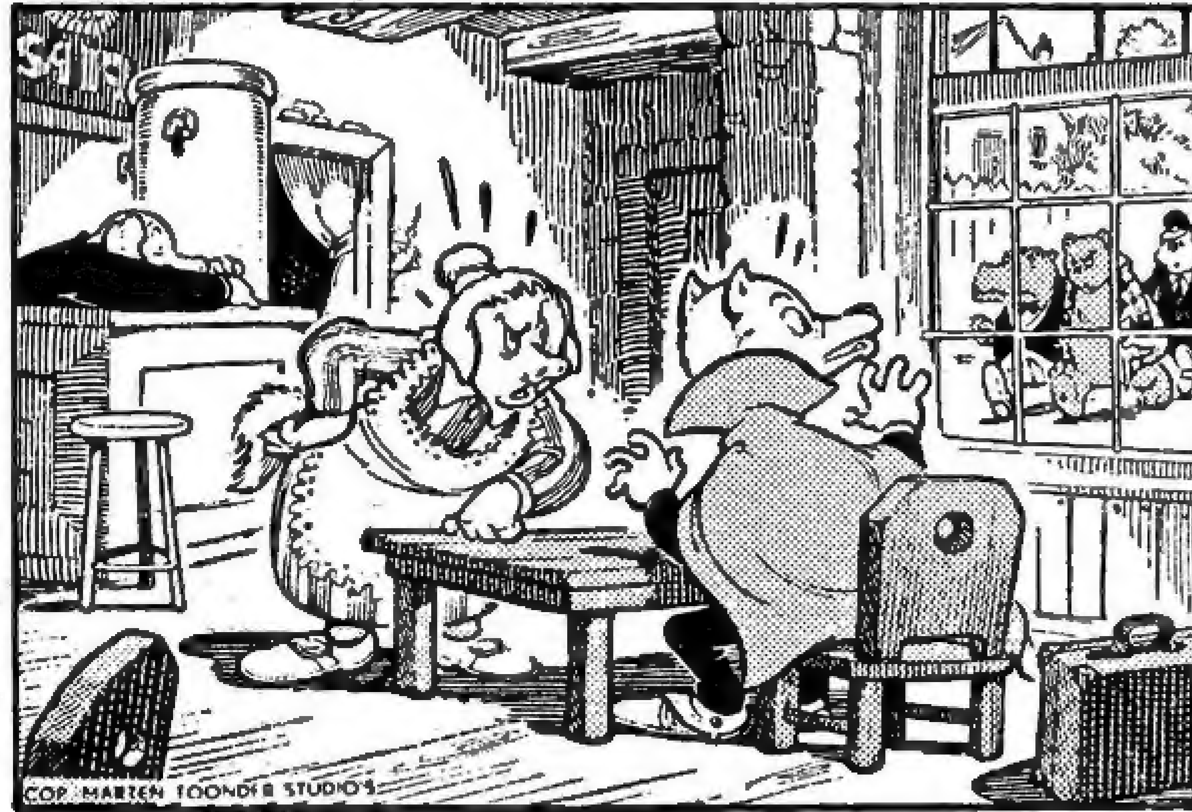

2089. Een machtige waterstraal uit het waterkanon trof de onthutste menigte, en heer Bommel werd, samen met zijn toehoorders, voortgespoten. Het was een vreselijke paniek, die echter maar kort duurde. Want in minder dan geen tijd was de kade leeg: de burgers van Rommeldam verdwenen in de verte met achterlating van hun pruiken en hoofddeksels. „Ziezo", sprak de brandweercommandant, voldaan de kraan dichtdraaiend, „het gevaar is geweken! Ze zullen het nu verder wel uit hun hoofden laten om hier betogingen te komen houden!" „Ja", zei Tom Poes. „Ik denk, dat die watermassa hen wel tot andere gedachten heeft gebracht." Hij bedoelde natuurlijk op de afgespoten pruikjes, want zonder die dingen begon iedereen weer zijn eigen gedachten te denken. Dat was bijvoorbeeld merkbaar aan burgemeester Dickerdack, die als eerste tot stilstand kwam en op een weggeworpen spandoek wees. „Niemand is een haar beter dan een ander", las hij. Hij fronste de wenkbrauwen. „Wat is dat voor onzin?", blafte hij. „Wou iemand beweren, dat ik geen haar beter ben dan die brandspuit-vandalen?" „Ik begrijp het ook niet!", zei heer Ollie onzeker. Hij betastte zijn nu weer kale, natte schedel en schudde het hoofd. „Onzin!", mompelde hij.

„Natuurlijk is een heer anders dan iemand die geen heer is, als u begrijpt, wat ik bedoel! Ik begrijp niet wat ik daarnet bedoelde!" Intussen sliep de pruikenmaker Harewar rustig voort, onbewust van het feit, dat zijn plannen mislukt waren. Maar de vrouw van de waard zag hem daar zitten, en werd boos. „Dat is het toppunt!", riep ze uit. „Daar heeft me die valse kerel de pruik van mijn man opgezet! Ik zàl hem!"

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

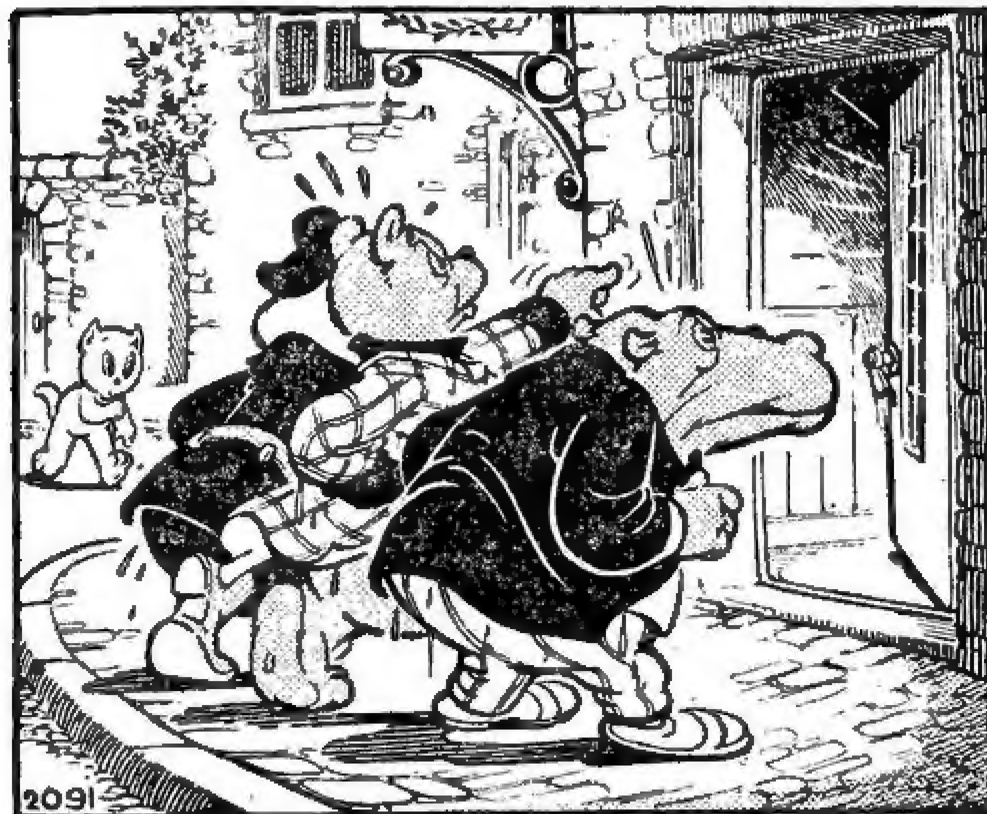

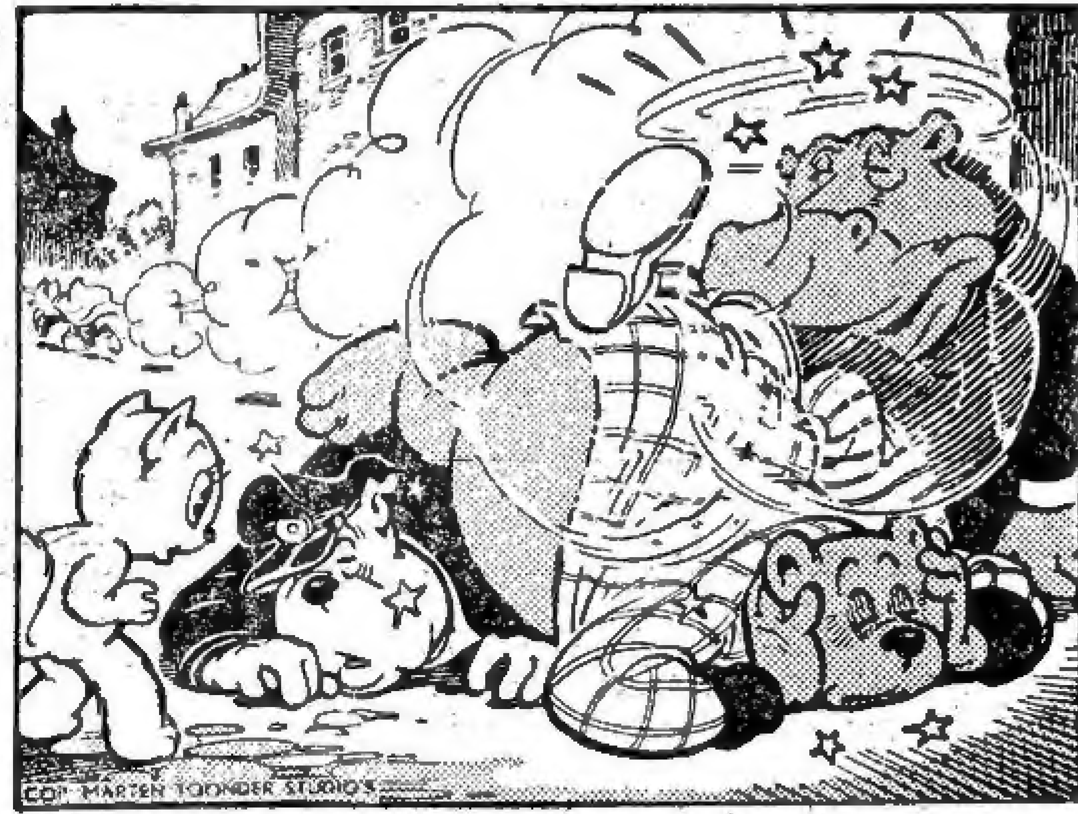

2090. De kasteleinsvrouw stapte woedend op de slapende pruikenmaker af en rukte hem het haarwerkje van de schedel, zodat de schurk met schrik wakker schoot. „Wa... wat moet dat?", mompelde hij met een door slaap omfloerste stem. „Je wou zeker grappig zijn ten koste van mijn man, hè?", riep de boze waardin. „Alsof die stakker het al niet moeilijk genoeg heeft met zijn slaapziekte. Je moest je schamen!" „Ja, ja!", prevelde de pruikenmaker. Hij tastte naar zijn kale schedel en langzamerhand begon het tot hem door te dringen, dat er iets niet in orde was. „Waar is dan mijn pruik, als dat het haar van uw man is?", vroeg hij. „Ik moet mijn pruik hebben. Waar is mijn pruik?" „Ik weet het niet en het kan me niet schelen ook", snauwde de ontstemde waardin. „Vraag dat maar aan die mooie vrienden van je!" Ze wees naar buiten waar een somber optochtje in het gezicht kwam. Het waren heer Bommel met de burgemeester en commissaris Bas, die nat, doch vastberaden op de herberg toetraden. De sluwe haarwerker zag met één blik, dat ze geen van drieën hun pruik op hadden, en hij begreep, dat z'n plannen mislukt waren. „Zonder die hoofdbedekking heb ik geen vat meer op hen!", riep hij klagelijk. „Alles zit in het haar en nu is het contact verbroken!" Maar ondanks zijn rampspoed ging hij niet bij de pakken neer zitten. Hij greep zijn koffer en begon daar koortsachtig in te zoeken. „Ik moet nog ergens een pruik hebben waar wat haar van die hardloper in verwerkt is!", hijgde hij. „Die alleen kan me nu nog redden."

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

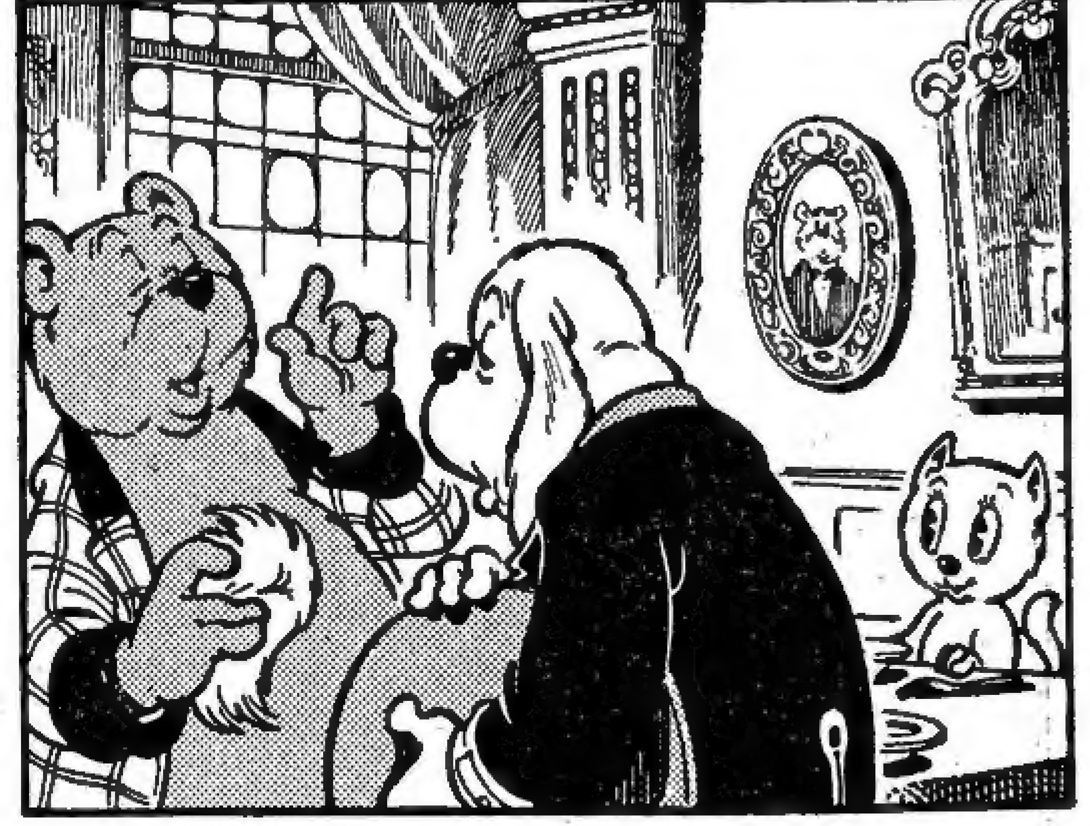

2091. Heer Bommel bleef, met de burgemeester en de commissaris voor de deur van de herberg staan. „Daar moet hij zitten, de schurk!", zei heer Ollie. „Hij heeft mij prachtig laten zingen omdat ik een van zijn vieze, lelijke pruikjes op heb gezet. Daardoor kreeg hij vat op mij, als u begrijpt, wat ik bedoel!" „Ja, ja", zei de heer Dickerdack. „En toen heb jij mij zo'n ding aangesmeerd. Maar goed, ik neem aan, dat die Harewar de hoofdschuldige is. Neem hem een verhoor af, Bas. In het bureau!" „Tot uw dienst, burgemeester", zei de commissaris. „Het zal mij een genoegen zijn. Stel u voor, dat wij spandoeken hebben gedragen waarop stond, dat niemand een haar beter is dan een ander! Het is majesteitschennis." Zo sprekende trad hij vastberaden voorwaarts. Maar nu werd onverwacht de deur van de herberg opengeworpen en met grote snelheid schoot er iemand naar buiten. Het was de pruikenmaker Harewar, die een hardloperspruik opgezet had en daarmede het hazenpad koos. De vaart waarmede hij dat deed was zó geweldig, dat de drie heren onder de voet geraakten. en daardoor werd iedere gedachte aan achtervolging in de kiem gesmoord. De snel kleiner wordende schurk kon dan ook ongehinderd de stad (en daarmede dit verhaal) uitrennen, en toen Tom Poes even later voor de herberg verscheen, kon hij niets anders doen dan de getroffen notabelen op de been helpen.

TOM POES EN DE PRUIKENMAKER

2092. Heer Bommel nam vlug afscheid van de burgemeester en de commissaris. Hij had het erg koud gekregen in zijn natte jas en ook overigens had zijn humeur ernstig onder het gebeurde geleden. Zonder veel woorden reed hij dan ook met Tom Poes huiswaarts. Maar op Bommelstein begon hij weer een beetje schik in het leven te krijgen. „De kachel brandt en er staat een warme maaltijd klaar, als mijn neus me niet bedriegt!", sprak hij. „Precies wat een heer nodig heeft. Die Joost is toch maar een voortreffelijk iemand, wat jij, jonge vriend? Die laat zich niet door een schurkachtige pruikenmaker bij de neus nemen. Plicht gaat hem voor alles!" Op dat moment zwaaide de deur open en de trouwe knecht trad binnen met een dienblad vol dampende schalen, terwijl hij met weke stem een gevoelig lied zong. „Wat betekent dat?", riep heer Ollie onthutst. Hij staarde geschokt naar het hoofd van de zingende bediende en plotseling drong het tot hem door, dat Joost nog steeds zijn zangpruikje droeg. Met een ruk trok hij het hem van de schedel, zodat de zang in een schorre uithaal eindigde. Toen hief hij een vermanende wijsvinger op. „Ik wil dit niet meer zien!", sprak hij. „Dat gedoe met pruiken moet uit zijn. Een heer laat zich niet door een schurkachtige pruikenmaker bij de neus nemen, zoals ik daarnet tegen Tom Poes zei. Maar een eenvoudig persoon moet daarmee oppassen. Daarom zal ik deze pruik bewaren, want als er in dit huis gezongen moet worden, zal ik het zèlf doen, als je begrijpt, wat ik bedoel." „Ik begrijp het, met uw welnemen!", zei Joost een beetje spijtig.

EINDE VAN DIT VERHAAL

Zo Dat Zit Er Weer Op Mijn Waarde Tom Poes,
Pak Je Spullen, We Gaan Weer Naar Huis!
Hmmm, Het Volgende Avontuur Vond Ik Toch Beter